Rebecca Tourniaire

Paulus og loven

Tekst og foto:
Rebecca Tourniaire.
Første opplag 2003
Andre opplag 2010

Utgitt av: Stiftelsen
Kainos - Ny kurs

Innholdsfortegnelse:

S.5 All Naturens lover
S.13 Indre og ytre former for religion
S.25 Nåde
S.31 Lovproblematikken på disiplenes tid
S.41 Dagens Paulus problematikk
S.47 En nærmere titt på ord og begreper:
- S.47 Torah
- S.50 Paulus og loven
- S.51 Rettferdiggjørelse ved tro
- S.52 Botshandlinger
- S.53 De ti bud
- S.57 Åndens nye vesen
- S.60 Isak og Ismael
- S.62 Lovtrelldom
- S.63 Kan vi bli lovtreller av Guds lov?

S.68 Paulus og de ulærde
S.73 Et nytt bud og en ny lære?
S.83 Kristus, lovens ende.
S.85 Sabbaten og Sabbater i det nye testamentet
S.91 Jesus og Sabbaten.
S.95 Når mennesker lager et gudebilde
S.103 Fordi Han elsket først...
S.119 7nde gang iJordan elven

ALL NATURENS LOVER

Bor du i byen, eller et sted med masse mennesker? Da har du sikkert mange ganger tatt turen inn i en park for å få et glimt av trær og den fred naturen tilbyr. Midt i alt kaoset, eksosen og menneskene som haster fra butikk til butikk, kan man ofte finne en liten grønn park. Andre bor i natur-omgivelser og kan kjenne motsetningene mellom menneskenes egenskapte verden og naturen. Både verdslige og alle slags kristne finner fred og harmoni i naturen.
Mange mennesker har opplevd å komme i samtale med andre som har en negativ mening om Gud. Eller kanskje man selv har kritikk til Gud. Mange kjenner raseri eller irritasjon over mennesker som leser Bibelen eller som er kristne. De syntes de er litt «dumme» og kanskje også uten en «fri vilje», men bundet av alt Gud sier. Mange av oss har hørt det: «Religion og religiøse har skyld i all elendigheten på jorden!» Sjelden får man en mulighet til å svare dem, for de er ofte ikke interessert i svaret.
Det følgende har også mange av oss hørt og noen av oss tenkt: «Hvordan kan du tro på dette [Bibelen]? Hvordan kan du tro på en god Gud? Er ikke denne boken skyld i kaos?» eller «Budskapet i denne boken er: Gjør som Gud sier eller dø! Kaller du det kjærlighet? Jeg kaller det diktatorisk og herskende!»
De siste tre fire generasjonene har blitt mer og mer opptatt av anarki. Alt fra hippi tiden til dagens blitz ungdommer og til mange helt ordinære mennesker. Gud virker diktatorisk på dem og de syntes den kristne teologi er undertrykkende. Ofte er det disse menneskene som uttrykker de meningene nettopp nevnt. Men ikke bare de. Mange kristne ønsker også at Gud skal styre verden uten lover.
Men vil de egentlig dette om de tenker litt over hva Guds lover er, og hvorfor de er?
Guds lover er ikke bare i de ti bud. Se rundt deg.

Se på himmelen, om dagen skinner solen og om natten stjernene og månen. Vår jord er avhengig av den bane den går i, at den snurrer rundt. Hva ville skjedd om Gud sa: «Nok! La alle lover forsvinne!». Hva ville skjedd om jorden sluttet å snurre? Hvor lenge ville du ha eksistert? Hva ville skjedd om solen dro til en annen galakse, eller om jorden gikk ut av sin faste bane? Hvor lenge ville du overlevd før kulden hadde drept deg? Eller hvis solen gikk ut av sin bane og kom mot jorda, hvor lenge ville du kunne levd før du brant opp? Hva om det ikke var noen gravitasjonslov? Du skulle ut til butikken, men kom deg aldri dit for plutselig begynte du å falle oppover? Hva hadde skjedd med deg til slutt?

De lover Gud satte ved skapelsen opprettholder vårt liv. Hvor vanskelig hadde det ikke blitt å planlegge noe så enkelt som en solskinnstur i parken hvis du aldri visste når det ble mørkt og når det ble lyst, fordi det var ingen regelmessighet i det?

Alt som eksisterer er avhengig av en masse naturlover, og lovene er satt der for å skape orden og sameksistens. Forsvant disse lovene ville verden kollapset, jorden bli ubeboelig og verken de som tror på Gud eller de som forkaster Ham ville kunne leve.

I første Mosebok finner du beretningen om skapelsen. Han skiller lyset fra mørket, havet fra land, og skaper alle plantevekstene og dyrene. Hver morgen kom det dugg som ga vann og vekst til frukttrærne som Gud hadde skapt for å gi mennesker og dyr mat. Alt var i harmoni med hverandre og tjente til det beste for hvert skapnings liv og eksistens. Dyrene hadde instinkter som var fredelige, ikke som ledet til drap av hverandre. Tror du disse Guds lover kun var i naturen og universet? Nei, Guds lover var i alt Gud skapte, inklusivt mennesket. Se på hånden din. Hadde det ikke vært frustrerende om du ikke kunne kontrollere den? Tenk om hver gang du hadde tenkt å røre armen så fòr benet ditt opp isteden? Hva hadde skjedd om hjertet ditt ikke lenger ville slå eller om blodet sluttet å frakte surstoff til hjernen din? Eller om du ikke hadde hatt et immunforsvar eller hvite blodlegemer? Tenk om du ikke hadde et immunforsvar som arbeidet for å drepe bakterier og virus når de kom inn i

«Hele jorden er i ferd med å komme i ubalanse som en følge av den avstand mennesker har skapt til Guds lover gjennom flere tusen år.»

kroppen din. Alt inne i kroppen er skapt og Gud har laget lover for hver eneste celle i kroppen din. Hva skjer hvis noe inne i kroppen din ikke lenger ville følge de lover Gud hadde satt opp? Hva ville skjedd ? Hadde vi kunne eksistert lenge? Er anarki egentlig ønskelig? Naturen er bygd opp av en mengde lover, og vi lever fremdeles fordi disse lovene eksisterer.

Da Gud skapte mennesket var det ikke bare kroppen vår som fulgte Hans lover og bestemmelser for vår eksistens skyld, Han hadde også skapt lover i menneskets sinn. Lover som var like naturlige som den loven som fikk jorden til å snurre rundt. Derfor tenkte heller ikke mennesket over det, fordi det var en selvfølge. Instinktet i mennesket var skapt slik at drap, sjalusi og lignende ting ikke eksisterte. Mennesket fulgte Guds lov naturlig fordi det var en del av dem. Gud hadde skapt mennesket med disse lovene på samme måte som alle andre lover i skaperverket, for å opprettholde menneskets eksistens og harmoni. Likevel hadde mennesket en fri vilje.

De fleste kjenner historiens forløp. Eva forbrøt seg mot Guds ordning og lot seg lede av opprøreren Satan. Ved at mennesket begynte å synde, eller forbryte seg mot Guds lover, kom naturen mer og mer i ulage. Deres eksistens ble truet ved den bane de var begynt å gå på. Mennesket kom i strid med de lover Gud hadde satt i dem, og de lover som før var naturlig ble nå unaturlig for dem. Ved å bryte de lovene Gud hadde satt opp ble menneskets egen eksistens naturlig truet. Snart smittet det over på dyrene og heller ikke de fulgte de lover Gud hadde gitt dem for deres sameksistens. Mennesket begynte å drepe, stjele, misunne og krige. I dag ser vi at hele naturen har kommet i ulage. Enkelte steder blir det så kaldt at mennesker fryser ihjel, andre steder så varmt at mennesker dør av heteslag. Oversvømmelser, orkaner, jordskjelv og mye mer. Hele jorden er i ferd med å komme i ubalanse som en følge av den avstand mennesker har skapt til Guds lover gjennom flere tusen år. Mennesket lever i en slags lovløs tilstand, de bryter alle lover for fredelig sameksistens. Ikke bare disse lovene bryter de, men også naturens lover. Hver dag heller de i seg litervis med drikke, mat og stimulerende midler som svekker kroppen. De bryter de lovene Gud har satt opp når det gjelder hva som kan spises og hva som ikke kan spises. Resultatet er som alltid: vår eksistens blir truet. Vi dør som fluer av livsstilsykdommer som hjerteproblemer og kreft, og mange andre lidelser. Vår lovløshet rammer så våre barn ved at også deres eksistens blir truet og deres liv svekket. Lovløshet i moral har frembrakt utallige sykdommer. Mange barn

er smittet gjennom foreldre. Noen mennesker har pådratt seg dem selv og andre blitt gjort vold mot. Aids er bare ett eksempel. Jorden blir mer og mer forurenset. Det vi kaller sivilisasjon stjeler den rene luften vi trenger for vår eksistens og for at vi skal kunne være friske. Selv noe av musikken vi hører på har forskning vist at får selv blomster til å visne når de er utsatt for lyden i lengre tid. Musikk som forvirrer hjerterytmen og forstyrrer cellene i kroppen. Brudd på de lover Gud satte opp resulterer i kaos. Kaos i menneskesinnet, kaos i menneskekroppen, kaos hos dyrene, kaos i hver del av naturen som Gud skapte. Og denne lovløsheten leder til kun en ting: vår død og vår utslettelse. Jo mer mennesket prøver, jo verre ser det ut til å ende. Vi kan ikke skape ut fra ingenting, kun Gud kan.

Mennesket er ingen trussel mot Guds rike etter de valgte brudd mot Hans lov, de er selvødeleggende. De ville aldri kunne overlevd uten Guds hjelp. Jesus fortalte oss:

«For folkeslag skal reise seg mot folkeslag, og rike mot rike. Og det skal bli hungersnød, pest og jord skjelv på forskjellige steder. Men alt dette er bare begynnelsen til veene. ...Og fordi lovløsheten tar over hånd, skal kjærligheten bli kald hos mange.» (Matt.24,7.12)

Gud hater lovløshet. Fordi den dreper alt som er av naturlover, moral-lover og rammer uskyldige så vel som skyldige. Barn lider under de mest grusomme tilstander. Misbruk og mord skjer overalt. Det er ikke ètt fristed. Vi må låse våre dører og vokte våre skritt. Lovløshet leder til undertrykkelse og ødeleggelse.
Men Gud hadde ikke glemt oss. Han ville gjerne gi oss en ny jord, hvor alt var i balanse igjen. Guds lov undertrykker ikke, den opprettholder glede og fred. Han har sagt:

«Jorden skal tømmes fullstendig og bli helt utplyndret, for dette ord har Herren talt. Jorden sørger og visner bort, verden svinner bort og visner. De stolteste folk på jorden svinner bort. Jorden blir vanhelliget av dem som bor der, fordi de har overtrådt lovene, brutt forskriften og aktet den evige pakten for intet. Derfor blir jorden fortært av forbannelsen, og det er de som bor på den, som må bære skylden. Derfor brennes de som bor på jorden, og de menneskene som blir igjen, er få.» (Jes.24,3-6)
«...og da skal Du ødelegge dem som ødelegger jorden» (Åp.11,18)

Jesus kom for å forkynne for menneskene en omvendelse og for å gi et gledesbudskap: Jeg vil ta straffen din, skape ett nytt hjerte og en ny ånd i deg. Dette er den nye pakt som Han tilbyr menneskene:

«Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk» (Heb.8,10)

Deretter vil Han skape en ny jord, alt skal bli nytt, og elendigheten i denne verden skal ikke være mer. Faderen og Sønnen vil gi oss alt dette. Jesus har betalt dyrt for å kunne gi oss denne gaven.
Vet du hva apostelen Johannes fikk se, og som er beskrevet i bibelens siste bok? :

«Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var blitt borte, og havet er ikke mer. Og jeg, Johannes, så den hellige Staden, Det nye Jerusalem, komme ned fra Gud ut fra himmelen, gjort i stand som en brud smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høy røst fra himmelen som sa: «Se, Guds bolig er hos menneskene, og Han skal bo hos dem, og de skal være Hans folk. Gud skal selv være hos dem og være deres Gud. Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, for de første ting er blitt borte.» Så sa Han som satt på tronen: «Se, Jeg gjør alle ting nye.» Og Han sa til meg: «Skriv, for disse ord er sanne og troverdige.» Og Han sa til meg: «Det er skjedd! Jeg er Alfa og Omega, Begynnelsen og Enden. Den som tørster, vil Jeg gi av kilden med livets vann uten betaling. Den som seirer, skal arve alle ting, og Jeg vil være hans Gud, og han skal være Min sønn. Men de feige, vantro, avskyelige, morderne, de som lever i hor, trollmennene, avgudsdyrkerne og alle løgnere skal få sin del i sjøen som brenner med ild og svovel, den som er den annen død.» (Åp.21,27)

Hva ville skjedd om Gud lot alle som har eksistert få tilgang også til den nye jord? Lovløsheten ville bare fortsatt og jorden ville igjen bli dratt mot ødeleggelse og kaos. Lidelsen ville fortsette. De som ikke ønsker å igjen komme i harmoni med Guds ånd, kan ikke arve den nye jord. Derfor står det:

«Men det skal aldri noen sinne komme noe inn i den som gjør den uren eller er årsak til styggedom eller løgn, men bare de som er innskrevet i Livets Bok hos lammet.» (Åp.21,27)

Jesus ville tilby alle denne gaven, men Han fortalte at det var en betingelse:
«Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike. ...Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke kom inn i Guds rike» (Joh.3,5)

Gud ber oss om å omvende oss slik at Han kan gjenskape sitt bilde i oss. Slik at vi kan leve i harmoni med de forskjellige kloder, universet, himmelen, andre mennesker og med den jorden han vil skape på nytt for oss. Men slik som lovene på jorden må gjenopprettes for å lage fred, må også Hans lover gjenskapes i våre hjerter og sinn for at freden skal kunne vare. Videre sier Jesus:

«Salige er de som gjør Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan komme inn gjennom portene i Staden. Men utenfor er hundene og trollmennene og de som lever i hor og morderne og avgudsdyrkerne og hver den som elsker og gjør løgn. «Jeg, Jesus, har sendt Min engel for å vitne for dere om disse ting i menighetene. Jeg er Davids Rotskudd og Ættling, Den strålende Morgenstjernen.» Og Ånden og bruden sier: «Kom!» Og den som hører, skal si : «Kom!» Og den som tørster, skal komme! Og hver den som vil skal ta livets vann for intet!» (Åp.22,14-17)

Så, skulle Gud gjøre slik som mange ønsket, skulle Han da opphevet alle lovene Han har satt? Ville vi rukket å nyte vår «frihet» før naturen kolapset rundt oss og jorden sluttet å spinne rundt? Gud vil ikke ta fra noen av oss vår frihet, Han vil gi oss frihet. Mest av alt ønsker Han å gi oss livet. Det er ditt og mitt valg om vi vil ta imot.

Vi kan ta oss en tur ut i naturen og se på trærne hvis grener beveger seg i den svale vinden. Den harmoni som vi føler i naturen, den stillhet og fred, den kan komme også inn i vårt hjerte og sinn. For menneskets uro er et resultat av et sinn og en kropp i ubalanse, og som trenger en Skaper til å gjenskape hjertet tilbake til Skaperens lov. Hvilket tilbud!

Indre og ytre former for religion

Tiden har vært det største beviset. De land som har fremmet Guds moral-lover har nytt godt av fred og velferd. Når mennesker begynte å tro på evolusjonslæren og få mistillit til Bibelen begynte også kriminaliteten å øke. Urett har alltid forekommet, men ikke i så stor grad, da flesteparten av folket i vårt land var troende.

Jo mer kriminalitet, opprør og terrorisme som kommer jo mer behov for kontroll blir det. Det sier seg selv, hvis mennesker viser indre ansvarlighet er det ikke behov for ytre kontroll. Men når mennesker ikke tar ansvar eller hensyn selv, blir lovene og behovet for kontroll maksimert.

Jo mer vi blir satt til å bruke fornuft og gitt frihet til å ta feil valg, og å smake valgets konsekvens, jo større sannsynlighet er det for at vi blir mer ansvarlige og forstandige. Men når noe går galt et sted i dag gir vi ofte staten eller noen andre skylden. Vi ber staten og andre om å bestemme for oss og om å ta valgene for oss. Resultatet av at vi ikke tar ansvar for egne feil eller er villige til å risikere å ta feil skritt i livet, er at vi blir lesset ned med en masse lover og regler. Ja, vi er skyld i mange av lovene som blir gitt, fordi vi ber staten om å ta ansvar for oss. Resultatet er at vi mister frihet. For hver lov som blir vedtatt på grunn av et menneskes uansvarlighet, så mister mange ansvarlige personer en frihet de hadde og som de ikke hadde misbrukt. Matematisk er det ikke vanskelig å se at løsningen til slutt blir å begrense mange menneskers frihet, for å begrense få uansvarliges rett til å gjøre feil.

Når vi ber andre, eller staten om å være ansvarlige på vegne av oss, vil mange slutte å vurdere situasjoner selv. I steden for å vurdere, så ser vi etter skilter som kan lede vei.

Slik ser vi det i religiøse samfunn hvor religionen ligger i det ytre. Et av eksemplene er Islam. Kvinnen bærer store lange kjoler med lange kapper over, og skjerf omtullet hodet i 40 graders varme. De pakkes inn for at menn ikke skal bli lokket i synd. Kvinnen bærer altså ansvaret for en manns begjæringssynd. Går en kvinne i ekstreme islamske miljøer uten skjerf og store innpakninger og hun blir voldtatt, er det "hennes skyld at mannen voldtok henne". Selv om ikke alle islamske samfunn fungerer slik, er mentaliteten til å tenke slik til stede. Religionen og ansvarligheten blir plassert i de ytre ting, ikke bare i klær man har på, men også i andre ting. Muslimer tror at Mohammed var Allah`s eller Guds profet, og de tror også de bør be flere ganger om dagen vendt mot Mekka. Derfor er det satt opp bønnetårn over alt hvor muslimer bor, hvor det blir ropt ut om og om igjen at Mohammed er Allahs profet. Dag for dag, år etter år. Dette kan jo virke påtvingende, men først og fremst er det et forsøk på ytre kontroll over menneskers indre tro.

Den kjente kristne sekten i Usa, Amish-folket, har laget et eget lokal samfunn hvor de bruker samme type klær, har samme type yrker og samme måte å gjøre ting på. Bryter du ut av dette samfunnet i klesvei eller livsstil regnes du som frafallen.

Rundt om har verden vært vitne til mange kristne og muslimske sekter, mange ofte kort-

varige, hvor det holdes et stramt grep rundt medlemmene. Og medlemmenes åndelighet vurderes fra de ytre ting.

Jødene har gjort det samme. I dag har jødene mange flere tradisjoner enn det de hadde for bare 2000 år siden. Blant de nye tradisjoner er de ortodokse jøders klesdrakter og kippaen til de andre jødene. I disse miljøene, om man skulle velge å gå i helt andre typer klær så ville deres indre tro bli bedømt utfra klærne man har på seg. Også kvinnen hvor noen bruker sjal eller hatt som skal dekke hele håret er typisk i enkelte jødiske miljøer. Jødene binder små bokser med Guds bud på hånden og på pannen. De har bønnesjal hvor snorene går ned utenpå buksene. Alle disse tingene for at de skal vise hverandre deres tro utfra ytre signaler. Du kan ikke komme i disse miljøene og si du tror det samme som dem, hvis du ikke har de samme kleskodene. For de vil ikke tro deg.
Det er for eksempel ikke tillatt å gå inn i en synoagoge uten kippa på hodet. Det til tross for at kippa ikke er noe som er påbudt i Bibelen. Det er en menneske-laget tradisjon.

«Gullet i tempelet var hellig kun fordi det var i tempelet, gull i seg selv var ikke hellig. Likevel ga de gullet større ære enn tempelet.»

Da Jesus kom til vår jord for å lære oss hvem Gud er, gjorde Han mange rasende. Nettopp fordi Jesus fremmet indre ansvarlighet fremfor ytre kontroll. Han ville nok gjort det samme i dag. Han ville kanskje sagt til jødene som stanset de som ikke hadde kippa på hodet og som ble bedt om å ta på en for å få tilgang til syngagogen, “Hvorfor skal en hatt bestemme om et menneske er verdig til å komme i mitt tempel? Er det ikke det som er i menneskets hjerte som teller?”. Eller kanskje Han hadde kommentert at de slapp inn mennesker som undertrykte de fattige, eller gjorde Gud imot, bare fordi han hadde kippa.
Vi vet ikke hva Jesus ville sagt, men vi vet hva Han har sagt.

I alt det Jesus sa da Han var her på jorden, påpekte Han at sann religion eller gudstro var det som lå i et menneskes hjerte og i deres handlinger, ikke i ritualer og menneskelagde tradisjoner. Ja, jødene på Jesus tid oppløftet Guds lov med sine hender, ved å binde dem til deres panne og hånd, men den var ikke i deres hjerter. De jødiske lederene var strenge og påpasselige med at de andre også skulle holde lovene og bestem-

melsene deres, men de lærte ikke menneskene hvordan troen skulle komme inn i hjertet.

Derfor sa Jesus til Nikodemus:

"Er du en lærer for Israel og forstår ikke dette?" (Joh.3,10).

Jesus sa også:

"Dere har hørt at det er sagt til de gamle: "Du skal ikke drive hor. Men Jeg sier dere: Den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte" (Matt.5,27-28)

"Dette folket kommer nær Meg med sin munns tale og ærer Meg med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra Meg. Og forgjeves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære. Da Han hadde kalt til Seg folkemengden, sa Han til dem: "Hør og forstå: Det er ikke det som kommer inn gjennom munnen, som gjør et menneske urent. Men det som kommer ut av munnen, det gjør et menneske urent." Da kom disiplene og sa til Ham: "Vet Du at fariseerne tok anstøt da de hørte det Du sa?" ...Men Jesus sa: "Er dere også fortsatt uten forstand? Forstår dere ennå ikke at det som kommer inn gjennom munnen, går ned i magen, kommer ut og blir kastet? Men det som går ut av munnen, kommer fra hjertet, og det gjør et menneske urent. For fra hjertet kommer onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falsk vitnesbyrd, bespottelser. Disse ting er det som gjør et menneske urent. Men å spise med uvaskede hender gjør ikke et menneske urent" (Matt.15,8-12, 16-20)

Om den ytre gudsdyrkelsen sa Jesus:

"Alle gjerningene sine gjør de for å vise seg for mennesker. De gjør bønneremmene sine brede, og minneduskene på klesplaggene sine gjør de større. De elsker de beste plassene i gjestebudene, de beste setene i synagogen, å få hilsener på torgene og å bli kalt "rabbi, rabbi", av menneskene. ...Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere fortærer enkers hus og holder lange bønner for syns skyld" (Matt.23,5-7, 14)

Videre her i Matteus foreteller Jesus om hvordan de gjorde om på det som var vesentlig. Gullet i tempelet var hellig kun fordi det var i tempelet, gull i seg selv var ikke hellig. Likevel ga de gullet større ære enn tempelet.
"Dårer og blinde! For hva er størst, gullet eller templet som helliger gullet?" (Matt.23,17)

Det samme endte de opp med å gjøre med Jesus. Han var Guds sønn. Deres tempel var ikke hellig i seg selv, men kun ved Guds nærvær. De var nidkjære for templet, men hadde ingen problemer med å ødelegge det sanne tempel, Jesus Kristus. De hevdet at Jesus og disiplene vanæret templet og at de selv var nidkjære for templets hellighet, samtidig avleverte de en mann for å korsfestes, en mann som var større og mer hellig enn tempelet.

"Men til slutt kom to falske vitner fram, og de sa: Denne mannen (Jesus) har sagt: Jeg skal ødelegge Guds tempel og bygge det opp igjen på tre dager.
...Da spyttet de Ham (Jesus) i ansiktet og slo Ham med knyttneven. Og andre slo Ham med håndflaten." (Matt.26,21)
Jesus sa om seg selv: **"Her er En som er større en templet" (Matt.12,6)...**

De samme typer problemstillinger kan vi finne på ekstreme lovfokuserte steder i dag. Etter litt erfaring med arbeid på psykiatrisk ble jeg forferdet over akkurat denne type problemstilling. Det ble kalt et sted for rehabilitering, et sted der de psykisk vanskeligstilte skulle få hjelp til å klare seg selv og ta vare på seg selv, slik at de lettere kunne flytte tilbake til stor-samfunnet. Men mange av de ansatte der var blitt forblindet på samme måte som så mange jøder og kristne har i forhold til Guds lov. De lover og regler som var på det psykiatriske behandlingsstedet skulle i utgangspunktet ta vare på sikkerheten der, og hele poenget med stedet var at menneskene skulle bli tatt vare på. Men etterhvert ble menneskenes velferd satt til side for reglenes velferd. De to som skulle ha samstemt kom i konflikt med hverandre. Til slutt var det som å jobbe for å ivareta et reglement, og ikke for å ivareta menneskene. Tileggs-reglene i huset som ble stiftet for menneskenes skyld, ble viktigere enn menneskene, og hovedregelen ble dermed brutt.

Igjen og igjen så jeg hvordan mennesket ble ofret for reglenes skyld, og resultatet var at grunnen bak reglene - å ivareta mennesket og gi dem livslyst tilbake - ble borte.

Det var dette de jødiske ledere og lærere hadde gjort med Guds lov. Den var satt der for å ivareta mennesket og deres lyst til å være tro mot Gud og sine medmennesker. Etter at regler på regler hadde blitt lagt til Guds bud for å sikre og kontrollere at menneskene holdt Guds bud, ble deres bud større enn Guds bud. Til slutt var Guds lov, det som hadde vært hovedgrunnen for deres egne regler, blitt brutt.

Derfor hadde Gud engang påbudt dem:
"Dere skal ikke legge noe til det ord Jeg

befaler dere, og ikke trekke noe fra, så dere kan holde Herren deres Guds bud, dem jeg befaler dere." (5.Mos.4,2)

Derfor sa Jesus:
"Og forgjeves tilber dere Meg, når dere underviser menneskebud som om det var den rette lære. For dere setter Guds bud til side og holder fast på menneskers forskrifter - slik som vasking av øser og beger, og mange andre slike ting gjør dere. Han sa til dem: "Altfor lettvint forkaster dere Guds bud, for at dere kan holde fast på egne forskrifter. For Moses sa: "Hedre din Far og din mor," og: "Den som forbanner far eller mor skal dø." Men dere sier: Hvis en mann sier til sin far eller mor: Det du har til gode av meg, er korban - det vil si: en gave til Gud - , da tillater dere ham ikke lenger å gjøre noe for sin far eller mor. Og dere setter Guds ord ut av kraft ved de mange forskriftene dere har gitt videre.." (Mark.7,7-13)

Poenget ved et behandlingssted for psykisk syke var å gjøre dem i stand til å ta vare på seg selv. Men de lærte ikke indre ansvarlighet, de lærte å lyde reglene i en stor instutisjon. Når et menneske ikke lærer å selv bli ansvarlig, men isteden blir opplært til å lyde en som skal være ansvarlig i deres sted, vil de ikke utvikle seg på en sunn måte. Og deres frihet blir begrenset.

«Til slutt var det som å jobbe for å ivareta et reglement, og ikke for å ivareta menneskene. Tileggsreglene i huset som ble stiftet for menneskenes skyld, ble viktigere enn menneskene.»

Hvis man legger vinn på å styre et samfunn, uansett hvilket, ved å ta fra menneskets deres egen ansvarlighet så vil man ende opp med å bli nødt til å kontrollere menneskene for å sørge for at de holder det de er blitt bedt om å holde.

Engang var Jerusalem en by full av sang og glede. David hoppet av glede inn i byen med Paktens ark som ble båret til sitt telt. Engang skal det igjen være glede fra det nye Jerusalem, og ingen flere tårer, slik Gud har profetert. Men idag er det ikke en eneste gate innenfor Jerusalems bymur som ikke har et overvåkningskamera. I hver eneste gate ser du kameraene som er satt for å kontrollere og passe på at ingen gjør noe mistenkelig eller galt. Det vil ikke være slike kameraer i det nye Jerusalem. Hvorfor?

Gud er fullkommen. Han er ikke sånn, og Han ønsker ikke å bygge opp Sitt samfunn slik. Hadde Han ønsket det, hadde han umiddelbart plassert engler på vært gatehjørne. De hadde vært synlige og ropt ut Guds lov, som et bønnetårn, hver time. Englene kunne også rope ut til oss hver gang vi var i ferd med å ta et galt valg, og fratatt oss valgmuligheten. Hadde Gud gjort dette hadde Han nok umiddelbart lyktes i å få mennesker til å ikke gjøre noe kriminelt, og å aldri gjøre feil. Gud kan på få minutter få hvert eneste menneske under Sin kontroll og til å gjøre akkurat slik som Han Selv vil, ved å bruke ytre makt og kontroll. Ville du, om en engel sto og voktet med sverd i hånden ved hver gate, turt å gjort noe annet enn du ble bedt om? Få ville, og de som hadde prøvd seg ville blitt slått ned.

Men Gud har ikke valgt å vinne menneskenes lydighet på denne måten. For Han vil ikke ha lydighet på grunn av maktbruk og kontroll, Han vil ha lydighet basert på indre ansvarlighet. Han vil ikke ta valgene for oss, Han vil at vi skal ta dem selv. Så stor respekt har Gud vist Sine barn og sine skapninger at Han tillater dem å gjøre feil valg og gå feil, for at vi skal lære, for at vi skal forstå, for at vårt sinn skal kunne utvikles til å ta et rett valg ved

neste korsvei.

Satan ville ha Eva i Edens have til å tro at Gud hindret hennes mentale utvikling og at Gud forlangte å ha kunnskap for Seg selv og blind lydighet av menneskene. Satan sa:

"Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av noe tre i hagen? Men kvinnen svarte slangen: "Vi kan ete av frukten av trærne i hagen, men om frukten på treet som er midt i hagen, har Gud sagt: Dere skal ikke ete av den og ikke rør den, ellers skal dere dø." Da sa slangen til kvinnen: "Dere skal slett ikke dø. For Gud vet at på den dagen dere eter av det, skal øynene deres bli åpnet. Dere skal bli slik som Gud og kjenne godt og ondt" (1.Mos.3,1-5)

Satan løy om Gud. Gud kunne ha satt en engel for å stå vakt foran treet for å fysisk kontrollere og hindre Eva i å spise av frukten. Hele grunnen til at treet sto der uten vakt var fordi det symboliserte Guds tillit til menneskene, og menneskenes troskap mot Ham. Gud kneblet heller ikke igjen Satans munn, men ga han ytringsfrihet. Han ga også Eva frihet til å lytte til Satans anklager. Dette viser hvem Gud er og hvordan han ønsker å oppnå troskap ved villighet og tillit, ikke ved tvang. Denne tilliten og troskapen ble brutt da Eva spiste frukten, likevel nektet Gud å endre sin styreform. Det til tross for at Adam klandret Gud for deres egen ulydighet. Guds løsning var ikke å bli ansvarlig på menneskenes vegne, Han aksepterte ikke Adams anklage og valgte heller ikke å ta over hans ansvarlighet. For Gud visste at om Han gjorde dette ville Adam miste den frihet Gud så gjerne ville gi ham og hans etterkommere. Gud undertrykker ikke mennesker fysisk, og Han undertrykker ikke menneskesinnet ved tvang.

«Guds løsning var ikke å bli ansvarlig på menneskenes vegne. Han aksepterte ikke Adams anklage og valgte heller ikke å ta over hans ansvarlighet.»

Derfor ligger ikke sann religion i de ytre tingene, men i de indre, i menneskesinnet og i menneskehjertet. Og det vil igjen gi utslag i handlinger. Jesus sa med sterk kritikk til jødiske ledere:

"Giftslangers avkom! Hvordan kan dere som er onde, tale noe godt? For det hjertet flyter over av, det taler munnen. Et godt menneske henter frem den gode skatten i sitt hjerte, og

et ondt menneske henter fram onde ting fra den onde skatten...” (Matt.12,34-35)

Sann religion kan ikke stenges inne i en kropp, selv om frøet og stilken er i menneskehjertet, vil blomsten vises i deres liv. Om ikke handlinger er samstemte med menneskenes indre er de i strid med seg selv. Er Guds lov i hjertet er det ikke behov for å plassere den i det ytre ved bokser som surres fast til hodet eller surres fast til hånden. Er Guds lov i hjertet trenger man ikke å vise sin hellighet ved religiøse uniformer, ved sine klær eller hodeplagg. Sann ærbødighet til Gud ligger ikke i skjerf eller kippa på hodet. Sann ærbødighet er et ydmykt hjerte. For man kan ha kippa og skjerf og spotte Gud ved sitt liv og i sitt hjerte. Men ikke motsatt. Man kan ha Guds lov skrevet på sine klær og på bønneremser, men det er ikke noe bevis eller sikkerhet for at man holder den, kun om loven er i det indre. Man kan ha bønnsjal og vise hele verden at man ber til Gud og er Han underdanig. Men man kan ha bønnesjal og be uten at hjertet er i vennskap med Gud. Det ytre garanterer ingen hellighet.

Likevel er det slik at de fleste religiøse samfunn ønsker å endre på det ytre hos et menneske, og tillegge former i deres tilbedelse, før de søker å nå hjertet deres.

Sann religion, hjertets tilhørighet til Gud, vises i barmhjertighet og vennlighet. Guds lov er kjærlighet, og beviset for at man har Guds lov er at man er sine medmennesker kjærlige. For det er dette som er lovens oppfyllelse, det er dette som er loven i praksis.

Et menneske kan være flink til å ha seminarer, og å lovsynge Gud, og å tale eller be foran store forsamlinger. Men alt dette er former i en religion. Har ikke personen åndens frukter, barmhjertighet, kjærlighet og lydighet mot Gud, bryter han Guds bud. Sann omvendelse vises i et menneskets behandling av sin Far i himmelen og i hans behandling av andre mennesker, ikke i hvor flink han er til å tale, engasjere, synge eller be.

Mange mennesker bruker all sin tid for å være gjort i stand for Gud i det ytre at de ikke har plass til Guds egentlige bud og hensikter bak dem. Man kan si de var oppriktige og ønsket å gjøre Gud til lags, men deres former og regler som de lagde for å oppnå dette, ble istedet for å være et middel for å nå målet, selve målet.

Fariseerne og de skriftlærde på Jesu tid lagde mange regler for å få folket til å holde Guds lov. Til slutt fikk de Mannen som var uten synd, til å fremstå som syndig.

De symboler som pekte på en forløser ble deres forløsning, og de så ingen behov for Ham som alle symbolene pekte på.

Lovløsheten Gud avskyr, er ikke nødvendigvis mangler på samfunnsregler. Det er den lovløsheten som er oppstått i menneskenes natur. For Gud skapte mennesket i harmoni med naturen og i harmoni med Guds lov. Nå er menneskehjertene kommet i ulage med både naturlover og Guds morallover, og det er denne lovløsheten Gud vil omvende oss fra.

Gud ønsker å vende om menneskenes hjerter. Ikke ved makt eller myndighet, ikke ved tvang, men ved menneskets eget valg. Og Han tillater menneskene å gjøre feil, for å at de skal lære å selv utvilkle forstand for det gode. Han vil at Hans rikes prinsipper skal være bygget av innbyggere med indre ansvarlighet fremfor tvang.

Gud vil at vi skal ha lover i verden og en myndighet som sørger for at kriminelle blir dømt. Men den nye jord vil ikke ha kriminelle eller fengsler. Kun de som virkelig ønsker å leve i harmoni med Gud og sine medmennesker vil få adgang.

Jesus sa:
"For hjertet til dette folket er blitt sløve. Deres ører har vanskelig for å høre, og sine øyne har de lukket til, så de ikke skulle se med sine øyne og høre med sine ører, så de ikke skulle forstå med sine hjerter og vende om, så jeg kunne lege dem" (Matt.13,14-15)

I denne posisjonen har Gud stilt seg, Han roper og Han kaller på mennesket. Han forteller dem om den rette veien å gå. Vi får velge.

Hvorfor har så mange kirkesamfunn og trossamfunn så mye tvang og kontroll? Ofte vil vi finne at de som har mest "hellighet" og former i det ytre, ikke har det i det indre. Jo flere former og regler og tradisjoner som innstiftes, jo mer er det et tegn på at Gud ikke er i hjertet.

"For jøde er ikke den som er det i det ytre, og omskjærelsen er ikke den er gjordt i det ytre, på kjødet. Men den er i sannhet jøde som er det i menneskets skjulte indre. En sann omskjærelse er hjertets omskjærelse i Ånden, ikke i bokstaven. Den som er omskåret på denne måten, har sin ros, ikke fra mennesker men fra Gud." Rom.2,29

Ахова прыроды –
абавязак
кожнага

Nåde

Et flittig brukt ord innenfor kristenheten, men hva ligger egentlig i begrepet?

Ordet nåde er ofte brukt i kristne sammenhenger og for å beskrive Gud. Ordet er til og med blitt litt «slitt» og er for mange bare et uttrykk for Guds godvilje. Nåde kan også lett misoppfattes hvis man ikke har en erfaring som setter en i en posisjon hvor nåde behøves. Det er da nåden blir kraftfull og leder til takknemlighet.

Om man ikke har vært i en situasjon hvor nåde trengtes, kan man kanskje forestille seg andres situasjoner. I hverdagslivet er det mange nådeerfaringer. Noen eksempler kan være en elev som slipper utvisning etter å ha brutt skolens regler. Foran seg kan man se hele livet få en vond vending og fremtidsplaner gå i grus som følge av en dum handling. Men så skjer det: Tross for at alle regler tilsier at du skal utvises, får du nåde. Du får en ny sjanse.

Kanskje noen stjeler noe, blir tatt og angrer oppriktig. Du vet politiet har plikt å melde deg og gi deg et rulleblad som kan forfølge deg resten av livet. Kanskje vet du meldingen om det du har gjort ville knuse din familie. Så får du høre det du ikke forventer og ikke fortjener. Politimannen får medfølelse med deg og lar deg gå - med en advarsel.
I vårt samfunn i dag blir det mindre og mindre plass til nåde. Fordi så mange har misbrukt sine anledninger og gjentar sine forbrytelser, tør ikke folk å vise nåde. Byråkrati og lov skal følges uansett. Forskjellsbehandler man noen, blir det urettferdig mot andre, og individene blir kategorisert som en sak og ikke som et individ. På mange måter er dette det eneste rette å gjøre i en verden full av elendighet hvor ingen kjenner andres hjerter. Og er det ikke riktig at den skyldige får sin straff? På hvilken annen måte kan man vise at en adferd er uakseptabel? Ingen har tro i dag på at nåde kan ta straffens plass i å endre den angrende, og også frykten for gjentagelse og forskjellsbehandling hindrer det.

Det samme kan man finne i mange kristne samfunn. Avvik fra samfunnets regler leder ofte

til evig mistillit. Det er ikke mye rom for feilgrep. Hos andre kristne finnes den andre grøften. De tror det er så viktig å vise nåde at de fjerner alle Guds klare formaninger og standarder og unnskylder all adferd. Det er imidlertid ikke nåde. Unntak fra regelen er nåde. Hvis regelen er opphevet, behøves ikke lenger nåde. Men fordi loven står fast, trenger vi nåden.

Kjærligheten er blitt kald hos de fleste i dag, men ifølge Paulus er det Guds kjærlighet som driver oss til frelse.

Mennesket lærte Guds kjærlighet å kjenne gjennom Hans nåde. Guds lov er rettferdig og står fast (Rom. 7, 12). Guds lov er kjærlighet (1. Joh. 5, 2-3). Derfor er det urettferdig og ukjærlig av oss å overtre den. Synd er ondt, og vi mennesker har gjort mye ondt. Guds lov skulle uttrykke veien til fullkommen kjærlighet mellom Gud og mennesker, til fred for mennesket og til det beste for de mellommenneskelige forholdene. Brudd på disse bud føres til en straff som leder til døden. Men Gud elsket Adam og Eva, og menneskene som skulle komme etter dem. Men de var dømt til døden på grunn av sin synd, og Han fikk medynk. Det var rettferdig å fullføre dommen, og ta det evige liv fra synderne for de hadde gjort vonde ting mot hverandre og Gud Selv. Guds kjærlighet for mennesket, og Hans medynk med den angrende synder, ledet til at Han ville vise dem nåde. Tenk deg Adam og Eva som hadde fått dommen over seg etter de hadde syndet. De hadde blitt grundig advart på forhånd, formant mot å begå synden og blitt fortalt konsekvensen av å synde. Eva spiste frukten i den tro at hun ville «bli som Gud», og hun opponerte mot Han som bare hadde vist dem kjærlighet og som hadde gitt dem alt. Nå kom dommen over dem, og deres

hjerter var knust over det de hadde gjort. Alt er over, og alt de kan se er vissheten om at «nå er det for sent, det kan ikke omgjøres». En fortvilet følelse som mange kjenner seg igjen i. Så kommer Gud med ord om nåde til dem. En frelsesplan.

Mange steder i Bibelen kan vi lese om mennesker som får en erfaring med Guds nåde. Blant disse er mennesker som senere kom til å elske Gud mer en noensinne før.

Blant dem er Jakob som løy og svindlet til seg førstefødselsretten. Han ble plaget med anger og opplevde at Gud viste han nåde og velsignet han slik han hadde lengtet etter. Andre er brødrene til Josef som hadde solgt han og prisgitt han til et liv som slave i Egypt. Når de møter Josef igjen etter at han har lidd mange år i fengsel under slaveriets åk, og senere blitt forfremmet, så forventer de hevn fra ham. De fortjente straff. Josef ville ikke straffe, men viste alle sammen nåde ut ifra en kjærlighet som han kun kunne fått fra himmelens Gud.

David hadde blitt tiltrodd kongeriket av Gud, og var blitt utvalgt på grunn av sin gudsfrykt. David søkte i alle ting å gjøre Guds vilje og være en omtenksom og kjærlig hyrde for kongeriket. Så blir han grepet av begjær til en annen manns kone, og sender mannen ut i krigen hvor han blir myrdet. Et svik mot Gud, og den stilling Gud hadde betrodd han. Det var også et svik mot menneskene innvolvert. Davids synd er et eksempel på brudd mot Guds bud og hvordan det gjør ondt mot Gud som har vist kjærlighet, og mot medmennesker. Mannen han tok konen ifra, hadde vært en gudfryktig mann, og var meget omtenksom ovenfor sine medmennesker *(2. Sam. 11, 11)*.

David hadde gjort det som var ondt. Og synden hadde onde konsekvenser. David forventet ikke at han noensinne ville få erfare det gode forholdet til Gud som han en gang hadde hatt.

Han fortjente å bli fratatt kronen og ifølge Moseloven dø for sin synd. Davids hjerte var knust, og han ønsket det hele ugjort. Men han kunne ikke gå tilbake i tid, han var dømt. Tross at David ikke fortjente det, viste Gud han nåde. Salmenes bok i bibelen er full av Davids bønner om nåde og tilgivelse, men også full av glede over Guds nåde mot ham. Etter sin store synd skrev han:

«Vær meg nådig, Gud, etter din miskunnhet! Utslett mine overtredelser, etter Din store barmhjertighet! Tvett meg fullkomment rent fra min misgjerning, og rens meg fra min synd! ...Skjul Ditt åsyn for mine synder, og stryk ut alle mine misgjerninger! Skap et rent hjerte i meg, Gud, og forny en stødig ånd i mitt indre! Kast meg ikke bort fra Ditt åsyn, og ta ikke Din Hellige Ånd fra meg! Gi meg tilbake gleden over din frelse, og hold meg oppe ved Din Ånd som leder meg. Så skal jeg lære overtredere Dine

«Unntak fra regelen er nåde. Hvis regelen er opphevet, behøves ikke lenger nåde. Men fordi loven står fast, trenger vi nåden.»

veier, og syndere skal omvende seg til Deg. Fri meg fra den skyld jeg fikk ved blodsutgytelse, Gud, min frelses Gud, og min tunge skal juble høyt over Din rettferdighet.» (Fra Salme 51).

Salmene er også fulle av ære til Guds rettferdige lov. David forsto hvorfor loven var rettferdig og ønsket å følge den av hele sitt hjerte. Davids anger over det han hadde gjort, var ekte. Han ønsket ikke å fortsette i overtredelse mot Gud og Hans lov. Han angret og ville vende om til et liv i harmoni med Guds lover.
Den nåde Gud hadde vist David, gjorde han ydmyk og takknemlig. Men ikke på noe tidspunkt var hans respons til Guds nåde at han kunne fortsette med sine feilgrep. Likevel er det mange som i dag tror at Guds nåde mot deres synd er en godkjenning av at loven ikke lenger er gyldig. Dette var aldri Davids erfaring med Guds nåde. Hans respons på Guds nåde er følgende:
«Salige er de som tar vare på Hans vitnesbyrd, som søker Ham av hele sitt hjerte. ...Å, må bare mine veier være fast rettet mot å holde dine forskrifter! ...Av hele mitt hjerte har jeg gjemt Ditt ord for at jeg ikke skal synde mot Deg. Lovet være Du, Herre! Lær meg Dine forskrifter! ..På Dine vitnesbyrds vei har jeg frydet meg, ja, som over all rikdom. ...Ved Dine forskrifter vil jeg fryde meg. Jeg vil ikke glemme Ditt ord.» (Sal. 119, 1-2. 10-16).

En annen som opplevde stor nåde, var Paulus. Derfor kunne heller ikke Paulus slutte å snakke om Guds uendelige nåde som var gitt han ufortjent. Han hadde blod på hendene, han hadde vært med på å forfølge og straffe uskyldige mennesker. Han forfulgte Kristi etterfølgere, han *«plaget menigheten, for han gikk fra hus til hus, drog ut menn og kvinner og fikk dem fengslet».* Han var med på å forpeste livene til mange og ødela mange familiers fred.
Så ba Paulus om brev fra ypperstepresten for å kunne hente og føre Kristi etterfølgere tilbake til Jerusalem for fengsling. På veien *«skinte plutselig et lys fra himmelen rundt ham»*. Var det ikke rett at Gud dømte denne mannen for ha forfulgt uskyldige og forfulgt Jesus Selv? Skulle ikke Gud slå han ned der og da? Men Gud viste Paulus nåde isteden. Paulus visste hva han fortjente, og han forsto også hva han fikk ufortjent isteden.
Paulus forteller:

«For dere har hørt om min tidligere fremferd i jøde dommen, hvordan jeg til overmål forfulgte Guds menighet og forsøkte å utslette den. ..Men da det behaget Gud, Han som utvalgte meg fra min mors liv og kalte meg ved Sin nåde..» (Gal. 1, 13-15)

Jesu velvilje til å gi menneske den ufortjente nåden, er en av de ting som opptar Paulus aller mest. Han skriver:
«Det er Guds rettferdighet ved tro på Jesu Kristus, til alle og over alle som tror. For det er ingen forskjell, for alle har syndet og mistet Guds ære. Men de blir rettferdigg-

jort ufortjent av Hans nåde ved forløsningen, den som er i Kristus Jesus. Ham stilte Gud offentlig frem som nådestol i Hans blod, ved troen, for å vise Sin rettferdighet, fordi Gud i sin langmodighet hadde båret over med de synder som var gjort tidligere» (Rom.3,24-25)

Paulus forsto i likhet med David at den synd mennesker var skyld i, rettferdig resulterte i døden. Han forsto også at den frelse Gud tilbød gjennom Jesus var en nåde Han ga ut fra kjærlighet. Paulus visste at frelsen var Guds nåde til dem, en nåde som skulle gi dem en ny sjanse til tross for dommen over deres hoder. Han skriver:

«For av nåde er dere frelst, ved tro, og det er ikke av dere selv, det er Guds gave, ikke av gjerninger, for at ikke noen skulle rose seg.» (Efes.2,8-9).

Ingen måtte tro nåden var fortjent eller ta nåden for gitt, da ville det ikke lenger vært nåde, men en lov.
Nåden stadfester loven på den måte at nåden ikke ville vært nødvendig om loven ikke var gyldig. Når mange kristne i dag hevder at Guds lov er opphevet, mister de erfaringen av hvor stor Guds nåde er. De kjenner ikke sin synd slik Gud kjenner den, og kjenner heller ikke dommen over seg. Derfor er de også sene med å forstå den kjærligheten i nåden som Gud tilbyr. Opp gjennom tidene har det vist seg gang på gang at Gud har vist nåde uten å oppheve reglene. Vi kristne misforstår Guds kjærlighet og gjør det ofte motsatt. Vi har endret hele regelsettet og viser ikke rom for nåde ved brudd på våre nye regler. Men mot Guds regler hevdes det ikke lenger at det trengs nåde, fordi reglene ikke er der.
Nåde er ikke å fjerne regler, men å gjøre unntak fra dem. Det er unntaket som gjør nåden ufattelig kjærlig og stor.
Idet vi står for dommen og dømmes til døden for alt de vonde vi har påført andre og for vårt opprør mot Gud som har elsket oss, hører vi en stemme som sier: «Loven er rettferdig, straffen er rettferdig. Men de angrer, la meg vise dem nåde. Jeg vil ta straffen for dem, slik at de kan gå fri.»

Da kan vi takke Gud for Hans nåde og for at Han er rik på miskunn og sann kjærlighet. Vi kan takke for at Han ikke er et byråkrati som frykter og ikke vil gi nåde til tross for anger. Takke for at Han ikke bare viser nåde vi ikke har fortjent, men at Han også hjelper oss videre på veien og lærer oss å leve i harmoni med Sin lov.
Etter et liv med Gud, etter å opplevd Hans ufortjente nåde, sier David etter et feilgrep:

«La oss falle i Herrens hånd, for Hans barmhjertighet er stor. Men la meg ikke falle i menneskers hånd.» (2.Sam.24,14).

Lov-problematikken på disiplenes tid

Jødene hadde store forventninger til Messias. De trodde at Messias skulle komme og forløse dem fra romernes undertrykkelse. Forventnigene var at Israel som nasjon endelig skulle oppløftes. At Messias skulle komme og dø for deres synder som det endelige offerlam, var en tanke som ikke kom opp i så manges sinn da Jesus ble født inn i verden. Abraham og forfedrene hadde alle ventet på Frelseren som de hadde blitt lovet, men forståelsen av Frelserens misjon som offerlam var nå fremmed i lære hos det jødiske folk. Selv om Jesus gjentatte ganger fortalte disiplene om det Han måtte lide, klarte de ikke å forstå det. Tankegangen om at Han ville være konge på jord og forløse Israel var så grunnfestet i deres hjerter at de rett og slett ikke klarte å endre sin tankegang, før Jesus faktisk hadde lidd og gjenoppstått. Da måtte Jesus prøve å forklare på nytt det han hadde sagt gjentatte ganger til dem før sin død. At profetiene og løftene i Bibelen pekte frem til nettopp det at Messias skulle dø for menneskeheten.

«Han åpnet deres forstand så de kunne forstå Skriftene.» Så sa Han til dem: «Slik står det skrevet, og derfor var det nødvendig at Kristus måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag, og at omvendelse og syndens forlatelse skulle forkynnes i Hans navn for alle folkeslag.» (Luk.24,45-47)

Da først skjønte de det, Jesus var det sanne offerlam som hadde dødd for å gi dem syndenes forlatelse. Men det var enda mye de ikke hadde forstått og som gjorde ting mer og mer problematisk etter hvert.
Hele den jødiske kultur var basert på de lovordninger de hadde mottatt av Moses. Blant disse lovene var det ritualer og sermonier, festdager og høyhellige dager. De hadde også mottatt

lover om renselse og innsettelse. Alle de sermonielle lovene inneholdt ofring av et dyr, eller et blodoffer. Om man hadde vært syk sa loven at man skulle ofre, når det var høytidssabbat skulle man ofre og ikke minst på forsoningsdagen (Yom Kippur). Helt siden Mose tid hadde ofringene vært jødefolkets *rettferdiggjørelse*. En gang i året på den store forsoningsdagen ofret de for å rense vekk sin synd som et folk. Gjennom året hadde de takkeoffer, grødeoffer, brennoffer, syndoffer og fredsoffer. Det kanskje aller viktigste offeret for mange av jødene var påskeofferet som skulle ofres påminnelsesdagen til utfrielsen fra Egypt. *«Det skal være en evig lov at dere feirer denne høytiden»,* fikk de vite. (2.Mos.12,24)

Gjennom Mose loven som innholdt alle disse forordningene oppnådde Israels folk tilgivelse fra Gud. De trodde de ble «rettferdiggjort» gjennom å holde disse lovene. Guds ti bud som ble skrevet og lagt i Paktskisten symboliserte det de hadde gjort overtredelse mot. Det var derfor denne spesielle loven ble skrevet med Guds finger og lagt under nådestolen. På den store forsoningsdagen skulle yppersteprestenen sprinkle blod på nådestolen over de ti bud. Denne handlingen symboliserte at Israels synd mot Guds lov var betalt.

«Jesus - teorien gjorde derfor mange litt småredde og forvirret Skulle en mann bedra dem til å gi opp det viktigste for Israel?»

Da Jesus kom til jorden var det ingen som ventet på en som skulle ta deres synd og dø. De ventet på en konge. De forsto ikke symbolene i helligdommen og i alle sermonilovene. Fariseerne og de skriftlærde lærte folket at de ble rettferdiggjort gjennom å holde disse lovene. Ved å lyde disse budene fikk enkelte mennesker og Israel som en nasjon, Guds velbehag og tilgivelse for sine synder.

De trodde ikke Guds ti bud rettferdiggjorde dem, det var offerritualene, omskjærelsen og alle disse lovene som rettferdiggjorde. Guds ti bud var loven de hadde brutt, og som de trengte en rettferdiggjørelse fra.

Jesus kom som et syndeoffer, og etter sin oppstandelse forklarte Han offertjenesten til disiplene. Endelig forsto de det, Jesus var deres rettferdighet.

Det var gjennom Hans død de ville motta rettferdiggjørelsen. Mose lov hadde bare vært bilder og skygger av det Jesus gjorde, og det å holde seremonilovene ville ikke kunne gi mennesker liv og frelse, kun det som sermoniene hadde vært et symbol på.

Dette innebar en enorm omstilling for jødene som var vant til å tenke på denne loven som deres rettferdiggjørelse. Hvor skulle Jesus få plassen? Skulle de slutte med å holde disse lovene? For mange jøder betød det en enorm villfarelse at de skulle slutte å følge disse sere-

monilovene. Det var jo gjennom disse de hadde Guds velbehag og oppnådde tilgivelse for folket gjennom alle år. Hvordan kunne det være rett at èn mann, Jesus skulle erstatte alt dette? I Moseloven sto det om syndofrene og hvordan de skulle få tilgivelse gjennom seremonilovene. Dette var det eneste de visste som var fra Gud og ga dem Guds velbehag. De mente det ikke sto noe om Jesus i loven, fordi de ikke så på seremonilovene som symboler men som den faktiske syndforlatelsen.
Jesus-teorien gjorde derfor mange litt småredde og forvirret. Skulle en mann bedra dem til å gi opp det viktigste for Israel? Jesus advarte disiplene på forhånd:

«De skal utstøte dere av synagogene. Ja, den tid kommer da hver den som dreper dere skal tro han gjør Gud en tjeneste. Dette skal de gjøre mot dere fordi de ikke har kjent verken Faderen eller Meg» (Joh.16,2-3)

Den første av Jesu etterfølgere som måtte lide for dette var Stefanus. Mot han sa de:

«Denne mannen holder ikke opp med å tale spottende ord mot dette hellige sted og loven. For vi har hørt ham si at denne Jesus fra Nasaret skal ødelegge dette stedet og forandre de skikkende som Moses overgav til oss.» (Apg.6,13-14)

Jesus hadde sagt om tempelet at det skulle gå fullstendig i grus. *(Matt.24,2)* Ved å forvrenge Jesu mening hadde også noen brukt mot Ham at Han hadde sagt at:
«Ødelegg dette templet, og på tre dager skal Jeg reise det opp» (Joh.2,19; Matt.26,21)

De som alikevel tok imot Jesus som sin frelser og lot Hans død bli deres rettferdiggjørelse, var forvirret. Hva skulle de slutte med, hva skulle de ikke slutte med? Var det rett at Mose lov skulle nå ignoreres? De fleste disiplene trodde ikke det til å begynne med. For dem var alle disse forordningene noe Gud hadde gitt, og skulle ikke bare ta slutt. Derfor var det noen jøder som fortalte også hedningene at de måtte begynne med å holde alle disse lovene og seremoniene. Selv om Jesus hadde dødd for deres synd mente de at det ikke opphevet forordningene Gud hadde gitt dem.
Det at disiplene var forvirret med hensyn til disse spørsmålene selv, viser seg i det de gjorde og sa og som nå er beskrevet i Bibelen. Da problemstillingen kom opp står det:

«Paulus og Barnabas fikk derfor ikke lite strid og ordskifte med dem. Da bestemte de at Paulus og Barnabas og noen andre av dem skulle dra opp til Jerusalem, til apostlene og de eldste, og legge dette stridspørsmålet for dem.» (Apg.15,2)

Da de kom dit ble det holdt et apostelmøte om temaet. Ingen hadde fått direkte beskjed om hva

utført noen av jødenes rituallover. Konklusjonen ble da at Gud ikke ba om dette for å kunne gi mennesket frelse og rettferdiggjørelse gjennom Jesus Kristus. Derfor trengte ikke hedningene å holde Mose lov for å oppnå rettferdighet (tilgivelse).
De forventet at de omvendte jødene fortsatt skulle holde sermonilovene. Derfor irettesatte de Paulus og var veldig opptatt av at han måtte bevise for de ikke-troende jødene at han fortsatt holdt loven.

«Da vi nu kom til Jerusalem, tok brødrene imot oss med glede. Den næste dag gikk Paulus med oss til Jakob, og alle de eldste kom dit. Og da han hadde hilst på dem, fortalte han det som Gud hadde gjort blandt hedningene ved hans tjeneste, det ene efter det annet. Da de hørte det, priste de Gud; og så sa de til ham: Du ser, bror, hvor mangfoldige tusener det er blandt jødene som har tatt ved troen, og alle er de nidkjære for loven; men nu har de hørt si om dig at ute blandt hednin-

som skulle skje med rituallovene, derfor satte de seg for å diskutere situasjonen. Hadde de hatt et klart «så sier Herren» hadde de brukt det, men de hadde ikke noe, og derfor begynte de å ressonere seg frem. Gud hadde tatt imot hedninger og gitt også dem Den Hellige Ånd. Det betyr at også de hadde mottatt frelse og tilgivelse selv om de ikke hadde omskåret seg eller

gene lærer du alle jøder frafall fra Moses og sier at de ikke skal omskjære sine barn eller vandre efter de gamle skikker. Hvad er da å gjøre? I ethvert fall vil en hel mengde komme sammen; for de vil få høre at du er kommet. Gjør nu derfor som vi sier til dig! Vi har her fire menn som har et løfte på sig; slå dig sammen med dem og la dig rense med dem, og ta på dig omkostningene for dem, så de kan få rake sitt hode! så vil alle skjønne at det ikke er noget i det som de har hørt si om dig, men at du også selv vandrer så at du holder loven. Men om de hedninger som har tatt ved troen, har vi sendt brev og vedtatt at de ikke skal holde noget sådant, men bare vokte sig for avgudsoffer og blod og det som er kvalt, og hor. Da slo Paulus sig sammen med mennene, og den næste dag lot han sig rense med dem og gikk inn i templet for å melde utløpet av renselsesdagene, da offeret skulde frembæres for enhver av dem. (Apg.21,17-26)

Dette viser at de snakker om seremonilovene og at disiplene som trodde på Jesus som frelseren fortsatt holdt disse lovene og mente de også måtte det. Disse ritualene innebar ofring som nevnt helt nederst i skriftsstedet. Selv om Jesus var deres sanne frelser og offerlam klarte mange ikke å se at de skulle slutte med disse ritualene. Og disse lovene var (da) i Israels tro deres rettferdiggjørelse.

Dette er det Paulus prøver å forklare oss i mange av sine brev. Spesielt fordi mange omvendte jøder påsto for andre omvendte hedninger og jøder at de måtte fortsette med å holde disse lovene. Han legger frem at disse lovene ikke kunne rettferdiggjøre noen, og at det bare var Jesus Kristus som kunne det. Han sier at disse lovene ikke kunne gi tilgivelse, det kunne kun han de symboliserte, nemlig Jesus Kristus. Paulus søker å gi Mose lov den rette plassering i de forvirrede sinn, og viser til at denne loven ikke kan levendegjøre noe menneske. Han sier at Abraham som levde hundre og tretti år før de mottok alle seremonilovene levde i troen på Messias offer, og at de ritualene de hadde mottatt ikke kunne vært gitt istedenfor dette løftet om Messias. Moseloven var ikke gitt til Israel istedenfor løftet om en forsoning som engang ble gitt Abraham, og loven de fikk var heller ikke oppfyllelsen av løftet. Det ble kun gitt som en symbolsk forordning.

«Dette var en enorm forandring, og en enrom utfordring. Skulle alle disse lovene som de hadde strevd med erstattes med å bare tro på det Kristus hadde gjort?»

«Jeg mente dette: Pakten, som Gud tidligere

hadde stadfestet med sikte på Kristus, kan ikke loven, som kom fire hundre og tretti år senere, gjøre ugyldig, så den setter løftet ut av kraft» (Gal.3,16)

Det offersystem de fikk var ikke selve frelsen. Det var ikke oppfyllelse av løftet, og det kunne heller ikke ta vekk løftet om en frelser. Paulus snakker ikke her om de ti bud. De ti bud var loven som var blitt brutt og grunnen til at de trengte rettferdiggjørelse og tilgivelse. Det var offersystemet som var en paralell til Jesus og som symboliserte rettferdiggjørelse fra synd. Det var også denne loven mange av jødene på Paulus sin tid nektet å erstatte med Jesu offer. Seremonilovene ble gitt for *«overtredelsenes skyld inntil ...løftet»* ble oppfylt. (Gal.3,19) Offersystemet skulle påminne dem om synd, om konsekvensen av synd og skulle holde overtredelse av Guds lov så mye som mulig under sjakk. Paulus sier at den loven han snakker om er den som *«ble formidlet ved engler, ved en mellommanns hånd» (Gal.3,19)*
Guds ti bud ble formidlet av Gud direkte til hele Israels folk og senere skrevet med Guds finger. Seremonilovene ble gitt Moses og han skrev dem ned. Derfor vet vi at det er denne loven som er temaet som Paulus prøver å belyse. Kristus har kjøpt oss fri fra «lovens forbannelse». Det er Han som har kjøpt oss fri for vårt brudd av Guds bud, ikke offerblodet som ble sprinklet over loven og som ble utgytt hver gang loven var blitt brutt. Seremonilovene kunne ikke «levendegjøre», eller gjøre den rettferdig som gjorde disse ritualene, heller ikke for å oppnå Guds barmhjertighet. Vår rettferdighet kommer ikke ved disse offersystemene, men ved Kristus. Paulus sa:

"Kristus er nok. Seremonilovene har møtt sitt motbilde og er ikke lenger nødvendig."

«Jeg forkaster ikke Guds nåde. For om rettferdighet kommer ved loven, så døde altså Kristus forgjeves» (Gal.2,21)

Hvis seremonilovene virkelig kunne gi mennesker forsoning og rettferdiggjørelse så var det ingen vits i at Kristus skulle dø. Kun hvis loven ikke var god nok til dette, men bare var symboler, var Kristus deres eneste redning.

«For loven, som bare var en skygge av de kommende goder og ikke selve tingenes egen skikkelse, kan aldri med disse samme ofrene, som de stadig ofrer år etter år, gjøre dem fullkomne som bærer dem frem. For ville de ikke da ha sluttet med å bære ofrene frem? For de som hadde del i denne tjenesten, og som èn gang var renset, ville da ikke lenger ha synd på samvittigheten. Men i disse ofringene

ligger det hvert år en påminnelse om synder. For det er ikke mulig at blodet av okser og bukker kan ta bort synder. Derfor, idet Han kommer inn i verden, sier Han: «Offer og gave ville Du ikke ha, men et legeme har Du forberedt for meg. Brennoffer og syndoffer hadde du ikke behag i. Da sa Jeg: Se, Jeg kommer – i bokrullen er det skrevet om Meg – for å gjøre Din vilje, Gud» Først sier Han: «Offer og gave, Brennoffer og syndoffer, ville Du ikke ha, og Du hadde heller ikke behag i dem» – det som altså etter loven blir båret fram. Deretter sa Han: «Se, Jeg kommer for å gjøre Din vilje, Gud» Han tar bort det første, så Han kan innsette det andre. Ved denne viljen er vi blitt helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme én gang for alle.» Heb.10,1-10

Paulus gjør alt han kan for å forklare for de forvirrede sinn at de ikke lenger trenger eller behøver å begynne med å utføre alle ritual-lovene for å oppnå rettferdiggjørelse. Kristus er nok. Seremonilovene har møtt sitt motbilde og er ikke lenger nødvendig.
Kan du tenke deg? Jødene hadde stolt på disse lovene for sin rettferdighet og tilgivelse. Og nå skulle de bare gi slipp på alt og tro at for Gud var det nok at de trodde på Jesu forløsning? De skulle ikke praktisere sin tro gjennom ofringene i loven lenger, men de skulle bare tro det og be om det. Dette var en enorm forandring, og en enorm utfordring. Skulle alle disse lovene som de hadde strevd med erstattes med å bare tro på det Kristus hadde gjort? Mange var vantro.
Samtidig som Paulus har dette budskapet i sine brev, oppfordrer han som Jesus gjorde: Dere har mottatt benådning uten å gjort dere fortjent til det, ikke fortsett med å bryte Guds bud!
Hvis en dommer gir deg benådning til tross for ditt lovbrudd, betyr ikke det at han mener du nå har lov å gå ut å fortsette å bryte loven. Hadde han trodd du hadde oppfattet det slik ville han antaglig ikke gitt deg benådning i det hele tatt. Men benådning kommer ofte fordi noen viser anger for det han har gjort. Den angeren blir oppfattet av dommeren som et tegn på at du ikke ønsker å fortsette å begå lovbruddet om du får en ny sjanse. Derfor gir han benådningen. Får du benådningen og går ut og fortsetter som før vil du selvfølgelig komme frem for domstolen igjen og dommeren vil føle seg misbrukt. Hans benådning ble misbrukt. Derfor sa Jesus til kvinnen som ble grepet i hor: **«Heller ikke jeg fordømmer deg. GÅ BORT OG SYND IKKE MER»** (Joh.8,11; *Min uthevning*).
Gud har tilgitt en synd mange ganger. Hans omsorg og tålmodighet vises tydlig i Jesu utsagn til Peter.
«Da kom Peter til Ham og sa: «Herre, hvor ofte skal min bror kunne synde mot meg, og jeg tilgi ham? Så mye som sju ganger?» Jesus sa til ham: «Ikke så mye som sju ganger, sier Jeg deg, men så mye som sytti ganger sju» (Matt.18,22).

Hver gang en synder kommer ved korsets fot med sin synd, viser synderen at han er oppriktig lei seg. Han forteller Gud at han angrer og ønsker å vende om. Derfor tilgir Gud igjen og igjen. Gud elsker mennesket og vil så gjerne gi dem nye sjangser. Han vil ikke at de skal dø. *(Esek.18, 23.30-32)* Men det øyeblikket synderen ikke lenger angrer, men isteden unskylder sin synd, misbruker han Guds nåde. Målet er å bli omvendt fra synden. Når dette ikke lenger er synderens mål er hans bønn om nåde en utnyttelse av Guds gaver.
I dag lærer mange kristne å gå fremfor Guds trone med gale motiver. Omvendelse er ikke inne i bildet i det hele tatt. De tar og tar av Guds nåde, men vender seg ikke om. Skal da Gud tro på dem når de sier de angrer sin synd? Ville du, hvis du var en dommer i en rettsak, frikjent en kriminell med en slik holdning?
Det er dette Gud gjør for mennesket: Vi har brutt Hans ti bud og syndet. Vi blir overbevist over vår synd og angrer og kommer skyldbetynget frem for Guds trone. Gud benåder oss på grunn av Sin Sønns blodoffer. Han forventer ikke at vi skal ta det som et tegn på at Han tolererer synd, og at vi kan fortsette som før. Han tilgir på grunn av at vi har vist anger og ser på det som at vi egentlig ikke ønsker å fortsette på samme måte som før. Så ved Jesu offer gir Han oss benådning. Fortsetter vi som før, kommer vi igjen frem for Hans domstol. Jesu blod har blitt tråkket på, Guds benådning blitt utnyttet.

Paulus har lagt frem at de ikke mottok tilgivelse og rettferdiggjørelse gjennom lovordningene, men gjennom forbildet Kristus. «Dere har benådningen, strid om hvordan man skal oppnå den er uvesentlig. Det som er viktig nå er at vi ikke fortsetter i overtredelse mot Guds bud slik at vi igjen kommer under dommen.»
Derfor sier han:

«Omskjærelse og mangel på omskjærelse er ingenting. Men det som betyr noe er å holde Guds bud» (1.Kor.7,19)

Det var aldri en debatt i Bibelen om vi skulle holde Guds lov eller ikke. Men på Paulus tid var det debatt om loven som de så lenge hadde holdt for å bli rettferdiggjort mot overtredelsen av Guds lov. Historieskrivere kan fortelle om strid om når høytids-sabbatene skulle holdes i forhold til høytidene. Noen besluttet at den tiden å regne ut på var rett, og satte høytidssabbatene etter det. Andre holdt på de tradisjonelle høytidssabbatene. Den dag i dag finnes det blant jøder to tidsskjemaer for når høytidene skal holdes. Også blant kristne er det strid i når de kristne høytider som er basert på de gamle jødiske skal holdes. Striden er der ennå. Men Paulus sa at disse ting var ikke viktige. Det var ikke lenger gjennom disse ting og disse ritualene de mottok tilgivelse, disse diskusjonene var uvesentlige for menneskets frelse.
De andre disiplene har ikke gått inn i denne debatten om seremonilovene. De har, som

Paulus, vært mest opptatt med fruktene av det nye liv. Omvendelsen og en død fra det tidligere liv. Nå som vi er kjøpt, dyrt kjøpt, hva vil vi gjøre videre? Når Jesus har betalt en så høy pris for at vi skulle få benådning, skal vi misbruke Hans gave til å fortsette i synd eller skal vi holde Hans bud? Jesus sa:

«Hvis dere elsker Meg så hold Mine bud» (Joh.14,15)

Som Han sa til kvinnen som var grepet i hor:

«Heller ikke Jeg fordømmer deg. Gå bort og synd ikke mer.»

Dagens paulus problematikk

I dag er sunn bibelgranskning erstattet med populære moderne teorier. Johannes skrev:

«Dere barn! La ingen føre dere vill! Den som gjør rettferdigheten, er rettferdig, liksom Han er rettferdig. Den som gjør synden er av djevelen for djevelen har syndet fra begynnelsen. I denne hensikt ble Guds sønn åpenbart, at Han skulle gjøre djevelens gjerninger til intet. Hver den som er født av Gud, gjør ikke synd, for Hans sæd blir i Ham» (1.Joh.3,6-9)

Problematikken som ledet Paulus til å skrive det som han skrev er blitt meget mistolket, og det til Guds fiendes fordel. Mange av dagens kristne har ikke noe grunnfestet fortid og opplæring av seremonilovens soningselementer. Derfor tolkes Paulus etter dagens stridspørsmål, som gjør at Bibelen av mange syntes å være selvmotsigende. Dagens populære kristne ide, er at Jesus holdt Guds bud isteden for oss, og fordi Han gjorde det, trenger ikke vi. Den verste snaren er at det påstås at de som søker å holde seg til Guds bud, kalles mennesker som søker å rettferdiggjøre seg gjennom loven. På den måten blir Guds lov ansett for å være ikke bare unødvendig for en kristen å være tro mot, men den som søker å rette seg etter den blir anklagd som Kristi fiende. Men Paulus påsto aldri at Guds bud var unødvendige. Når man leser gjennom det nye testamentet vil man ikke finne et eneste sted at Guds ti bud, slik de er skrevet, var et diskusjonstema. Men hver eneste apostel og forfatter i Bibelen inkludert Paulus sier at vi må holde budene, og at når man har mottatt Jesu forsoning så må man ikke fortsette i overtredelse.

Fariseerne gjorde nettopp dette. De brøt Guds bud og hvilte i forsoningen de mottok gjennom seremonilovene. Så fortsatte de med synden i sine liv, og mente de hadde Guds gunst likevel på grunn av ofringene og seremoniene som de overholdt. Jesus påpekte for dem mange ganger at de brøt Guds bud. Dette misbruket av offersystemet hadde forekommet også tidligere i Israel. Gud viste at det var symbolene på Jesu offer som ble misbrukt, og da ble hvert offer de brakte frem en vemmelse og grov utnytting av Guds forsoningstilbud. Han sa:

«Kom ikke med flere gagnløse grødeoffer! Den røkelsen er en styggedom for Meg. Nymåne og sabbat og innkalling til høytidssamling – Jeg tåler ikke ondskap sammen med hellig samling. Min sjel hater deres nymåner og deres høytider. De er en byrde for Meg, Jeg er lei av å bære den. Når dere rekker hendene ut, skjuler Jeg mine øyne for dere. Selv om dere ber mange bønner, så hører Jeg likevel ikke; deres hender er fulle av blod. Vask dere, rens dere! Få deres onde gjerninger bort fra Mine øyne. Hold opp med å gjøre det onde! Lær å gjøre det gode!» (Jes.1,13-17)

Folket fortsatte med sine synder og støttet seg til ofringene og sermoniene for å vinne Guds velbehag. Gud var ikke interessert i dette. Ofrene var et symbol på Jesus og et tilbud for en angrende synder. De var ikke gitt for å kunne gi synderen en anledning til å fortsette å synde uten å bekymre seg over konsekvensen. Jesus sa:
«Gå og lær hva dette betyr: Jeg vil ha barmhjertighet og ikke offer» (Matt.9,13)

I dag har stordelen av kristenheten latt seg lure i den samme fellen. De tror Jesus har latt Sitt blod renne uten å be dem om en omvendelse. De fortsetter i syndene sine og unnskylder dem, men de vil ikke omvende seg. I stedet kommer de frem til Han og ber om tilgivelse og syndforlatelse gjennom blodet Hans igjen og igjen. «Gud forventer ikke at vi skal holde Hans lov, vi kan bare gi opp», sier de. Men det er ikke dette budskapet Gud gir menneskene i Skriften. Jesus sa:
«Sannelig, sannelig sier jeg deg: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» (Joh.3,3)

Jesus tok vår straff, ikke for å gi synden spillerom, men for å gi dem som ønsket å begynne på nytt og som angret sine overtredelser en ny sjanse. Når Israels folk lot seg lure av den Satans felle i historien sa Herren til dem:
«Se, dere stoler på løgnaktige ord som ikke gagner. Kan dere virkelig stjele, slå i hjel , drive hor, sverge falskt, brenne røkelse for Baàl og følge andre guder, som dere ikke kjenner, og så komme og stå for Mitt åsyn i dette huset som er kalt ved mitt navn, og si: «Vi er utfridd for å kunne

gjøre alle disse styggdommene?» Er dette huset, som er kalt ved Mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne? Se, Jeg, ja Jeg har sett det, sier Herren.» (Jer.7,8-10)

I dag har mange kristne omvendt Gud til sin synd isteden for å omvende seg og overgi sin synd til Gud. Satan vet at om de kristne fortsetter i dette sporet vil de gå fortapt. Derfor har han utført den samme forførelsen på alle generasjoner av Guds folk. Han har ledet dem til å tro at de kan bryte Guds bud og slippe straff, helt fra han sa til Eva i Edens have: «Har Gud virkelig sagt…? ..Du skal ikke dø!» Satan vet at Kristus har kjøpt menneskene med sitt eget blod for å kunne gi dem en ny «fødsel» og et nytt liv. Men Satan har lurt kristne til å tro at etter dommeren har benådet dem, betyr det at de kan gå ut og fortsette der de slapp. Han lokker dem til å tro at om de misbruker den gave de har fått kommer de ikke igjen frem for Guds domstol. Det Satan har gjort er å bruke Paulus sine skrifter for å lede mennesker inn i fortapelsen og en falsk frelsesvisshet. Fordi vi står ovenfor en annen problematikk enn da Paulus skrev brevene, lurer han folk til å tro at Paulus snakker imot nødvendigheten av å holde Guds bud. Han får dem til å tro at Paulus identifiserer de som søker å holde Guds lov med dem som søker rettferdiggjørelse gjennom loven. Han har byttet plassen til den lov som lå i Arken med den lov som ga Israel forsoning for brudd mot Guds bud. På den måten virker det som om kritikken er imot Guds lov, og han lokker dermed kristne til å ringeakte den lov som Kristus gjennom hele Bibelen ville omvende mennesker til. Gud visste at Satan ville gjøre dette. Og om mennesker ikke ville lete etter grunnen bak det Paulus skrev for å finne ut hva han mente, ja om de ville ringakte at alle disiplene skrev om Guds buds viktighet i sine brev, så kunne de vite at det lå en direkte advarsel om å mistolke nettopp Paulus i Bibelen. Peter ble ledet av Ånden til å skrive:

«Jeg vil ha barmhjertighet ikke offer»

«Derfor, mine kjære, når dere venter på alt dette, legg da vinn på å bli funnet i fred av Ham, uten flekk og lyte. Og regn vår Herres langmodighet som frelse, slik også vår kjære bror *Paulus har skrevet til dere*, **etter den visdom som er gitt ham.** *I alle brevene sine* **taler han også om disse ting overalt. I disse brevene er det noen ting som er vanskelig å forstå. Og de som er ulærde og ubefestede, forvrenger dette, slik de også gjør med de andre skriftene, til sin egen undergang. Siden dere, mine kjære, altså vet dette på forhånd, så vær på vakt så ikke dere også blir ledet bort ved de ugudeliges villfarelse og faller bort fra deres egen faste stand.» (2.Pet.3,14-17)**

Ordet ugudelige her er fra det greske ordet athesmos som betyr lovløses. Peter skriver:

«..så vær på vakt så ikke dere også blir ledet bort ved de lovløses villfarelse.»

Den lov som er av betydning er selvfølgelig Guds lov. Her snakker Peter om ingen andre enn de som vil leve uten Guds lov og bruker Paulus for å «forvrenge» evangeliet om frelse. Peter skriver om dem:
«Deres øyne er fulle av skjøgen, og de kan ikke opphøre med å synde. De lurer ubefestede sjeler.» (2.Pet.2,14)

Vi er alle kommet frem for Guds trone med en sekk full av synd. Idet vi bekjenner våre synder og ber Gud om tilgivelse kommer Jesu vakre blod til vår redning, og vi blir benådet og sluppet fri. Gud håper vi vil bruke denne friheten til å ikke fortsette i vår overtredelse, og isteden å søke å holde Hans bud av kjærlighet til Ham og våre medmennesker. Ikke ha andre guder enn Meg, ber Han. Ikke lag dere noe gudebilde, for Jeg er sjalu... Ikke misbruk Mitt navn og husk på å holde Min Sabbat. Vår plikt mot våre medmennesker er: hedre din far og din mor, ikke stjel, ikke før falskt vitnesbyrd, ikke slå i hjel, ikke bedriv hor og ikke begjær noe som hører din neste til.
Peter sa om de som vendte seg vekk fra Guds bud etter de er tilgitt:
«For når de taler tomhetens store og hovmodige ord, får de ved kjødets lyst og ved tøylesløshet narret dem som nettopp har unnsluppet dem som lever i villfarelse. Mens de lover dem frihet, er de selv treller under fordervelsen. For det en ligger under for, det er en også trell under. For om de som først har flyktet unna verdens urenheter ved erkjennelsen av Herren og Frelseren Jesus Kristus, og de så blir igjen blir viklet inn i disse urenhetene og underlagt dem, da er det siste blitt verre for dem enn det første. For det hadde vært bedre for dem om de ikke hadde kjent rettferdighetens vei, enn å ha kjent den for så å vende seg bort fra det hellige budet som ble overgitt til dem. Men det er gått med dem som det heter i det sanne ordtaket: hunden vender tilbake til sitt egen spy; og: et nyvasket svin velter seg i gjørmen.» (2.Pet.2,18-22)

Evangeliet er «omvend dere» «bli født på nytt.» Kristus døde på grunn av deres lovbrudd, ikke misbruk denne gaven til å fortsette med synden. Vend om fra lovbruddene, vend tilbake til Guds lov!
«For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære. For alt det som er født av Gud, seirer over verden.»
«På dette vet vi om vi har lært Ham å kjenne, om vi holder Hans bud. Den som sier: «Jeg har lært Ham å kjenne og ikke holder Hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham.» (1.Joh.5,3-5; 2,3-4)

Gud hadde ikke behag i blodet av dyrene som stadig ble ofret på grunn av folkets overtredelser. Det gjorde Han vondt hver gang et nytt offer ble slaktet på grunn av synd mot Hans lov. Han ville ikke ha slakting, han ville at de skulle vende bort fra synden slik at de slapp å fortsette med ofringen. *«Jeg vil ha barmhjertighet ikke offer»* sa Han. Det samme gjelder nå. Gud ønsker at når vi har mottatt tilgivelse at vi skal vende om slik at vi slipper å be om og om igjen om tilgivelse. Og hver gang et menneske vender seg fra synden til Guds lov ved Kristi hjelp blir det revet ut av Satans klør og inn i Guds armer.

En litt nærmere titt på ord og begreper

Torah

Det hebraiske ordet torah er i våre bibler oversatt med «lov». Blant jøder blir torah brukt om Moseloven og de fem bøkene til Moses. Ordet i seg selv betyr ikke «lov», men «lære». Torah er Guds lære, Guds sannhet og Guds lov. "Torah" er sannheten. Jesus oppfylte loven og var lovens motbilde, derfor er Jesus også "sannheten".
Blant mange kristne er oppfatningen ofte at alt som er skrevet i toraen eller loven først ble gitt Moses ved Sinai-fjellet. Deres neste konklusjon er dermed at denne loven var gitt kun til israelittene eller at loven var gitt spesielt for det som blir kalt «den gamle pakt».
Dette er ikke tilfelle. Om Abraham sier Herren:
«Fordi Abraham lød Min røst og holdt Min befaling, Mine bud, Mine forskrifter og Mine lover (grunntekst: TORAH)» (1.Mos.26.5)

Ordet torah er i dette skriftstedet brukt i forbindelse med Abrahams lydighet.
Senere, *før* Moses mottok loven på Sinai, da Israels folk fikk manna i ørkenen står det:

«Se Jeg skal la det regne brød fra himmelen til dere. Folket skal gå ut og samle en viss mengde hver dag, så skal Jeg prøve dem om de vil vandre etter Min lov (TORAH) eller ikke.» (2.Mos.16,4)

Israelittene ble her prøvet i sabbatsbudet som er det fjerde bud i Guds ti buds lov. Sabbaten ble helliget av Gud etter skapelsen. Gud prøvde Israels folk, for å se om de ville holde dette budet, og dette var før de mottok loven ved Sinai. Dette var også før de hadde inngått et paktsforhold.

De ti bud finner vi i alle historiene før beretningen om Moses. Alt fra da Kain ble forbannet for å ha slått ihjel sin bror Abel, til Lots «rettferdige» liv i motsetning til de ugudelige i Sodoma.
Da Moses fikk beskjed om å lage helligdommen og Paktens ark var det en kopi av de himmelske ting:

«De tjener etter avbildet og skyggen av de himmelske ting, slik Moses fikk befaling om da han skulle oppføre tabernaklet. For Han sa: «Se til at du lager alle ting etter det forbildet som ble vist deg på fjellet.» (Heb.8,5; 2.Mos.25,40)

Guds lov som skulle plasseres i Paktens ark skrev Gud Selv, men alt var en kopi av det som alt var i himmelens helligdom. Guds ti bud var Guds lære, sannhet og lov. Derfor ble de ti bud kalt «vitnesbyrdet» og Arken de ble lagt i ble kalt «vitnesbyrdets ark». De ti bud var Guds vitnesbyrd. En gang i året skulle ypperstepresten gå inn til Arken og dryppe blod fra et offer over Arken for å gjøre soning for Israels synder. *(3.Mos.16)* De ti bud var derfor der for å påminne folket om hva synd var og hvilket lovbrudd det var som krevde deres død. Dette var likt for alle mennesker. For alle har syndet. Det betyr; alle har brutt Guds ti buds lov. Det var på grunn av menneskenes brudd mot denne loven Jesus døde for å ta vår synd. Offeret hvis blod ble sprinklet på Arken var et symbol på Jesu blod.
Den lov Israels barn fikk som ikke hadde vært før, var en utdypning av seremonilovene. I tillegg fikk de lover om høytidsdager og spesielle sabbater i forbindelse med disse høytidene. Disse lovene kom på Moses tid og skulle veilede Israel inntil Kristus kom og oppfylte alle symbolene og levendegjorde alle disse lovene. Engelen Gabriel profeterer om Kristus:

«Derfor skal du vite og forstå at fra ordet om å gjenreise og bygge opp igjen Jerusalem går ut, inntil Messias, Fyrsten, kommer, skal det være sju uker og sekstito uker. ...Midt i uken gjør Han slutt på slaktoffer og grødeoffer» (Dan.9,25.27)

Paulus og loven

I Paulus sine brev er ordet «lov» brukt mange ganger. Den alminnelige tolkningen er at alt som heter «lov» i disse brevene menes Guds moral lov. Men da kan man snuble.
Vi må vite hvilken lov han snakker om og i hvilken sammenheng. Hvis det var rett å tolke «lov» til å mene Guds ti bud hver gang det ble brukt, ville vi fått en underlig lære. For Paulus bruker ordet eller begrepet lov om føl-

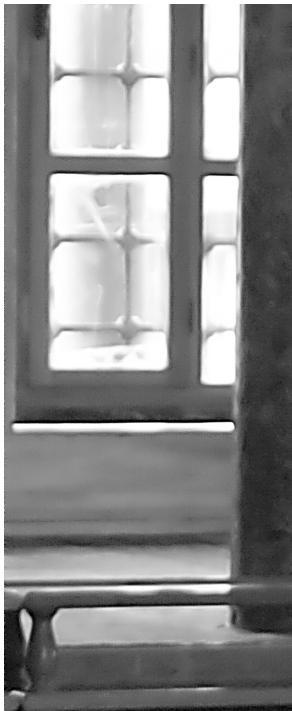

gende ting:
- Guds lov (de ti bud, den lov som identifiserer hva synd er)
- Seremoniloven eller lovene (Den loven israelittene utførte for å bli rettferdiggjort fra sine synder og bli forsonet med Gud)
- Syndens lov (Å følge loven i kjødet, våre tilbøyeligheter, som vil ha oss til å synde. Feks. Rom.7; 8,2)
- Forbannelsens lov (En lov som sier at den som bryter loven er under forbannelse)
- Dødens lov. (Rom.8,2. Den som synder må dø)
- Livets Ånds lov (Guds lov inne i oss gjennom Åndens bolig i oss. Rom.8,2)

Når vi leser Paulus sine brev, som er de eneste som er blitt misforstått når det gjelder loven, må vi vite at Paulus snakker om flere typer «lover». Bytter vi om på syndens lov og Guds lov når vi leser sier det seg selv at vi har forvrengt evangeliet. For eksempel om vi får treller av syndens lov til å bety treller av Guds lov. Utfra evangeliene og de andre apostelbrevene er det ikke vanskelig å finne hva som er sant, men mange hopper over disse brevene og lener seg til en motstridig tolkning av Paulus sine brev.

Rettferdiggjørelse ved tro
For å kunne forstå hva Paulus mener med det å bli rettferdiggjort ved tro, må vi finne ut hva Bibelens definisjon av «rettferdiggjørelse» er. Betyr det å bli hellig? Betyr det å være frelst? Hva betyr det?
Vi kan forstå hva Paulus mener med det ordet ved å se i hvilken sammenheng det er brukt.

«Men den som ikke arbeider, men tror på Ham som rettferdiggjør den ugudelige, ham blir hans tro tilregnet som rettferdighet. Slik som også David uttaler saligprisningen over det menneske som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger: «Salig er de som har fått sine lovbrudd tilgitt, og de som har fått sine synder dekket over. Salig er det mennesket som som Herren aldri tilregner synd.» (Rom.4,5-8)

Paulus bruker Davids ord for å forklare hva han mener. Davids ord er tydelige. Rettferdiggjørelse er å bli tilgitt og å få sine synder dekket over.
Å motta rettferdiggjørelse er å motta tilgivelse for sine synder. Forstår vi dette blir «rettferdiggjørelse ved tro» et mer forståelig begrep. Vi blir tilgitt ved vår tro på Kristi soning for våre synder.
Hva trodde jødene på Jesu og Paulus tid? De så ikke behovet for en frelser fra synd fordi de trodde de mottok rettferdiggjørelse/tilgivelse gjennom ofringene og seremonilovene. Når ypperstepresten tok blodet inn i Det aller helligste, gjorde han det for å gjøre «soning» for folket. *(3.Mos.16,16)* Dette var bare et bilde på Kristi tjeneste, men jødene hadde mistet Kristi sanne misjon av syne og trodde de virkelig mottok deres rettferdiggjørelse/tilgivelse gjennom alle disse ritualene.
Paulus forklarer at Abraham ble rettferdiggjort ved tro. Abraham fikk sin rettferdiggjørelse og tilgivelse ved å se frem mot Kristi død for ham. Han trodde ikke det var frelse i dyreofringene, og han hadde heller ikke de samme seremonilovene Israel senere fikk. Paulus poengterer at han ble rettferdiggjort uten disse lovene, og ved troen på Kristus alene. Dette forklarer han for å få folket på hans tid til å forstå at disse seremoniene ikke lenger skulle utføres for å motta tilgivelse, men kun tro. Abraham tar han frem som et eksempel for at de skulle forstå at rettferdiggjørelse ved tro, uten seremoniloven (handlingen), var før Moses. (Gal.3,17)
Disse begrepene har ingenting med Guds ti bud å gjøre. Det står at Abraham ble rettferdiggjort ved tro, men det står også at Abraham holdt Guds TORAH, eller bud.

* Paulus skriver at troen ble regnet Abraham til rettferdighet FØR Abraham ble omskåret. (Rom.4,11) Gikk Abraham da fra rettferdiggjørelse ved tro til rettferdiggjørelse ved loven (en seremonilov)? Eller var lydighet en respons av troen?
* Mange i dag sier at fordi vi ble rettferdiggjort

ved tro, trenger vi ikke lenger å være lydige mot Guds bud. Er en slik konklusjon i harmoni med Abraham og Paulus sin tro?

Paulus bruker ikke bare Abraham for å vise at rettferdiggjørelse ved tro har vært før Jesus kom til jorden. Paulus er opptatt med å vise at evangeliet om Jesus, og rundt Jesus, er fra Det gamle testamentet og ikke er noe nytt. Derfor viser han utfra profeten Habbakuk at hans lære ikke er en ny lære:
«Men den rettferdige skal leve ved sin tro» (Hab.2,4; Gal.3,11)

Da profeten Habbakuk skrev dette var det ikke i den formening at Guds ti bud ikke lenger var vesentlig å holde. Det mener heller ikke Paulus med det han skriver:
«Men det som betyr noe er å holde Guds bud» (1.Kor.7,19)

Paulus henviser til Habbakuk, David og Abraham for å forklare det å bli rettferdiggjort ved tro, disse var mennesker som holdt seg til Guds bud.
Det hele handler om Jesus, og at ingen kan bli rettferdigjort gjennom å utføre sermonier eller botshandlinger. Evangeliet til jødene var et sterkt budskap som fortalte at de ikke lenger kunne ha tillit til noe annen forsoning enn Messias, Jesus Kristus. Og den endelige forsoning kom ikke ved en sermoni de utførte, men ved Kristus. Her måtte deres tro være.

Om Paulus er det skrevet:

«Og han forklarte for dem og vitnet alvorlig om Guds rike. Fra tidlig morgen til sent på kveld overbeviste han dem om Jesus både utfra Moseloven og profetene. Og noen ble overbevist av alt som ble sagt, men andre var vantro. ...da han (Paulus) hadde sagt disse ord, gikk jødene bort og hadde kraftig ordskifte seg imellom» (Apg.28,23.29)

Botshandlinger
Martin Luther utførte mange botshandlinger for å oppnå Guds tilgivelse og for å oppnå rettferdiggjørelse. Den kjente reformatoren var psykisk utslitt da han begynte å studere Paulus sine brev. Der fant han frihet. Guds tilgivelse var av nåde ved Jesu soning. Slik startet reformasjonen fra den katolske kirke.
Gjennom middelalderen og helt frem til i dag har den katolske kirke praktisert vranglære. Når en katolikk bekjenner synd, kan han søke tilgivelse og nåde ved å be en bønn om og om igjen. Under middelalderen kunne man kjøpe seg avlat, og senest i år 2000 ga paven avlat til de som tok turen til Israel i løpet av året. Religionen i seg selv består av former og ritualer som menes nødvendig for et menneskes frelse, blant annet den katolske nattverden.
Paulus skriver at seremonielle lover for rettferdiggjørelse ikke var godt nok offer. Kun Kristus var godt nok. Det var riktig av Luther å reagere

som han gjorde, og den katolske kirkes avlat og straffebønner er ikke i harmoni med Skriften. Vi trenger ikke å legge til et rituale eller en straff for å blande den med Guds nåde i håp om å oppnå tilgivelsen.

De seremonielle lovene Israel hadde var et symbol på Messias og soningsplanen. Da Jesus kom oppfylte Han alle offersymbolene og gikk så inn i helligdommen i himmelen for å fortsette helligdomstjenesten der. Dette beskriver Paulus i blant annet Hebreerbrevet 8 og 9. En jordisk form for «gjerning» for å oppnå tilgivelse/rettferdiggjørelse var derfor ikke Bibelsk.

Det har heller aldri vært Bibelsk. Handlingen i seg selv kunne aldri tilgi, heller ikke under den gamle pakt. I Jesaja står det:

«Jeg har ikke behag i blodet av okser, av lam eller bukker. ..Kom ikke med flere gagnløse grødeoffer! Den røkelsen er en styggedom for Meg. Nymåne og sabbat og innkalling til høytidssamling – Jeg tåler ikke ondskap sammen med hellig samling. ...Når dere rekker hendene ut, skjuler Jeg Mine øyne for dere. Selv om dere ber mange bønner, så hører Jeg likevel ikke; deres hender er fulle av blod.» (Jes.1,11-15)

«På samme måte som israelittene hadde frafallt, gjorde så de kristne det.»

Både på Jesajas tid og senere fortsatte Israels barn seremonilovene og høytidene, uten å oppnå forsoning med Gud. Dette var fordi det var ikke handlingen i seg selv som ga rettferdiggjørelse, men deres tro. Og deres tro var ikke på det fremtidige Offerlam, Kristus, og på det Gud sto for, de blandet inn avgudslære og gjorde det som var urett i Guds øyne. Israel forsto ikke dette da, og fortsatte med seremoniene i den tro det alene rettferdiggjorde dem. Mange forsto ikke hensikten da, og de gjorde det heller ikke på Jesus og Paulus sin tid.

De gjorde det som var ondt i Guds øyne. Gud sa videre til dem: **«Lær å gjøre det gode! Søk rettferdig dom» (1,17)** Videre tilbød Han tilgivelse til dem om de ville vende om. (1,18) Tilgivelsen og rettferdiggjørelsen kom fra Gud uavhengig av seremonier. Fordi jødene ikke ville se dette da og på Jesu tid, satt Paulus med de store vanskelighetene ved å rettlede menneskenes tro.

I Paulus sine brev uttrykker han sinne over at noen jøder hadde kommet til de nyomvendte og sagt at de som kristne måtte fortsette å holde loven (seremonilovene) for å kunne oppnå rettferdiggjørelse. Dette var vranglære, og Paulus advarte dem mot dem og sa at den tro disse jødene hadde ledet til fangenskap. Det var denne feilaktige måten å se ting på som hadde forårsaket frafall i så mange generasjoner og til slutt ledet til forkastelse av Kristus. Og den måten å se ting på ville lede til frafall hos de

kristne, hvilket det også gjorde. Under katolisismen ble seremonier for å oppnå rettferdiggjørelse gjenopptatt.
På samme måte som israelittene hadde falt fra, gjorde en stor del av de kristne det. De kunne synde og gjøre alt mulig ondt, men deres håp lå i avlat og botshandlinger. I stedet for å «lære å gjøre det gode» fortsatte de i synd og la sitt håp i å oppnå Guds gunst gjennom botshandlinger.

De ti bud

De ti bud var aldri, og er fremdeles ikke, et middel for å oppnå rettferdiggjørelse/tilgivelse. De ti bud er «å lære å gjøre det gode» slik at vi ikke trenger «offer» om og om igjen. Jesus sa: **«Jeg vil ha barmhjertighet og ikke offer» (Matt.9,13)**
Et «offer» var noe som ble brakt for å få tilgivelse. Gjorde man ikke urett hadde man ikke behov for å ofre igjen og igjen. Jesus ville omvende mennesker, ikke at de skulle fortsette i synd. Gjennom Jesus fikk alle et tilbud om tilgivelse og rettferdiggjørelse gjennom Hans fortjeneste. Men Jesus døde ikke for at menneskene skulle kunne fortsette å synde. Det var dette Israel hadde gjort feil, også tidligere. De hadde fortsatt i synden men satt sin lit til ofringene. (Se bl.a Jes. kap.1)
Jesus måtte dø på grunn av våre brudd mot de ti

bud. Loven i seg selv rettferdigjorde ikke. Hvis et menneske aldri hadde brutt budene hadde ikke mennesket hatt behov for tilgivelse eller rettferdiggjørelse. Har mennesket brutt budene har de behov, og da kan ikke tilgivelse oppnås gjennom budene, men ved at Kristus tar straffen vår. Uansett hvordan man vrir på det, har de ti bud aldri rettferdiggjort. For enten har man ikke brutt dem og er alt rettferdig (har ikke behov for å bli gjort rettferdig) ellers har man brutt dem og trenger en syndebærer. I menneskenes tilfelle har alle brutt dem.

Nå står det at alle har syndet, hvilket betyr at alle har behov for Kristi forsoning. Men dette betyr på ingen måte at Guds ti bud ikke lenger er gyldig for oss.

Sannheten er veldig enkel, men den har blitt vanskelig å forstå på grunn av begrepsforvirring. For å si det enkelt:

La oss si at du hadde brutt fartsgrensen og ble stanset av politiet. Du visste at straffen for å bryte loven var en bot, eller å miste førerkortet. Du er veldig lei deg og unnskylder deg for politiet. Til din store overraskelse og glede bestemmer politimannen seg for å gi deg en sjanse til. Han er nådig med deg og lar deg kjøre videre. Ville du tolke dette som om du var fritatt for alle trafikkregler og fartsgrenser? Eller ville du sett på det som nåde og være takknemelig og senket farten?

Hvordan ville det sett ut om politimannen som ga deg nåde tok deg i å kjøre for fort bare noen timer etter? Tror du ikke han ville mistenkt deg for å ikke være oppriktig i din anger?

Det er ikke så annerledes med Guds lov og oss. Vi har brutt loven, og Han tilbyr oss nåde. Hva vil vi nå gjøre? Fortsette med å bryte loven? Tolke Hans nåde dit hen at Gud har avskaffet loven?

Jesus døde ikke for å frita oss fra Sin lov, men for å vise oss nåde og gi oss en ny sjanse. Jesus sier:

«Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» (Joh.3,3) Og Han sa: **«Hvis dere holder Mine bud, blir dere i Min kjærlighet.» (Joh.15,10)**

Johannes, som vandret med Jesus, skriver i sitt brev at de som påstår å kjenne Jesus men fortsetter å bryte loven, ikke kjenner Han i det hele tatt. *(Joh.2,4)*

Paulus sa:

«Hva skal vi da si? Skal vi fortsette i synden for at nåden skal bli så mye større? På ingen måte! Hvordan kan vi som døde fra synden, fortsette å leve i den? Eller vet dere ikke at alle som ble døpt til Jesus Kristus, ble døpt til Hans død? Vi ble altså begravet med Ham ved dåpen til døden, for at slik som Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, slik skulle også vi vandre i et helt nytt liv» (Rom.6,1-4)

Hva mer sier Paulus om dette?

Samtidig som Paulus går i rette med de som søker å oppnå rettferdiggjørelse gjennom seremoniloven, forsvarer han Guds buds gyldighet.

La oss stille Paulus noen spørsmål:
- Må eller kan vi fortsette å leve i synd fordi Kristus har rettferdiggjort oss ved nåde?
«På ingen måte! Hvordan kan vi som døde fra synden, fortsette å leve i den? ..slik skulle vi også vandre i et helt nytt liv.» (Rom.6)

- Men gjør ikke vårt kjød oss så svekket at vi ikke har noe valg når det gjelder å synde?
«For vi vet dette, at vårt gamle menneske ble korsfestet med Ham, for at syndelegemet skulle bli fratatt sin makt, så vi ikke lenger skal være treller under synden.» (Rom 6,6)

- Du kan da ikke mene det er mulig å avstå fra synd?
«La derfor ikke synden ha herredømme i deres dødelige legeme, så dere skulle lyde den i dens lyster.» (Rom.6,12)

- Hva betyr det om vi «lyder den i dens lyster»? Er vi ikke kristne da?
«Vet dere ikke at når dere stiller dere frem som tjenere til lydighet mot noen, er dere tjenere under den dere lyder, enten det er under synden som fører til døden, eller under lydighet som fører til rettferdighet?» (Rom.6,16)

- Så kristne skal ikke lenger lyde Satan, kjødet eller synden?
«Men Gud være takk! Selv om dere har vært treller under synden, er dere fra nå av blitt lydige mot den lærdomsform som dere ble overgitt til. Og etter at dere ble fri fra synden ble dere tjenere for rettferdigheten.» (Rom.6,17-18)

- Hva er det vi «døde fra» og hva var det som holdt oss fanget?
«Døde fra synden» (Rom.6,2) Vi døde for **«at syndlegemet skulle bli fratatt sin makt...» (Rom.6,6)**

- Hvilke lover er det Paulus snakker om som vi ble frigjort fra i Romerne 7 utifra det han har forklart i Romerne 6?
«Jeg erfarer da at den loven i meg selv, jeg som vil gjøre det gode, at det onde ligger meg for hånden. Jeg fryder meg i Guds lov etter det indre mennesket. Men jeg ser en annen lov i lemmene mine. Den ligger i strid med loven i mitt sinn og tar meg til fange under syndens lov, som er i lemmene mine.» (Rom.7,21-23)

- Må vi følge kjødets lov? Er det Paulus sin konklusjon i det han har sagt? Paulus sin

konklusjon på Romerne 6 og 7 kommer i kapittel 8:
«For livets Ånds lov har i Kristus Jesus gjort meg fri fra syndens og dødens lov ..for kjødets sinnelag er død, men Åndens sinnelag er liv og fred. For kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud, for det bøyer seg ikke under Guds lov og har heller ikke evne til å gjøre det. De som da er i kjødet kan ikke være til behag for Gud. Men dere ER IKKE i kjødet så sant Guds Ånd bor i dere ... DERFOR, mine brødre er vi IKKE skyldige ovenfor kjødet, slik at vi skulle leve etter kjødet. For dersom dere lever etter kjødet skal dere dø. Men hvis dere ved Ånden dreper legemets gjerninger, skal dere leve. For så mange som blir ledet av Guds ånd, de er Guds barn.» (Rom.8,6-14)

Hva sier Paulus at trelldom er? Hva sier han vi er frigjort fra? Hva vil det si å gå tilbake til trelldommen? Når vi studerer Paulus sine brev kan vi ikke sammenligne det med vår personlige oppfatning eller situasjon. Vi må sammenligne det med den situasjon som var dengang og la Paulus tyde seg selv. Da finner vi løsningene og kan trekke ut lærdommer fra hans brev til oss selv og våre liv idag.

Åndens nye vesen.
Hva vil det si å være **«tjener i Åndens nye vesen og ikke i bokstavens gamle vesen?»** (Rom.7,6)

Åndens lov
I det nye testamentet får vi vite at Ånden er i harmoni med Guds lov. Samtidig forklarer Paulus at «kjødets lov» ikke er i harmoni med Guds lov. (Rom.8)
Den enkleste måten å si det på er derfor:

- Er du født av Ånden eller lever i Ånden er du i harmoni med Guds lov.
- Bryter du Guds bud følger du kjødets lov.

Jesus kom ikke bare for å ta vår straff, men for å frigjøre mennesket fra «kjødets lov» slik at vi kunne leve i «Åndens nye vesen».
Kristus ville fri oss fra våre onde tilbøyeligheter slik at vi ikke lenger skulle behøve å være fanget av synden *(kjødets lov)*. Og – for at vi **«skulle vandre i et helt nytt liv».**
Ingen kan omskape sitt kjød, eller sitt hjerte. Åndens lov blir skrevet av Gud Selv i vårt indre. Ved å leve i ånden vinner vi seier over enhver fristelse. Når vi overvinner «kjødets lov» ved å leve i Åndens lov er det ikke mennesket selv som har lyktes å gjøre det gode, men Guds Ånd i han.
Hver gang vi synder har vi fulgt «kjødets lov» og trenger å bli gjenfødt i Ånden. Ingen mennesker kan bli helliggjort eller bli «gode» mennesker av å tro på Jesu eksistens, død og oppstandelse. Vårt fordervede kjød, våre tidligere synder, alt ligger i vår kropp og gjør synden enten vanedannende eller sterkt forlokkende.

Gud kan ikke ta imot mennesker som elsker å gjøre det onde i himmelen. Ved Jesu blod blir vi tilbudt rettferdiggjørelse og tilgivelse, men vi må også begynne et liv i seier i Åndens nye vesen. Jesus sier det rett ut:
«Den som ikke blir født på ny …født av vann og Ånd kan ikke komme inn i Guds rike» (Joh.3,5)

Ånden er en gave, en dåp fra Gud for å helliggjøre mennesket og menneskets ferd. Merk deg: Det er ikke snakk om egen fortjeneste, men Guds kraft i oss. Er Guds Ånd i oss MÅ det komme gode frukter. Er Han ikke i oss, er heller ikke fruktene gode. Jesus advarte mot falske kristne lærere og profeter:
«På fruktene skal dere kjenne dem. Kan vel noen sanke druer fra tornebusker eller fiken fra tistler? Slik bærer hvert godt tre god frukt, men det dårlige treet bærer dårlig frukt. Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, og et dårlig tre kan heller ikke bære god frukt…
...Mange skal si til Meg på den dag: «Herre, Herre, har vi ikke profetert i Ditt navn, drevet ut demoner i Ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn?» Men da skal Jeg bekjenne for dem: «Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med lovløshet!» (Matt.7,15-23)

Jesus forklarer klart at tegnet, den «gode frukten» vises ikke i tegn og undre i Hans navn, men om de lever i harmoni med loven eller i lovløshet.
Peter skriver:
«Som lydige barn skal dere ikke innrette dere etter de tidligere lystene, som dere før, i deres uvitenhet, levde i. Men slik Han kalte dere til å være hellig, skal også dere være hellige i all deres ferd, for det er skrevet: Dere skal være hellige, for jeg er hellig. …Ettersom dere i lydighet mot sannheten ved Ånden har renset deres sjeler til oppriktig broderkjærlighet, så elsk hverandre inderlig av et rent hjerte, dere som er gjenfødt, ikke av forgjengelig sæd, men uforgjengelig, ved Guds ord som lever og blir til evig tid.» (1.Pet.1, 14.22-23)
Mange sier at mennesket fortsatt er underlagt syndens lov, selv etter de er blitt kristne. *Indirekte så sier de at Satans kraft til å friste er sterkere enn Guds kraft til å utfri fra fristelsen.*
Lever man i Åndens nye vesen har man tatt imot den kraften som Gud gir oss slik at vi kan vinne seier i kjødet. Denne Guds kraft forkaster mange kristne og kristne lærere i dag.
Paulus skriver til Timoteus:
«Men vit dette, at i de siste dager skal det komme harde tider. For da skal menneskene være slike som elsker seg selv …slike som elsker lysten høyere enn de elsker Gud. De har en ytre form for gudsfrykt, men fornekter dens kraft. Og slike skal du vende deg bort ifra!» (2.Tim.3,1-5)

I Paulus sitt brev til Kolosserne skriver han:

«Overgi derfor deres jordiske lemmer til døden: hor, urenhet, syndig begjær, ond lyst og grådighet, som er avgudsdyrkelse. På grunn av disse ting kommer Guds vrede over ulydighetens barn. I disse syndene vandret dere selv en gang, da dere levde i dem. Men nå skal dere også legge av alt sammen: sinne, vrede, ondskap, bespottelse, skittent snakk fra deres munn. Lyv ikke for hverandre, siden dere har avkledd dere det gamle menneske med dets gjerninger, og har ikledd dere det nye menneske, som blir fornyet til kunnskap etter bildet av Ham som skapte det.» (Kol.3,5-10)

I Romerbrevet prøver Paulus å forklare dette med det nye liv i Ånden. I slutten av kapittel 2 forteller han om jøder som har loven nedskrevet, som har «bokstavene», men som likevel bryter loven. Han forklarer at det er ikke de som har loven i det ytre, i sine lærebøker og hjem, men de som har loven i sine hjerter som er «rett jøde». Det var nettopp dette jødene var kjent for. De bar de tunge lovbøkene under armen, kunne skryte av at de hadde mottatt Guds lov ved Sinai og bevarte kunnskapen om den. Men loven var ikke i deres hjerter. Paulus skriver:

«Og dersom den som i fysisk betydning er uomskåret, oppfyller loven, har han da ikke rett til å dømme deg, du som til tross for at du har bokstaven og omskjærelsen er en lovbryter? …Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse, i Ånden, ikke i bokstaven.» (Rom.2,29)

«Lyv ikke for hverandre, siden dere har avkledd dere det gamle menneske med dets gjerninger...»

Hva er hjertets omskjærelse?
«Jeg skal gi dere et nytt hjerte og en ny ånd i deres indre. Jeg skal ta steinhjertet ut av deres kjød og gi dere et hjerte av kjød. Jeg skal gi Min Ånd i deres indre, og Jeg skal gjøre så dere vandrer etter Mine lover, og så dere holder Mine dommer og gjør etter dem» (Esek.36,26-27)

Ved Guds Ånd vil Gud vinner seier over syndens lov som herjer i oss og gjøre oss lovlydige.
Paulus skriver videre i Romerbrevet:

«For da vi levde etter kjødet, virket de syndige lystene, de som ble vekket ved loven, i våre lemmer, slik at vi bar frukt for døden. Men nå er vi frigjort fra loven, siden vi er døde fra det som holdt oss fanget, slik at vi tjener i Åndens nye vesen og ikke i bokstavens gamle vesen.» (Rom.7,5-6)

Isak og Ismael
(Dette lille avsnittet er skrevet av Joe Crews)

"Mange er blitt forvirret over det bildet Paulus

bruker for å illustrere den gamle og den nye pakten. Slik beskriver han dem:

"For det står skrevet at Abraham hadde to sønner: den ene med trellkvinnen, den andre med den frie kvinnen. Men han som ble født etter kjødet, og han som ble født av den frie kvinnen, ble født i kraft av løftet. Og alt dette har en billedlig betydning. For disse to kvinnene er de to paktene, den ene fra Sinai-fjellet, som føder til trelldom, og det er Hagar - (Abrahams tjenestekvinne) for denne Hagar er Sinai-fjellet i Arabia og svarer til det Jerusalem som er nå, og som er i trelldom med sine barn." (Gal.4,22-25)

Paulus gjør Isak og Ismael, Abrahams to sønner til et bilde på den gamle og den nye pakt. Han viser at Hagars sønn, Ismael, symboliserer den gamle pakten, mens Saras sønn, Isak, er et bilde på den nye.

"Nå er vi brødre, løftens barn slik Isak var. ..Altså, brødre, er ikke vi barn av trellkvinnen, men av den frie." (Gal.28-31)

Dette er interessant. På hvilken måte kan sønnene til de to kvinnene representere de to paktene? Faktisk er de en perfekt illustrasjon på alt vi har lært så langt. Gud hadde lovet at Abraham skulle få en sønn med sin kone Sara, men fordi hun var blitt nesten 90 år gammel, trodde ingen av de to at en slik ting kunne skje. Sara visste at hennes livmor var død og at hun for lengst hadde passert den alderen hvor man kunne få barn. Hun foreslo derfor at hennes mann kunne ta Hagar, tjenestekvinnen hennes, og få et barn med henne isteden. Det virket som den eneste måten å redde Gud fra et umulig løfte. Til slutt ga han etter og fikk et barn med Hagar. Dette er en typisk illustrasjon av den gamle pakts prinsipp - "vi vil gjøre..." Abraham forsøkte å få det til ved kjødet, etter menneskelige bestrebelser og planlegging. Arrangementet feilet i likhet med den gamle paktens løfter, ettersom det ikke var noe avhengighet av guddommelig kraft.

Gud aksepterte aldri Ismael som det lovede avkom. Da Isak ble født, skjedde det ved et mirakel. Gud skapte et nytt liv i et biologisk dødt morsliv. De fysiske umulighetene underkastet seg den overnaturlige, skapende kraften fra Gud. Isak representerer prinsippene i den nye pakt på en perfekt måte; en degenerert kropp, en ny fødsel - erfaring som gjenskaper Guds Sønns liv i alle som tror. Den naturlige, fysiske livmoren til Sara var absolutt ikke i stand til å produsere frukt. På samme måte kan ikke den naturlige, kjødelige kroppen og sinnet til en synder frembringe lydighetens frukt. Da Gud brukte Sin kraft til å lage et nytt liv inne i Sara, skjedde det umulige, og hun fødte en sønn. Når Gud bruker Sin kraft til å skape et nytt liv i sjelen, skjer det umulige igjen - et menneske blir åndelig og lydig.

Isak ble ikke født “etter kjødet”, men “etter Ånden.” (Gal.4,29) Ettersom mennesket er kjødelig og “svak i kjødet”, har det ikke makt til å oppnå lovens rettferdighet. Det må også bli født etter Ånden. Et hvert forsøk på å lyde pakten med menneskelige bestrebelser (som ved den gamle pakt) vil produsere barn i trelldom. (Fordi de ender opp med å bryte loven) Loven må bli skrevet inn i hjertene ved Den Hellige Ånd og bli oppfyllt ved at man har “Kristus i Seg”.

Lovtrelldom

Begrepet «å være en lovtrell» er blitt flittig brukt i mange kristne samfunn. Jødene på Jesu tid var «loviske» og bare opptatt av å holde loven, blir det hevdet. De som i dag forkynner at mennesker også i dag må holde loven, og som selv søker etter å gjøre det loven sier, får ofte begrepet lovtrell på seg. Lovtrelldom er i dag

også knyttet til begreper som *«selvrettferdig»* og *«de som prøver å frelse seg selv».*
Det er viktig å ha den bakgrunnskunnskapen at det er ingenting galt i å søke etter å være et rettferdig menneske. Gud ønsker å omvende alle mennesker til å bli i harmoni med det rettferdige. Vi skal være rettferdige i vår ferd. Rettferdighet er ikke noe vi må flykte fra som noe ondt, men noe vi må oppelske. Jesus sa ikke at vi måtte bli mindre rettferdige i vår ferd enn fariseerne, men mer rettferdige.
«For Jeg sier dere at hvis ikke deres rettferdighet langt overgår rettferdigheten til de skriftlærde og fariseerne, skal dere aldri komme inn i himmelens rike» (Matt.5,20)

Jesus begrunner dette senere til Johannes:
«Men det skal aldri noen sinne komme noe inn i den [Det himmelske Jerusalem. 21,10] som gjør den uren eller er en årsak til styggdom eller løgn…» (Åp.21,27)

Hvis fariseerne hadde vært rettferdige ville ikke Jesus ha vært i konflikt med dem. Hvis fariseerne hadde holdt Guds lov hadde de vært lik Jesus i fremferd. For Jesus sa:
«Jeg har holdt Min Fars lov og blir i Hans kjærlighet.» (Joh.15,10)

Og Jesus Selv var Ordet som ble kjød. *(Joh.1,14)* De skriftlærde pugget Guds ord hver dag, men så ikke Jesus som var ordet i praksis. Dette fordi de ikke selv var i harmoni med Ordet, og fordi de hadde vrangtolket det og tillagt det menneskelige lover og bud. På Jesu tid ble fariseerne og de skriftlærde beundret og regnet som rettferdige, men Jesus avslørte dem å være lik:
«hvitkalkede graver som nok ser vakre ut utenpå, men som innvendig er fulle av dødningebein og all urenhet...»

Han avslørte videre:
«På samme måte gir også dere menneskene inntrykk av å være rettferdige i det ytre, men innvendig er dere fulle av hykleri og lovløshet» (Matt.23,27-28)

Jesus sa at den som gjør synd er syndens trell. *(Joh.8,34)* Paulus forteller om synden:
«Men jeg ser en annen lov i lemmene mine… (som) tar meg til fange under syndens lov som er i lemmene mine» (Rom.7,23)

Jesus fortalte oss at fariseerne og de skriflærde ikke var rettferdige og at de syndet og holdt ikke loven. Ifølge Jesu egen definisjon var de treller under synden. Jesus var Guds tjener og Sønn, ordet som ble kjød, og Han var rettferdig. Jesus var ingen lovtrell fordi Han levde ut Guds lov, og de som søker å følge i Hans fotspor er heller ingen lovtreller:
«For til dette ble dere kalt, fordi Kristus også led for oss og etterlot oss et eksempel, for at dere skulle følge i Hans fotspor: Han som ikke gjorde synd, heller ikke ble det

funnet svik i Hans munn» (1.Pet.2,21-22)

«For Herrens øyne er over de rettferdige, og Hans ører er åpne for deres bønner. Men Herrens åsyn er imot dem som gjør ondt.» (1.Pet.3,12)

Når Jesus fortalte historien om den barmhjertige samaritan var det fordi Han ville at mennesker skulle gjøre gode gjerninger mot hverandre. Når samaritanen hjalp den skadde mannen gjorde han det ikke for å frelse seg selv, men i barmhjertighet. Hans gode gjerning var ikke å være «lovtrell», hans handling var heller ikke for «å rettferdiggjøre seg selv». Men handlingen var der likevel, og Jesus roste mannen for hans gode gjerning.
I dag flykter mange fra å gjøre det gode, fordi de tror at om de søker å følge Guds bud så søker de å rettferdiggjøre seg selv eller frelse seg selv. Når et menneske gjør rettferdige handlinger i dag blir det ofte sammenlignet med noe ondt. Men Gud roser de som gjør rettferdighet i hele Bibelen. Når Gud vil kle oss i Sin rettferdighet er det for at Åndens frukter, Guds frukter, skal bli synlige i våre liv. Er ikke vår rettferdighet større en fariseerne og de skriftlærdes (Matt.23,27) så er heller ikke Jesus Herre i våre liv og Åndens frukter mangler i oss.

Kan vi bli lovtreller av Guds lov?

Det er ikke noe galt i gode gjerninger, det er motivet bak dem som er av betydning. Man kan bli en trell av Guds lov eller man kan bli fri av den. (Jak.1,25) Vårt ståsted er det avgjørende, ikke bare om vi er en trell av noe, men hva trelldom vil lede oss til.
Det som gikk så forferdelig galt med den gamle pakt var ikke Guds rettferdige lover. Det var folkets synder.
Da Israel fikk Guds lov lovte de alle å gjøre etter loven. Ikke lenge etter brøt de lovene, og slik fortsatte det igjen og igjen. Nye løfter, nye løftebrudd. Gud hadde aldri gitt Israels barn sine lover om Han visste at det var umulig å leve etter dem. Han ville aldri bedt oss om å ikke stjele om det var umulig for oss å la være. Som i den nye pakt hadde Gud også i den gamle et tilbud om å fylle dem med Sin rettferdighet og gi dem kraft og styrke til å leve rett. Det er Gud som må gjøre Sin gjerning i våre hjerter for at vi kan leve rett. David sa:

«Skap et rent hjerte i meg, Gud, og forny en stødig ånd i mitt indre! Kast meg ikke bort fra Ditt åsyn, og ta ikke Din hellige ånd fra meg! Gi meg tilbake gleden over Din frelse, og hold meg oppe ved Din Ånd som leder meg. Så skal jeg lære overtredere Dine veier, og syndere skal omvende seg til Deg.» (Salm.51,12-15)

Å være en trell er å være fanget i noe. Vi kan

FUBU
muya
muya

være fanget av syndens lov, av loven som sier vi må dø og av, ja, Guds lov.
Hvis vi under tvang må følge en lov er vi en trell av den loven. Men hvis vi følger en lov etter vårt eget ønske og lyst, da er vi frie i loven og ikke dens trell.
Det var dette som gikk galt for så mange av jødene. De sa ja til å holde en lov de ikke ønsket å følge. Gjennom Israels barns historie kan vi lese om hvordan de gjorde alt for å følge de andres guder, deres tradisjoner og deres ritualer. En halvhjertet omvendelse gjorde at de prøvde å være loyale mot Gud og mot sine egne ønsker samtidig. Resultatet ble en blanding av godt og ondt, noe Gud anklagde dem for igjen og igjen. Om Judas omvendelse sa Han engang:
«Til tross for alt dette vendte hennes troløse Juda ikke om til Meg av hele sitt hjerte, men bare lot som hun hadde gjort det, sier Herren» (Jer.3,10)

Dette sa Herren til Judas barn i kong Josjias regjeringstid. Han var en god konge som gjeninnførte Guds høytider og prøvde å fjerne avgudene i landet. Folket var med på omvendelsen, men hjertet var ikke med. Derfor frafalt de fort igjen. Selvom de tilsynelatende omvendte seg refset Herren dem gjennom profeten Jeremia.

Man kan ikke tjene to herrer, likevel prøver mange nettopp det i dag og. Man prøver å tjene Gud og sine lyster samtidig. Resultatet er en hvitkalket grav med dødningshoder inni. Resultatet er at man føler seg som en trell av Guds bud, for man ønsker ikke å leve etter dem. Igjen, resultatet, er at man bryter Guds bud med hjertet og senere med ord og gjerning. Det var dette som var situasjonen hos fariseerne på Jesu tid, hos Israel i den gamle pakt og hos mange kristne i dag. De fleste av oss har erfart striden mellom Guds bud og synden som utkjempes inni oss.
Guds rene lov oppfattes som en undertrykker, en frihetsberøver og som ond hos de som ikke elsker det Gud står for og hvem Gud er. *(1.Joh.2,3-4)* Deres tjeneste til Gud blir erstattet med deres egen gudsdyrkelses-form. Blandingen gir dem en frihetsfølelse. Slik som Israel etter å ha lovet å holde Guds bud bygde gullkalven. De valgte den tilbedelsesform de lystet etter fremfor den Gud ba om og de sa: **«Dette er din gud, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt.»**
Guds plan var ikke å fjerne loven slik at lovbrytere skulle slippe å bli fordømt av loven som hadde bedt om det de ikke ville gi. Gud ville fjerne lovens fordømmende stemme ved at menneskene ikke levde slik at loven fordømte dem. Men for dem som forbrøt seg mot loven skulle ikke lovens fordømmende stemme stilnes:
«Vi vet imidlertidig at loven er god, hvis man bruker den på lovlig måte, og vit dette: Loven er ikke laget for en rettferdig, men for lovløse og ulydige, for ugudlige og for syndere, for de vanhellige og de verdslige,

for dem som dreper sine fedre og dem som dreper sine mødre, for mannedrapere, for horkarer, for menn som har seksuell omgang med menn, for folk som driver med menneskehandel, for løgnere, for slik som sverger falskt, og hva ellers er imot den sunne lære…» (1.Tim.1,8-10)

Guds plan var å legge loven i våre hjerter. (Esek.36,26-27; Jer.31,33; Heb.8,10) Det var dette Jesus snakket om i bergprekenen når Han sa at vår rettferdighet måtte overgå farise-ernes rettferdighet. Han forkynte om Guds lov i hjertet kontra Guds lov som en tuktepinne i det ytre. Han sa at den som ikke har loven i hjertet, bryter den. *(Matt.5,20-48)*
Mens lederene på Jesu tid gjorde alt for å finne en måte å unngå å holde Guds lov, *(Mark.7,11-16)* og lagde sine egne lover som de plaget folket med, hevdet de at de gjorde etter Guds vilje og var rettferdige. Akkurat som deres forfedre før dem.

Å føle tvang til å gjøre noe man ikke ønsker under en følelse av frihetsberøvelse, leder til kompromiss med egne lyster eller en blanding av menneskebud og Guds bud eller opprør mot loven.

Er man en lovtrell føler man at friheten blir berøvet av Guds lov. Er man en lovtrell vil man føle seg fordømt av loven. Er man en lovtrell vil man føle den som en tuktemester.
Er man en lovtrell lever man som de under den gamle pakt som feilet.

Frihetes lov:
Når er loven frihet? Når man holder loven etter sin hjertes lyst, ved Guds Ånds frukt i hjerte og sinn. Da vil man føle synden som fangenskap, og som frihetsberøvelse, og man vil oppfatte Guds frelse som frelse fra syndens trelldom, til friheten i det å kunne gjøre Hans vilje.
Paulus ønsket dette. Han sa han følte seg som kjødets trell, men så takket Han Gud for muligheten Han har gitt gjennom frihetens Ånd til å ikke lenger slave under kjødet. (Rom.7&8)

Er man i frihetens lov av lyst, er den ikke lenger en tuktemester. Derfor ville Gud legge Sin lov i våre hjerter (Heb.8), og med det gjøre oss fri fra å være treller under både synd og lov. Samtidig vil Han få fullført sitt mål i oss, å lede oss tilbake til Guds rettferdighet som mennesket først mistet da det åt av frukten og ble forvist fra Edens hage. Gud ønsker å omvende oss til Seg, omvende oss fra frafall og fra vårt opprør mot Hans regjering. Omvendelsen er ikke full-stendig kommet til oss om vi fortsatt er i opprør mot Ham og føler Hans standard for oss som frihetsberøvelse. Da er vi fortsatt i opprør, og vil gå vår egen vei etter hva som for oss syntes best.

PAULUS OG DE ULÆRDE

De som føler Guds lov som frihetsberøvende ønsker å være uten lov. Uten lov kan de gjøre etter sin egen lyst og mening uten å føle seg fordømt. Noen er ateister og frigjør seg for Guds moral på den måten. Andre ønsker alt det gode Gud har lovet dem som vender seg om, men de ønsker ikke innholdet i det å leve ett liv som en omvendt. Helt fra begynnelsen av har derfor kristne søkt å få begge deler, akkurat slik som Israel engang gjorde det. De leter, og tolker skriften slik at de kan få tjene to herrer, Gud og synden (syndens herre, Satan 1.Joh.3,7-9). Slik som fariseerne la til og tok fra Guds bud etter sin egen visdom, gjør mange kristne det med Det nye testamentet. Egne bud opphever Guds bud.

I dag oppfattes Paulus sine skrifter meget forskjellig, alt etter som hvilket ståsted man har når man leser, eller hva man ønsker å lese ut av det han skriver. Paulus sine ord kan lett tolkes til leserens fordel fordi det han skriver er så komplekst. Mest vanlig i dag er det å tolke Paulus dit hen at det er loven som er problemet, ikke vårt brudd på den. Hver gang en kristen som er opplært i denne tankemåten blir konfontrert gjennom skrift eller tale at hans ferd ikke er i harmoni med Guds vilje, brukes Paulus for å rettferdiggjøre hans ferd. Når noen ønsker å følge sine lyster, lage egne bud eller tjene to herrer, brukes Paulus sine skrifter. Paulus sine skrifter blir brukt som unnskyldning til å leve i lovløshet, uten Guds lov.

Kun en av Bibelens skribenter har Bibelen direkte advart mot å mistolke. Det er Paulus. Gud visste på forhånd at disse brevene ville bli en snublestein for mange som ikke ville omvende hele sitt hjerte, men gjøre det i det ytre. Derfor la Han denne spesielle advarselen i Skriften ved Peters hånd. Vi får også vite hvorfor de mistolker og hva vrangtolkningen vil lede til. Peter skriver:

«I disse brevene (Paulus brev v.15) er det noen ting som er vanskelig å forstå. Og de som er ulærde og ubefestede, forvrenger

dette, slik de også gjør med de andre skriftene til sin egen undergang. Siden dere, mine kjære, altså vet dette på forhånd, så vær på vakt så ikke dere også blir ledet bort ved de ugudliges (athesmos=lovløses) villfarelse og faller bort fra deres faste stand» (2.Pet.3,16-17).

Peter skriver at de «lovløse» som vrangtolker er ulærde. Ulærde i Guds lære. Det er nettopp dette som blir problemet med tolkningen av Paulus og alle brevene. Leseren tolker det etter sitt eget hode uten kunnskap om hvem Gud er og hva Han står for. Det blir tolket etter dagens debatter, alt etter hva siste samtale dreide seg om. Det som blir skrevet blir ikke lest i sammenheng med den lære Paulus siterer. For i alle sine brev forklarer han frelsen utfra Det gamle testamentets skrifter. Som Jesus henviser han fra Skriften hvor Guds ord har blitt vrangtolket i tidligere tider, og hvorfor det da gikk galt. Han bruker ordet for å bevise at Jesus er Messias, og hvorfor Israel falt under den gamle pakt. Har man ikke kunnskap om hva som blir sagt i Det gamle testamentet har man ikke riktig fundament for å tolke Paulus sine skrifter.
Paulus skrev:
«Men onde mennesker og bedragere blir stadig verre og verre. De forfører og blir forført. Men du må holde fram i de sannhetene som du har blitt lært og er blitt overbevist om, for du vet hvem du har lært dem av. Og helt fra barndommen av har du kjent De hellige skrifter (Gamle testamentet/Tanakh) som har kraft til å gjøre deg vis til frelse ved troen på Jesus Kristus. Hele Skriften (hele det gamle testamentet) er innåndet av Gud, og den er nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning og til opplæring i rettferdighet, for at Guds menneske skal bli satt i stand og godt utrustet til all god gjerning.» (2.Tim.3,13-17)

Paulus skriver ikke at det gamle testamentet ikke lenger er gyldig til å opplære om rettferdighet, derimot at den er viktig å stå fast ved som sannhet.
Når Paulus skriver om de omstridte temaene i sine brev, forklarer han utfra det gamle testamentet hvordan man skal lese Skriften rett og hva det betyr. Han opphever ikke eller lager en ny lære, men forklarer skriftene som i så mange år har blitt tolket feil i forhold til menneskets forhold til Guds lov og om hva som frelser, Kristus, og hva som ikke frelser, offertjenesten. I Paulus sitt brev til Romerne siterer eller henviser han til Det gamle testamentet for å hjelpe dem til å forstå det gamle testamentet bedre og for å vise dem Kristus. Paulus skriver ikke ett eneste brev uten at det han skriver bygger på Skriften. Her vises hvor mange ganger han henviser til, eller siterer, Gamle testamentet i sitt brev til Romerne:
Rom.1,17 - Hab.2,4
Rom.2,6 - Salm.62,13/Ord.24,12
Rom.2,15 - Jer.31,33

Rom.2.21 - 2.Mos.20,15
Rom.2.24 - Jes.52,5, Esek.36,20
Rom.3.4 - Salm.51,6
Rom.3.9-18 - Salm.5,10; Sal.14,1-3; 53,1-3; Salm.140:4, Salm.10,7; Jes.59:7-8; Ord.1,16; Salm.36,2
Rom.3.20 - Salm.143,2
Rom.3.30 - 5.Mos.6,4
Rom.4.3 - 1.Mos.15,6
Rom.4,7-8 - Salm.32,1-2
Rom.4.13 - 1.Mos.15,3-5
Rom.4.17 - 1.Mos.17,5
Rom.4.18 - 1.Mos.15,5
Rom.4.22 - 1.Mos.15,6
Rom.7.7 - 2.Mos.20,14; 5.Mos.5,21
Rom.8.36 - Salm.44,23
Rom.9,7 - 2.Krøn.20,7; Salm.105,6; 1.Mos.21,12
Rom.9.9 - 1.Mos.18,14
Rom.9.12 - 1.Mos.25,23
Rom.9.13 - Mal.1,2-3
Rom.9.15 - 2.Mos.33,19
Rom.9.17 - 2.Mos.9,16
Rom.9,21 - Jes.29,16; 45,9
Rom.9,25-26 - Hos.2,23; 1,10
Rom.9,27-28 - Jes.10,22-23
Rom.9,29 - Jes.1,9
Rom.9,32 - Jes.8,14
Rom.9,33 - Jes.28,16
Rom.10,5 - 4.Mos.18,5
Rom.10,6-7 - 5.Mos.30,11-14
Rom.10,11 - Jes.28,16
Rom.10,13 - Joel 3,5
Rom.10,15 - Jes.52,7
Rom.10,16 - Jes.53,1
Rom.10,18 - Salm.19,5
Rom.10,19 - 5.Mos.32,21
Rom.10,20 - Jes.65,1
Rom.10,21 - Jes.65,2
Rom.11,1 - 2.Krøn.20,7; Salm.105,6
Rom.11,2 - 1.Sam.12,22; Salm.94,14
Rom.11,3 - 1.Kong.19,10.14
Rom.11,4 - 1.Kong.19,18
Rom.11,8 - 5.Mos.29,4; Jes.29,10
Rom.11,9-10 - Salm.69,23-24
Rom.11,11 - 5.Mos.32,21
Rom.11,26-27 - Jes.59,20-21; 27,9
Rom.11,34 -à Jes.40,3
Rom.11,35 - Job 41,3
Rom.12,19 - 5.Mos.32,25
Rom.12,20 - Ord.25,21-22
Rom.13,9 - 2.Mos.20,13-14; 5.Mos.5,17-18
Rom.13,9 - 3.Mos.19,18
Rom.14,11 - Jes.45,23
Rom.15,3 - Salm.69,10
Rom.15,9 - 2.Sam.22,50, Salm.18,50
Rom.15,10 - 5.Mos.32,43
Rom.15,11 - Salm.117,1
Rom.15,12 - Jes.11,10
Rom.15,21 - Jes.52,15

Å studere Paulus uten å ha en forståelse av Guds sannhet i det gamle testamentet og de andre apostlenes brev er som å ta en eksamensoppgave uten å ha lest på forhånd. Da må man tippe eller bruke sine egen fornuft. Videre: uten fasiten vil man ikke vite om det man har kon-

kludert er rett eller galt. En slik fortolkningsmetode må bli gal.
Paulus lærte også hedninger utfra Skriften. Det han oppdaget var ikke at Skriften var gal eller ikke lenger gyldig, men at han hadde forstått den feil. Slik som de andre skriftlærde som Jesus sa det følgende til:

«Dere gransker skriftene, for dere mener at dere har evig liv i dem, nettopp de vitner om Meg. Men dere vil ikke komme til Meg så dere kan ha liv» (Joh.5,39-40) og
«Hvis dere var abrahams barn ville dere ha gjort Abrahams gjerninger.» (Joh.8,39)

Både Jesus og Paulus fremhevet sannheten fra Skriften. Jesus sa:
«Skriften kan ikke gjøres ugyldig» (Joh.10,35)
Om Jesus står det:
«Han underviste daglig i tempelet» (Luk.19,47)
Og «Han åpnet deres forstand så de kunne forstå skriftene» (Luk.24,45)

Om Paulus står det:
«Da de hadde fastsatt en dag for ham, kom mange til ham der han bodde. Og han forklarte dem og vitnet alvorlig om Guds rike. Fra tidlig morgen til sent på kveld overbeviste han dem om Jesus ut fra Moseloven og profetene.» (Apg.28,23)

Den lære mange hevder Paulus sier Kristus har opprettet, er ikke å finne i Det gamle testamentets forklaring av Kristi misjon. Med det kan man avsløre om det er ulærde som fortolker Paulus skrifter til sin undergang *(2.Pet.3,16)*. Kan man ikke forklare Kristi misjon utfra det gamle testamentet alene, har man ikke forstått det Jesus lærte apostlene og som Paulus lærte jødene og hedningene. *(Luk.24:27)*

Det er likevel viktig å vite at det er mange bedragere, men desto flere bedratte. Når man er opplært til å lese skriften på en bestemt måte, er det vanskelig å se på skriftsteder på en annerledes måte. Derfor er de som er villedet avhengig av Guds hjelp til å se, og de må aldri glemme at et rettledende budskap ikke må oppfattes som fordømmelse av deres tro, eller at de er fortapt, men oppfatte det som hjelp til forløsning fra vranglæren.

Ett nytt bud og en ny lære?

I den misforståelsen at alle bud i Det gamle testamentet er kastet vekk i den nye, har mange skapt den ideèn at når det står vi skal holde Guds bud i Det nye er det snakk om nye bud.

Jesu oppgave var ikke å skape en ny religion, men å oppfylle løftene som var gitt gjennom «loven og profetene». (Matt.5)
Det gjorde Han, og dette var den troen disiplene trodde og forkynte.
Husk at Jesus brukte det gamle testamentet for å fortelle om sin misjon og der står det at Messias skal forkynne Guds lov, ikke fjerne dem.

Det gamle testamentet	Jesus	Apostlene	Paulus
"Den rettferdige skal leve ved sin tro" (Hab.2,4)	«Din tro har frelst deg…» (Luk.17,19)	«Men noen vil si: «Du har tro, og jeg har gjerninger.» Vis meg din tro uten dine gjerninger, og så vil jeg vise deg min tro ut fra mine gjerninger.» (Jak.2,18)	«Derfor holder vi fast på at et menneske blir rettferdiggjort ved tro, uten lovgjerninger.» (Rom.3,28)
"Heller barmhjertighet enn offer" (Ord.21,3)	«Gå og lær hva dette betyr: Jeg vil ha barmhjertighet og ikke offer.» (Matt.9,13)	«For dommen er uten barmhjertighet over den som ikke har vist barmhjertighet.» (Jak.2,13)	«Som Guds utvalgte, hellige og elskede, må dere ikle dere inderlig barmhjertighet...» (Kol.3,12)

Det gamle testamentet	Jesus	Apostlene	Paulus
“For en prests lepper skal holde fast på kunnskap, og folk skulle få søke loven fra hans munn. For han er hærskarenes Herres budbærer. Men dere har vendt dere bort fra veien, og dere har fått mange til å falle ved loven. Dere har fordervet Levis pakt, sier hærskarenes Herre. Derfor har Jeg også gjort dere foraktet og fornedret for hele folket, fordi dere ikke holder dere til Mine veier, men dere har gjort forskjell på folk for loven.” (Mal. 2,6-9)	“ Men hvis du vil gå inn til livet, så hold budene” Matt.19,17 « Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud.» (Joh.14,15) »Jeg er Alfa og Omega… Salige er de som gjør Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan komme inn gjennom portene til Staden.» Åp.22,11 «Jeg vet at Hans bud er evig liv. Det som Jeg da taler, taler Jeg slik som Faderen har sagt Meg.» (Joh.12,48) Den som bryter et av de minste av disse bud og lærer menneskene det samme, skal kalles den minste i himlenes rike. Men den som gjør etter dem og lærer andre dem, han skal kalles stor i himlenes rike.» (Matt.5,17)	“For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære.” (1.Joh.5,3) ” Og den som holder Hans bud, blir i Ham, og Han blir i ham. Og på dette kjenner vi at Han blir i oss, av den Ånd som Han har gitt oss. “ (1.Joh.3,24) » Og dragen ble rasende på kvinnen, og han gikk for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd.» (Åp.12,17) » For den som holder hele loven, men snubler på ett punkt, er blitt skyldig i hele loven.» Jak.2,10 « Her er de helliges tålmodighet. Her er de som holder fast på Guds bud og troen på Jesus» Åp.14, 12	“ Omskjærelse er ingenting, og mangel på omskjærelse er ingenting. Men det som betyr noe er å holde Guds bud.” 1.Kor.7,19 «For kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud, for det bøyer seg ikke inn under Guds lov, og har heller ikke evne til å gjøre det. De som da er i kjødet, kan ikke være til behag for Gud. Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere.» Rom.8,7-9 «La det stå fast at loven er hellig, og budet er hellig og rettferdig og godt» (Rom.7,12) «For dette er pakten Jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren. Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.» Heb.8,9

Det gamle testamentet	Jesus	Apostlene	Paulus
“Fordi du ikke tjente Herren din Gud med glede og hjertets lyst, selv om du hadde rikelig av alt, så skal du tjene dine fiender,” 5.Mos.28,47 ”For dette er pakten Jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren. Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.” «Herrens forskrifter er rette, de gleder hjertet. Herrens bud er rent, det opplyser øynene.» Salm.19,9 «For med sin munn taler de om stor kjærlighet, men deres hjerte jager etter urett vinning.» Esek.33,31	“Dere har hørt at det er sagt til de gamle: “Du skal ikke drive hor.” Men Jeg sier dere: Den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.” Matt.5,25 «For ut fra hjertet kommer onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, bespottelser. Disse ting er det som gjør et menneske urent.» Matt.15,19 «Da sa Herren til ham: «Dere fariseere renser utsiden av begeret og fatet, men deres indre er fullt av grådighet og ondskap.» Luk.11,39 « Hyklere! Jesaja profeterte rett om dere da han sa: «Dette folket kommer nær Meg med sin munns tale og ærer Meg med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra Meg. Og forgjeves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære.» Matt.15,7	“Hver den som hater sin bror er en morder” 1.Joh.3,15 «Mine barn, la oss i elske med ord eller med tunge, men i gjerning og sannhet.» 1.Joh.3,18 «Hvem av profetene ble ikke forfulgt av deres fedre? Og de drepte dem som på forhånd forkynte om Den Rettferdiges komme. Dere ble nå de som forrådte Ham og ble Hans drapsmenn, dere som har mottatt loven ved englers anvisning og ikke har holdt den.» Apg.7,49	“ Og dersom den som i fysisk betydning er uomskåret, oppfyller loven, har han ikke da rett til å dømme deg, du som til tross for at du har bokstaven og omskjærelsen, er en lovbryter? For rett jøde er ikke den som er det i det ytre, og den egentlige omskjærelse er ikke den som er gjort i det ytre, på kjødet. Men den er i sannhet jøde, som er det i menneskets skjulte indre. Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse, i Ånden, ikke i bokstaven.” Rom.2,27-29

Det gamle testamentet	Jesus	Apostlene	Paulus
"Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele din sjel, og av all din makt." 5 Mos 6:5	"Jesus sa til ham: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, og av hele din sjel, og av all din forstand." Matt 22:37	"På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder Hans bud. For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære." 1 Joh 5:2-3	"Hvis da en uomskåret mann holder lovens rettferdige krav, må ikke da hans manglende omskjærelse likevel regnes som omskjærelse? ..Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse.." Rom.2,26.29
"Du skal ikke ta hevn, og du skal ikke bære nag til ditt folks barn. Men du skal elske din neste som deg selv" 3.Mos.19,18	"Han sa til Ham: "Hvilke?" Jesus sa: "Du skal ikke drepe. Du skal ikke drive hor. Du skal ikke stjele. Du skal ikke si falskt vitnesbyrd. Hedre din far og din mor, og du skal elske din neste som deg selv." Matt 19:18-19	«Hvis dere virkelig oppfyller den kongelige loven etter Skriften: Du skal elske din neste som deg selv, da gjør dere det rette.» Jak 2:8	«For budene: Du skal ikke drive hor, Du skal ikke slå i hjel, Du skal ikke stjele, Du skal ikke vitne falskt, Du skal ikke begjære, og hvilket annet bud det skulle være, blir alle sammenfattet i dette ord: Du skal elske din neste som deg selv.» Rom 13:9
"Den fremmede som bor blant dere, skal elskes" 3.Mos.19,34	«For dersom dere elsker dem som elsker dere, hvilket lønn har dere da?» Matt.5,46		
Bedt om å spise uren mat. Esek.4,12-14		Bedt om å spise uren mat. Apg.10,13.14	
Tåler ikke ondskap med hellig samling. Jes.1	Tåler ikke ondskap med hellig samling. Joh.2,14-17	Tåler ikke ondskap med hellig samling. Jak.2,1-9	Tåler ikke ondskap med hellig samling. 1.Kor.10,21

Det gamle testamentet	Jesus	Apostlene	Paulus
Åndsutgytelse med spesielle åndsgaver for den tid de levde. * 4.Mos.11, 17-29 * 1.Sam.10,10 * 2.Kong.2, 9.15	Åndsutgytelse Luk.3,22	Åndsutgytelse med spesielle åndsgaver for den tid de levde. Apg.2,4; 10,47; 9,17	Åndsutgytelse med spesielle åndsgaver for den tid de levde. Apg.9,17
Vekket en død til live. 1.Kong.17,21-22 og 2.Kon.4,31-36	Vekket en død til live. Mark.5,39-42; Joh.11,38-44	Vekket en død til live. Apg.9,36-40	

Gamle Testamentet (Abraham)	Nye Testamentet (oss)
Vær ulastelig! Da Abram var nittini år gammel, viste Herren seg for Abram og sa til ham: «Jeg er Den Allmektige Gud. Du skal vandre for Mitt åsyn og være ulastelig. 1.Mos.17,1	**Vær ulastelig!** «Men Han som har kraft til å bevare dere fra å snuble og til å framstille dere ulastelige framfor Sin herlighet med umåtelig glede» (Jud 24) «slik som Han utvalgte oss i Ham før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige framfor Ham i kjærlighet.» (Efes. 1,4)
Hold budene! Og i din ætt skal alle folkeslag på jorden bli velsignet, fordi Abraham lød Min røst og holdt Min befaling, Mine bud, Mine forskrifter og Mine lover.» 1.Mos.26,4	**Hold budene!** «Den som har Mine bud og holder dem, han er den som elsker Meg. Og den som elsker Meg, skal bli elsket av Min Far, og Jeg skal elske ham og åpenbare Meg for ham.» (Joh.14,21) «Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud.» (Joh.14,15)
Søk Gud ved troen! Han som gir dere Ånden og virker kraftige gjerninger blant dere, gjør Han det ved lovgjerninger, eller ved å høre troen? Slik var det med Abraham: Han trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet. 1.Mos.15,6; Gal.3,5-6	**Søk Gud ved troen!** «Men fordi vi vet at et menneske ikke blir rettferdiggjort av lovgjerninger, men ved tro på Jesus Kristus, så trodde også vi på Kristus Jesus, for at vi skulle bli rettferdiggjort ved tro på Kristus, og ikke av lovgjerninger. For av lovgjerninger blir intet kjød rettferdiggjort.» (Gal.2,16)

Gamle Testamentet (Abraham)	Nye Testamentet (oss)
Guds plan var hele tiden for alle folkeslag, ikke bare jøder. «Og i din ætt skal alle folkeslag på jorden bli velsignet» (1.Mos.26,4) «På den dagen skal de skje: Isais Rot skal stå som et banner for folkene. Til Ham skal hedningfolkene søke, og Hans hvilested er herlighet.» (Jes.11,19) «Han skal føre retten ut til folkeslagene.» (Jes.42,1) «Han skal ikke utmattes og ikke knuses før Han har grunnlagt retten på jorden. Fjerne kyster venter på Hans lov.» (Jes.42,4) «Jeg skal også gjøre Deg til et lys for hedningefolkene, så Du skal være Min frelse til jordens ende.» (Jes.49,6)	**Guds plan var hele tiden for alle folkeslag, ikke bare jøder.** «Så sa Han til dem: «Slik står det skrevet, og derfor var det nødvendig at Kristus måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag, og at omvendelse og syndenes forlatelse skulle forkynnes i Hans navn for alle folkeslag. Dere skal begynne i Jerusalem. dere er vitner om alt dette.» (Luk.24,46-48) «I Jerusalem bodde det jøder, gudfryktige menn, fra hvert folkeslag under himmelen.» (Apg.2,5) «Da åpnet Peter sin munn og sa: «I sannhet skjønner jeg at Gud ikke gjør forskjell på folk. Men i hvert folkeslag blir hver den som frykter Ham og gjør rettferdighet, tatt imot av Ham.» (Apg.10,28) «Han har gjort hvert folkeslag av ett blod og latt dem bo over hele jorden, og har fastsatt deres forutbestemte tider og grensene for deres bosteder, for at de skulle søke Herren i håp om at de kunne famle seg fram til Ham og finne Ham, selv om Han ikke er langt borte fra en eneste av oss.» (Apg.17,26-27)
Guds bud for alle folkeslag «Også de fremmede som holder seg til Herren for å tjene Ham, og for å elske Herrens navn, for å være Hans tjenere, hver den som holder sabbaten og ikke vanhelliger den, og som holder fast på min pakt, dem skal jeg føre til Mitt hellige berg... For Mitt hus skal kalles et bønnens hus for alle folk» (Jes.56,6-7) «Han skal ikke utmattes og ikke knuses før Han har grunnlagt retten på jorden. Fjerne kyster venter på Hans lov.» (Jes.42,4) Jorden blir vanhelliget av dem som bor der, fordi de har overtrådt lovene, brutt forskriften og aktet den evige pakt for intet. Derfor blir jorden fortært av forbannelsen, og det er de som bor på den som må bære skylden.» (Jes.24,5-6)	**Guds bud for alle folkeslag** «Ved Ham har vi fått nåde og aposteltjeneste for at troens lydighet skal bli skapt blant alle folkeslag, for Hans navn.» (Rom.1,5) «Han som makter å styrke dere etter mitt evangelium og forkynnelsen av Jesus Kristus, etter åpenbaringen av hemmeligheten som har vært holdt skjult fra evige tider, men som nå er blitt åpenbart og ved De profetiske Skrifter gjort kjent for alle folkeslag, etter Den Evige Guds befaling, for å virke troens lydighet ..» (Rom.16,25-27) «For Gud gjør ikke forskjell på folk. For så mange som syndet uten lov skal også gå fortapt uten lov, og så mange som syndet i loven, skal bli dømt ved loven» (Rom.2,12)

Det er verdt å merke seg at både Jesus, Paulus og disiplene siterer og bruker Det gamle testamentet for å forklare frelsen og sannheten. Jesus sier om det gamle testamentet:

“Skriften kan ikke gjøres ugyldig”. (Joh.10,35)

Dette gjør han fordi det gamle testamentet ikke er en «gammel utdødd bok», men er høyst aktuell i å fortelle om den uforandelige Gud og den uforanderlige frelsesplanen.
Forskjellen mellom det gamle testamentet og det nye, var at de i det gamle så frem til og profeterte om Messias komme, mens Det nye forteller om Hans komme. Det gamle testamentet blir brukt som beviset på at Jesus er Messias. På en måte er det ett av de to vitnene om frelsesplanen.
Forskjellen mellom Sinai – pakten og Den nye pakt er slik Bibelen forklarer det. Istedenfor å utføre ofringer og seremonier for syndtilgivelse (som pekte på Messias komme) skulle de nå bare «tro» på Jesu offer for dem. Isteden for å tjene i helligdommen for å sone folkets synder, skulle nå Jesus tjene i den himmelske helligdom for dem. Jesus skulle være offer og ypperste prest. Den jordiske helligdomstjenesten og offersystemene skulle ikke lenger fortsette. Nå måtte de se hen til Jesus alene for soning og tilgivelse.
Gud har ikke forandret verken Sin plan eller Sin karakter fra tiden før Messias komme til tiden etter.

«Hos Ham er det ingen forandring eller skiftende skygge» (Jak.1,17)

Jesus kom ikke for å presentere en ny lære, men for å stadfeste at Gud er den samme i går som i dag. Han kom for å forkynne Faderens lære, for å holde budene og for å gjøre Hans vilje. *(Joh.6,38)* Han kom for å vise Guds ord i praksis, får også å gjøre til skamme de skriftlærde som hadde gitt menneskene et forvrengt bilde av Guds ord. Jesus var skriften, Guds ord, i handling, likevel kjente ikke de skriftlærde Han igjen til tross for at de kunne Guds ord på rams. Jesus kom for å vise at Guds bud i praksis er kjærlighetens fullkommenhet. Men mest av alt: Han kom for å bli menneskenes forløser, for å sone for deres synd, slik det hadde blitt gitt løfte om til Adam og Eva fra begynnelsen. Jesu frelsesgjerning som Abraham og Moses så frem mot, og hvis løfte beseglet deres kjærlighet og håp til Gud.
Det var ingen ny lære, men en åpenbaring i kjød av den samme lære som ble presentert for Guds barn gjennom århundrer.
Ville menneskene forstå at Gud er kjærlighet? Og at Hans bud er kjærlighet? *(Salm.119)* Mange vil fortsatt ikke forstå. Mange tror at Jesus kom for å presentere en ny Gud og en ny lære. Men Jesus sa:

«Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.» (Matt.5,17)

Kristus, lovens ende

Mange har blitt litt forvirret av dette skriftstedet:
«For Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror» (Rom.10,4)

I grunnteksten er ordet «ende» (som er brukt i oversettelsen) «telos». Det ordet betyr «mål, hensikt, oppfyllelse, bevis og dokumentasjon». Å oversette dette ordet til «ende» kan derfor bli misvisende for de som ikke setter det i sammenheng med resten av Skriften. Paulus har brukt ordet «telos» et annet sted i sine brev og der er den oversatt med et annet, mer forklarende, ord.
«Budets «siktemål» (Telos) er kjærlighet som kommer av et rent hjerte, av en god samvittighet og fra en oppriktig tro» (1.Tim.1,5)

Brukte man samme oversettelse på det samme ordet i Rom.10,4 ville man fått: *«For Kristus er lovens siktemål, til rettferdighet for hver den som tror.»* Bruker man andre betydninger av dette ordet kan man si: *«Kristus er lovens oppfyllelse…»* Oversetter man det rett får man at Paulus ikke hevder noe annet enn det Jesus Selv gjorde i Matt.5,17. Forhåpentligvis tolker man ikke Paulus til å mene noe annet enn det Kristus Selv mente da Han sa det, og forklarte hva dette betød.
For da Paulus skrev at Kristus var lovens «telos», skrev han også videre i det han siterte 5.Mosebok:
«Men hva sier rettferdiggjørelsen av tro? Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte …»

Ikke så underlig at det er samme tema Kristus velger da Han sa Han kom for å oppfylle loven. For det Jesus fortsetter med å si er at budene ikke må være i det ytre, men i det indre hjertet. *(Matt.5,27-28)*
Uansett hva man studerer må man ikke stanse ved et ord eller en setning, men lete etter setningens plass i helheten. Bibelen motsier ikke seg selv, om man lar Skriften tolke seg selv og ikke tolker den etter sitt eget hode. Siterer Paulus Gamle Testamentet, må man lese de kapitlene han siterer fra for å forstå hva han prøver å formidle.

Sabbater og sabbaten i det nye testamentet

Det viktigste å forstå når man studerer Paulus sine brev, er hvilken lov konflikten dreier seg om. Vet man det, vil man ikke finne noen motsetninger hos skribentene i Det nye testamentet. Følgelig er man også fri for å være forvirret. Johannes som på en side sider: *«På dette vet vi at vi har lært Ham å kjenne, om vi holder Hans bud.»* og Paulus som sier vi ikke kan motta rettferdiggjørelse gjennom seremonilovene eller budene.

Får man ikke med seg hva konflikter handler om, står man i en ny forvirrende situasjon når Paulus begynner å snakke om sabbatene. I grunnen er det dette budet og det andre budet i ti-budsloven som moderne kristne mener er opphevet. De plasserer sabbatsbudet sammen med sermoniloven og beholder det meste av de ti bud som gyldige. For resten av de ti bud (foruten også det andre) er for mange kristne en selvfølgelighet. Hvem som kristen tror vel Gud tillater at de dreper, driver hor, stjeler eller misbruker Hans navn?

Paulus skriver:

«Og Han slettet ut håndskriftet som stod imot oss med bud, det som vitnet imot oss. Og han tok det bort, ved at Han naglet det til korset. Han avvæpnet myndighetene og maktene, og vanæret dem offentlig da han triumferte over dem på korset. La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke eller i spørsmål om en høytid eller en nymånedag eller sabbater, som bare er en skygge av de kommende ting, da legemet tilhører Kristus.» (Kol.2,14-16)

Det blir ofte tolket dit hen at sabbaten ikke lenger er gyldig. Men ved å tolke det slik bryter man ethvert sunt fortolkningsprinsipp. Både Paulus og disiplene sier Guds bud er viktige å holde. Sabbaten er det fjerde bud i den loven. Motsier Paulus seg selv? Selvfølgelig ikke. Debatten er den samme som før. Paulus

skriver «høytid, nymånedag eller sabbater». Her skriver Paulus nok engang om sermoniloven. I sermoniloven og høytidene var det høytidssabbater. Disse sabbater kunne komme på hvilken som helst ukedag i uken og var bestemt etter månen. Flere av Sabbatene var en del av den loven som ble holdt som minne om Kristi gjerning som offerlam. Situasjonen var igjen den at jødene på Paulus' tid hadde misforstått sermonilovene. De trodde ikke Messias skulle bli deres endelige offerlam, de så heller ingen nødvendighet av det. De trodde de mottok rettferdiggjørelse gjennom sermoniene og ofringene de hadde mottat av Gud gjennom Moses. De forsto ikke at disse var symboler på Kristus, og som ville bli unødvendige når Kristus hadde lidd døden.

«Han satte budet på lik linje med mord, bespottelser og hor»

Sermoniene var viktig for identitet og minnestunder, men etter Jesus døde var de ikke lenger et middel til å gjøre oppgjør med synd. Når ofringene var borte fra sermoniene ble dagene minnedager. Det var heller ikke disse lovene Jesus døde for å tilgi oss fra. Det var ti buds loven. Disse sabbater og høytider var ikke et frelsesspørsmål. Men det var de blitt gjort til på den tiden.

Israels historie og blant annet Qumran-dokumentene kan fortelle at det var en diskusjon på Paulus sin tid om hvilken dag(er) som var rett høytidssabbat(er). Diskusjonen var blant annet mellom Esserne og de ledende jødene på Jesu tid. Esseerne holdt sine høytidssabbater på en annen tid en de andre jødene. De gjorde dette til en stor debattssak. Karaittene hadde sine høytids-sabbater på andre dager og begynte først å holde høytidsabbatene på samme dag som de andre jødene på slutten av 1800-tallet. Diskusjonen om hvilket tid man skulle regne frem høytidssabbatene og hvilken av dagene det landet på, forteller Paulus oss, er ikke noe vi bør krangle om, det disse symbolene pekte på var det som var viktig å forstå. Det er Kristus, ikke seremoniene og høytidene og sabbater, som skal gi oss rettferdiggjørelse. Disse sabbatene pekte mot Jesu komme og Hans misjon som det sanne offerlam og ble oppfylt ved Hans død. Festdagene pekte også hen til Kristi prestetjeneste i himmelen, Hans annet komme og hvilen i himmelen.

Men det er også en annen sabbat, den som er skrevet i de ti bud. Den hadde ikke en seremoniell funksjon. Den var en del av de bud som det er dødssynd å bryte og som Jesus kom for å ta straffen for på våre vegne. Dette budet var minnesmerke over skapelsen og et spesielt bud beregnet for å opprettholde kontakt og respekt mellom Skaperen og den skapte. Det var for brudd på disse ti bud blod ble sprinklet over Paktsarken. I helligdomstjenesten skulle blod sprinkles i retning av Arken, og en gang i året på

og foran Arken. Alle offerdyrene var et symbol på Kristus. Derfor vet vi at det er disse bud som krever blod eller vår død. Disse bud er definisjonen på hva synd er. Og på grunn av våre brudd mot dem måtte Kristus dø for å kunne frelse oss.

Hvorfor er Sabbaten så viktig? Gud lot det være det fjerde bud, ett blant fire bud som handlet om respekt for, og lojalitet til, Gud som Skaperen. Selv om vi ikke skulle forstå hvorfor det er så viktig, så vet vi at Gud skrev det fjerde bud blant de andre med Sin Egen finger. Han satte budet på lik linje med mord, bespottelser og hor. Gud gjorde det, ikke mennesker.

Den synder som vil vende seg om til Gud, er nødt til og angre og søke omvendelse også fra brudd mot Sabbatsbudet.

En oppsummering av nødvendig bakgrunnskunnskap om Sabbaten og sabbater:

Sabbaten - Paktsdag, til minne om skaperen og båndet mellom den skapte og Skaperen. En av de ti bud som ble gitt adskilt fra sermoniloven. Dette budet ble forkynt ved Guds Egen munn, skrevet av Gud med Hans Egen finger, og ble lagt inni Paktens ark.

Sabbater - Høytidssabbater (kunne lande på hvilken som helst ukedag) var en del av høytidene gitt Israels folk, og da det ble utført spesielle offer-sermonier. Disse sabbatene var en del av sermoniloven som pekte frem til Kristi frelses gjerninger. Disse sabbater ble gitt ved en mellommann (Engler Gal.3,19) og skrevet av Moses. Denne lovboken ble plassert ved(i) siden av Arken.

Hvis vi plasserer Sabbaten sammen med sabbatene i sermoniloven river vi ut det fjerde bud som Gud skrev midt iblant de ti bud og som lå inni paktskisten og slenger det inn i boken som omhandlet seremonilovene. Hvis du ser for deg at du gjør dette fysisk kan du selv se at man tukler med Guds håndskrevne lov og ugyldiggjør Guds plan og atskillelse av de to lovene og deres hensikt og budskap. Gjorde Gud en feil i å skille sabbaten fra de andre sabbatene? Skrev Han et feil bud i moralloven og glemte at det ikke hadde noe der å gjøre? Gjorde Gud en feil og ga mennesket oppgaven å unnskylde Han og rette opp feilen? En slik tanke er ikke å gi Gud ære, men å være vis i egne øyne og gi ære til den menneskelige forstand.

Tenk på tempelet som pekte på Kristi tjeneste for menneskene. Tenk på blodet på Paktkisten som er et symbol på Jesu straff for våre overtredelser av loven som lå inni. Hva ville skjedd med frelsesplanen, som dette var et symbol på, om du hakket ut det fjerde bud, tok det ut av Kisten og la det ved siden av Arken? Du vil stå uten tilgivelse for ett av Guds bud som krever

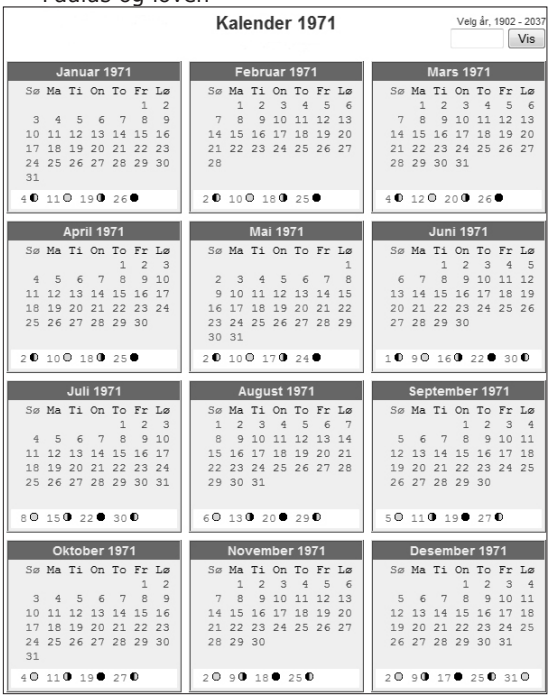

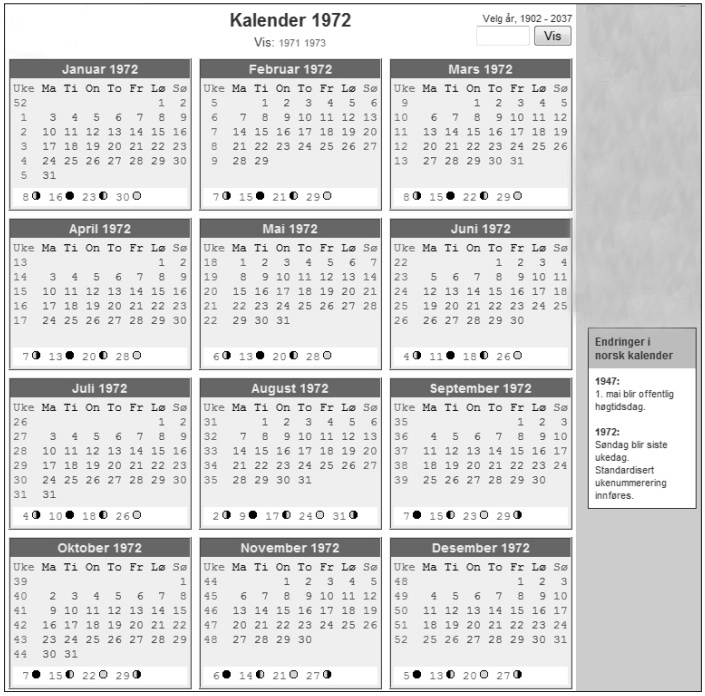

Bilde: Her i Norge ble ukedagene gjordt om på i 1972. På bildet vises kalenderen for året 1971 og til høyre etter endringen i 1972. Gjennom alle tider var lørdag alltid den syvende dag. Europa endret også slik at søndag ble siste dag på kalenderen. Nå er det vedtatt at hele verden skal følge denne standarden. USA har ennå ikke endret sine kalendere. I dag tror flere av den yngre generasjonen at Søndag alltid har vært siste dag og er den sabbaten Bibelen omtaler. Forsøket på historieforfalskning når det gjelder Guds tider er profetert om i Bibelen. Det var den katolske kirke som først endret Guds sabbatsbud fra å omhandle lørdag til å omhandle søndag. Forandringene av ukedagene skjuler dette overgrepet mot Guds lov.

din død, eller Kristi forsoningsdød.
Den synder som vil vende seg om til Gud, er nødt til og angre og søke omvendelse også fra brudd mot Sabbatsbudet.
Om antikrist er det skrevet:
«Han skal tale ord mot Den Høyeste, han skal sette seg fore å forandre tider og lov.» (Dan.7,25)

Det sier seg selv at det ikke er etter Guds behag om vi tukler med Hans soningsplan og Hans lov.

Paulus selv holdt Sabbaten og når han forkynte for hedningene tok han også de med for å holde Sabbat. Jesus viste at Sabbaten var viktig etter Hans død ved å minne sine etterfølgere om å be at de ikke møtte rømme Jerusalem på Sabbaten. I dag tolker Bibelleserne det de leser ut fra debatter som pågår i dag, fremfor debattene som var da Paulus skrev det. De ser kristne som holder lørdag (sabbaten) mens flertallet holder søndag. De tenker: «hva er rett?», og leser det Paulus skriver om sabbater og høytider. Dette tolkes inn i dagens debatt om det fjerde bud istedenfor det debatten var på Paulus` tid. Resultatet er at de forkaster Guds bud og søker heller ikke tilgivelse for brudd på dem. Søndag og lørdag var ikke en debatt blant de aller første kristne, fordi alle holdt Sabbaten.

«Han skal tale ord mot Den Høyeste, han skal sette seg fore å forandre tider og lov.» (Dan.7,25)

Dette viser historien oss, og også Bibelen. Disiplene samlet seg noen ganger på søndagen, men dette endrer ikke Guds bud. Fordi disiplene fortsatte å gå i synagogen på sabbaten var det nødvendig for dem å treffes etter sabbaten for å dele erfaringer og for å be.

Betyr dette at vi kan slutte å holde Guds høytids-sabbater? Om det er rett å glemme høytider Gud har gitt oss til å minnes Hans soningsplan, vil jeg la leseren selv bedømme. Men at vår frelse ikke lenger er avhengig av offer-ritualene på disse dagene kommer tydlig frem av Paulus sine skrifter.

Eørlands
Museum

Jesus og sabbaten

Angrepet på ti buds loven, og ombyttingen av denne loven med sermoniloven i Paulus skrifter, er populært å forkynne i dag. Når gjerninger blir satt opp mot tro får de det til å høres ut som om Guds morallov konkurrerer med troen istedenfor at moralloven kommer nærmere den kristne ved troen. Det var en slik misforståelse Jakob ville til livs:

«Hva ganger det, mine brødre, om noen sier at han har tro, men ikke har gjerninger? Kan troen frelse ham? Hvis en bror eller søster er naken og mangler sin daglige føde, og en av dere sier til dem: «Gå i fred, varm dere og mett dere,» men dere ikke gir dem til legemets behov, hvilken nytte blir det da? Slik er det også med troen, hvis den ikke har gjerninger, er den død i seg selv.
Men noen vil si: «Du har tro, og jeg gjerninger.» Vis meg din tro uten dine gjerninger, og så vil jeg vise deg min tro ut fra mine gjerninger» (Jak.2,14-18)

Det var sermonilovene som for jødene ble en konkurrent til troen på at Jesus er vårt offerlam og frelser, ikke Guds morallov.
Mange som holder fast på Guds bud kan på grunn av den populære forkynnelsen om lov og tro oppleve å nesten bli fordømt for å holde loven. Man blir selvfølgelig ikke foraktet for å ikke stjele, lyve og videre disse bud, men hvis man holder Sabbaten kan man oppleve fordømmelse. Det har vært forkynt lenge nå at Jesus gikk mot Sabbaten og de som holdt den. Resultatet av forkynnelsen er at andre kristne har begynt å forfølge med sitt ordbruk de som holder Sabbaten. De føler ved dette at de går i «Jesu fotspor». Men da er det viktig å merke seg følgende ting om Jesus og Sabbaten:

- Gud har innsatt Sabbaten ved skapelsen, og gjort den hellig som et minne om skapelsen og skaperen. Jesus kom ikke for å forkynne sine egne ting, men Faderens lære. Betraktet ikke Jesus Sabbaten som hellig gjorde Han ikke det

Han sa Han gjorde.

- Jesus holdt selv Sabbaten hele Sitt liv.

- Mange anklagde Jesus for å bryte Guds bud (mange hevder det samme i dag hvis de sier han opphevet sabbaten), men til disse sa Han: **«Jeg har holdt Min Fars bud og blir i Hans kjærlighet» (Joh.15,10)** Johannes skrev: **«Den som synder er av djevelen» (1.Joh.8)** Skulle man påstå Jesus overtrampet Guds bud, setter man Han sammen med Satan i hans opprør mot Gud.

- Jesus anklagde ingen for å holde Sabbaten. Han anklagde fariseerne for å tillegge Guds bud sine egne restriksjoner og lover som igjen tok vekk budets hensikt og gjorde det til et åk. Dette skjedde lenge før Jesu tid, omgjørelsen av Guds lov til et verk av mennesker skjedde også på Jeremias tid: **«Hvordan kan dere si: «Vi er vise, vi har Herrens lov hos oss? Sannelig, de skriftlærdes løgnaktige penn OMSKRIVER den til løgn» (Jer.8,8)** Gud hadde altså hatt samme strid med Israel lenge.

- Jesus sa at Han var Herre over Sabbaten. Han sa ikke at Han opphevet den.

- Mange har omgjort Søndag til helligdag fordi Jesus sto opp på denne dag. Det er verdt å merke seg grunnen til at Han sto opp denne dagen. Etter Jesu frelsesverk for menneskene og etter Han gjenkjøpte menneskene ved Sitt blod på korset hvilte Han i graven på Sabbaten. Da Sabbaten var over sto Han opp fra graven.

- Ingen steder i verken Det gamle testamentet eller det nye står det at Sabbaten er opphevet. Jesus viser en naturlig forventing om at Sabbaten skal anses som hellig også etter Hans himmelfart. (Matt.24,20)

- Ingen steder står det at disiplene anså søndag som ny helligdag. De var samlet den første dag i uken flere ganger, men det var ikke uvanlig å samles slik på den tiden. Det står imidlertid at disiplene fortsatt gikk og samlet seg til hellig samling på Sabbaten.

Sabbaten var ikke forbeholdt jøder. Den ble gitt ved Skapelsen til alle mennesker. Israels folk ble prøvet i Sabbatsspørsmålet før de kom til Sinai. *(2.Mos.16,4)* Bibelen gir link mellom de som elsker Gud og å holde Sabbaten, og forteller at dette også gjelder andre folkeslag. (Jes.56,3-6) Det uttales også en refs til de som får folk til å overtre Guds lov og som gjør forskjell på folk ved loven.
«..dere har gjort forskjell på folk for loven. Har vi ikke alle èn Far? Er det ikke den ene Gud som har skapt oss?» (Mal.2,9-10)
- I Åpenbaringsbokens kapittel 14 gis det en oppfordring til alle mennesker og folkeslag om å tilbe Gud som Skaperen «Ham som gjorde himmelen, og jorden, havet og vannets kilder!» I Bibelen er det bare innsatt *en* minneshandling for å gi Skaperen ære som nettopp Skaper, og

det er Sabbaten. I sin helhet slik Gud nedskrev den på stentavlene og slik den er gjengitt i 2.Mosebok 20 står det som en begrunnelse for at man skal holde budet:
«For på seks dager dannet Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem, og Han hvilte på den sjuende dagen. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.» (20,11)

Åpenbaringsbokens budskap til alle folkeslag om å tilbe og gi Gud ære som himmelens, jordens og havets Skaper blir problematisk hvis man vanhelliger Sabbaten eller holder menneskelige sabbatsordninger fremfor den gudgitte.
I versene like etter defineres de som vil stå til slutt og som ikke vil tilbe dyret og dets merke som **«de som holder fast på Guds bud og troen på Jesus» (v.14)** De som er beskrevet her, er de som har tatt imot budskapet om å tilbe og gi Gud ære som Skaper.

Jesaja forteller om den aller siste tid og dom. Han skriver at jorden blir vanhelliget **«av dem som bor der, fordi de har overtrådt lovene (torah), brutt forskriften og aktet den evige pakt for intet.»** Videre står det: **«Derfor blir jorden fortært av forbannelsen, og det er de som bor på den som må bære skylden. Derfor brennes de som bor på jorden, og de menneskene som blir igjen er få» (24,5-6)** Jesaja 24 viser at jorden vil forgå fordi menneskene (alle!) har brutt Guds lover og forkastet Guds pakt. Jesaja 24 viser derfor Guds forventning om at Hans bud skal holdes gjelder ALLE mennesker, og ikke bare jøder. Dette er i full harmoni med Åpenbaringen 14,10-12. Dette er også i harmoni med Paulus:
«For Gud gjør ikke forskjell på folk.» (Rom 2,10)

Sabbaten ble innstiftet av Gud, forkynt ved Guds munn og skrevet ned av Gud. Budet er senere blitt forandret av mennesker, og forandringen skrevet ned av mennesker. Da kirken i Rom og Alexandria begynte å innføre Søndag som den nye kristne sabbat ble det starten på en tradisjon som har gått i arv og er en del av mange av de kristne forsamlinger i dag. Jesus talte aldri imot Guds ord og bud, men Han talte imot mennesker som plasserte menneskebud istedenfor Guds bud. Jesus sa:
«Og forgjeves tilber de Meg (Jesus), når de underviser menneskebud som om det var den rette lære. For dere setter Guds bud til side og holder fast på menneskers forskrifter…» (Mar.7,7)
Det var dette Jesus refset fariseerne og de skriftlærde for. I dag har de kristne gjort det samme, og setter Guds talte og skrevne ord til side for å ta vare på menneskers lære og tradisjoner.
For å kunne gjøre alt dette bruker de Paulus sine skrifter, de eneste skriftene i Bibelen som Bibelen selv advarer mot å mistolke. Peter sier at de som mistolker Paulus kan lede seg selv til undergang.

Når mennesker lager et gudebilde

Modernismens kristendomsreligion kan oppsummeres i at alt er ok om du er ok med det.
I dag skal vi lage vårt eget gudebilde. Så sant det du tror ikke skader eller støter noen. Tanken virker riktig – men Jesus Selv hadde havnet på siden av dagens populære religions-holdning da hans praksis og ord støtet mange mennesker, og mange konflikter oppsto på grunn av Hans forkynnelse.
I dag fortsetter mennesker å skape sine egne gudebilder. De skaper Hans personlighet, Hans vilje og Hans holdninger; «Jeg syntes, jeg mener, jeg føler, jeg tror», er begynnelsen på setningene når man skal diskutere hva Gud mener om noe.
Utfra et menneskes erfaring og opplevelser av rett og galt plasseres Gud – og menneskets erfaring overføres til menneskets bilde av Gud.
Med tanke på hvor forskjellige mennesker og deres erfaringer er, er det ikke underlig at det er så mange syn på hvem Gud er og hva Han mener. Forskjellige kirkesamfunn oppstår utfra forskjellige menneskers syn på Gud og hvem Gud er. Andre mennesker deler seg opp i de forskjellige menighetene alt etter hvor de føler seg «hjemme». Noen har opplevd strenge religionsforhold og har valgt opposisjon og dermed liberalistisk kristendomsform. Andre som har opplevd strenge religionsforhold føler det utrygt med det liberale og holder seg med det de er vant med.
Etter menneskets egen konklusjon på «jeg føler, jeg tror, jeg syntes,» finner de sin plass blant de som har kommet til lignende konklusjoner som dem selv.
Slik har mennesket «skapt Gud» og Hans personlighet og presenterer den videre til andre.
At Gud kanskje har en Egen mening velges bort.
Bibelen er et gjenskinn av hvem Gud er, hva Han står for og hva Han syntes. Likevel, i

dagens populære religionsoppfatning blir Bibelen lagt til side til fordel for menneskers mening om hvem Han er. Bibelen er full av Jesu Egne ord – og av Guds ord, men det Han har sagt er mer eller mindre uvesentlig i dagens populærkristendom. Hva mennesker mener og syntes og føler Han mener, kommer først.

Men også blant bibelstuderende finnes de samme vanskene som skaper splid. Menneskets mening bygger på menneskets erfaring – denne gang deres erfaring med ord. Begreper som «tro», «far», «kjærlighet» osv, blir overført til personens erfaring med ordene. Ordet «tro» kan for en være og bety noe helt annet enn for en annen. Resultatet blir at vers kan få forskjellig betydning for forskjellige mennesker. To mennesker kan sitte med den samme Bibel og oppleve Gud helt forskjellig.

En ung pike mente det mest kjærlige hun kunne gjøre for sin syke mor var å ikke fortelle om alternative helbredelses metoder. Hun ville ikke at moren skulle få håp som kanskje ikke ville resultere i at hun ble frisk. Datteren mente at det var bedre å la naturen gå sin gang. Hun holdt tilbake opplysninger som kanskje kunne hjelpe moren, og hun mente selv at det hun gjorde var kjærlighet. Ville moren oppfattet det som kjærlighet om hun visste hun hadde flere muligheter til å bli bedre, men opplysningen var blitt holdt borte fra henne?

Mennesker har forskjellige definisjoner av hva kjærlighet er og hvordan den skal praktiseres. Men er den kjærlighet som er av Gud også en menings og vurderingssak? Eller har Guds kjærlighet allerede en form og et begrep beskrevet av Gud Selv? Når vi leser at Bibelen setter fokus på kjærlighet, kan vi da fritt ta begrepet kjærlighet og overføre det til hva vi mener er kjærlighet og likevel kalle vår tro Bibelsk? Bibelen kan for noen være en helt annen bok en det den er for en annen. Resultatet er forskjellig religionspraksis. Likevel kan de alle si: "Bibelen er vårt fundament og på den er vår tro bygget." Slikt kan være forvirrende, og de som ikke er kristne spotter kristendommen for det. Er vi solgt under det å ikke kunne vite hva som er rett tolkning – eller å vite hvem Gud egentlig er?

Vil vi aldri kunne vite helt sikkert om det vi tror og har oppfattet er det rette? Eller har også vi mest sannsynlig skapt vårt eget gudebilde eller adoptert en annens gudebilde?

Mange føler seg sikker på at det de tror er rett etter hvor mange andre som tror det samme. Fellesskapet skaper «sikkerhet i troen» for mange. Men er dette kun falsk trygghet? Det er kjent at mennesker er flokkdyr. De fleste av oss kjenner oss selv igjen i flokk-mentaliteten. Mye vi aldri ville turt å gjøre alene, er lett om mange andre gjør det sammen med oss. Andre ting som er uprøvd er utrygt helt til vi får vite at andre har gått veien før oss.

Bibelen som forteller om Guds arbeid med mennesker opp gjennom historien, bør avskrekke kristne fra å finne tryggheten i troen hos flertallet eller mengdene. For disse historiene viser at

nesten alltid har Guds sanne ord vært hos få – og de som har fulgt massene har latt seg lure.
I dramaet som utspilte seg før Babylon inntok Jerusalem gikk mesteparten av folket fortapt og ble drept fordi de hadde fulgt massene og lederne, mens Jeremia som var utledd og forhatt var den som hadde snakket sant om Gud og om det som kom til å skje. De andre hadde laget sin «egen» gud og hevdet det var den sanne Guds ord og vilje de representerte.
I kristne debattprogrammer på TV, under bibelstudier og også under taler kommer menneskets egenskapte bilde av Gud frem. «Jeg mener, jeg føler og jeg syntes» er av mange omgjort til «Gud mener, Gud føler, Gud syntes». Dermed oppnår det større effekt hos de lyttende.

«Å være kristen, selve ordet «kristen» i seg selv, er basert på å være «etterfølger av Kristus.»

I dag finner vi de ekstreme som tror på Gud, men forkaster en skapelse. Bibelen selv identifiserer hele Guds makt ved at Han nettopp er Skaper. Når de gjør dette, er det fritt frem for å mene hva man vil om hvem Gud er og hva Han mener. Henvisning til Skriften er nyttesløst uansett tema – for det som ikke passer med disse menneskers gudebilde av det som står i Bibelen blir ansett som lite troverdig.
Det er vel litt verre når de som hevder å tjene Bibelens Gud og høyakte Skriften egentlig ikke gjør det. Et meget ømfintlig emne, men et godt eksempel, er homoseksualitet. Bibelen er klar i sitt språk om dette emne og etterlater ikke rom for tvil i verken det gamle eller nye testamentet. Likevel er det oppstått som en problemstilling blant kristne. Vår oppfatning av homofili er etter hvert blitt annerledes enn det Bibelen kategoriserer homofili som, dermed velger mange prester å «modernisere» kristendommen ved å nettopp forkaste det Bibelen sier og sette menneskers vett i dag høyere enn Guds vett da.
Noen hevder Jesus gikk på tvers av og opphevet slike synspunkter med sin personlighet. Dette passer ikke med verken Jesu Egne ord eller apostlenes.
Dermed står mange på et valg. Skal jeg velge kristendommen og tro Skriften? Skal jeg velge kristendommen og være selektiv når det gjelder Skriften? Eller skal jeg velge å gjøre Bibelen synonym med kristendom, og om jeg ikke liker kristen moralisme så velger jeg meg vekk fra kristendommen. Eller skal jeg forkaste Bibelen, eller kalle den en god bok med bra ting, men erklære en egen gudetro og gudelære basert på hva jeg føler er rett?
Å være kristen, selve ordet «kristen» i seg selv, er basert på å være «etterfølger av Kristus». Nå er det slik at uansett hva mennesker skulle mene og syntes, så har vi bare Bibelen som forteller om hvem Kristus var og hva Han sto for. Den forteller også hva Hans aller første etterfølgere

trodde og sto for. Skal vi være «kristne» så er Skriften det eneste vi kan forholde oss til. Skal vi være etterfølgere av en mann, må vi vite hvem Han var og hva Han sto for. Vi kan lage våre egne religioner, våre egne guder, men skal vi være etterfølgere av en manns ideologi må vi la den mannens ideologi være vår. Ellers er vi ikke noe annet en løgnere når vi kaller oss selv kristne. Det blir som om en politisk høyremann kom på døren for å samle stemmer og representerte venstrepartiets ideologi. Han ville lurt velgere og misrepresentert navnet han bar. Dette er galt og feigt, men likevel er det blitt en «hobby» for mange å kalle seg kristne mens de lager sine egne ideologier som ikke er i samsvar med Kristus som navnet sier de er en etterfølger av. Resultatet er at de gir et falskt bilde av Kristus.

«Bibelen selv tok det over tusen år å skrive, og viser hvordan tiden ikke endrer hvem Gud er.

Det er greit å ikke være enig med Bibelens ideologi, eller synes Bibelen tar feil. Men det er ikke greit å hevde man er etterfølger av noe man egentlig ikke er etterfølger av. Derfor hadde det vært enklere om mennesker hadde valgt seg vekk fra kristendommen om de ikke var enige i dens synspunkter enn at de søker å endre kristendommen ved å forkaste dens grunnvoll.

Er det noe sannhet å finne?

Paulus skriver at Skriften kan gjøre oss «vis til frelse». Det betyr at det virkelig er mulig å finne sannheten, Guds versjon av sannheten, ikke menneskets skiftende følelser.

Jesus sa: **«For hver den som ber, han får, den som leter, han finner, og den som banker på, skal det bli åpnet for.» (Matt.7,8)**

Bibelen er en kompleks bok, og den er lagt opp på en måte som gjør at vi ikke trenger å lure på hva Bibelen mener med ord og begrep den bruker. Noen steder er det historiske fremstillinger, andre steder er det noen som skriver om hvem Gud er. Til sammen så viser alt hvordan det som er blitt skrevet skal tolkes i praksis, og hvordan praksisen skal harmonere med det som står.

Det sier seg selv at måten vi lever og tenker i dag er annerledes enn på de tidene Bibelen ble skrevet. Ja, Bibelen selv tok over tusen år å skrive, og viser hvordan tiden ikke endrer hvem Gud er. Menneskers begreper og ordforklaringer kan endres, men Gud endres ikke.

«Hos Ham er det ingen forandring eller skiftende skygge». (Jak.1,17)

Når så mye forvirring kan skapes av forskjellige holdninger og syn på ord, er det enda mer forståelig at det kan bli splid over profetier i Skrif-

ten som er mindre opplagte å tolke enn ordene som Skriften selv gir definisjon på. Men heller ikke profetiene skal, ifølge skriften, tolkes etter menneskenes visdom:
«Da dere først og fremst vet dette at ikke noen profeti i Skriften er gitt til egen fortolkning.» (2.Pet.1,20)

Også her må Bibelen få gi svarene og fortolkningen ved å lete gjennom skriften etter andre steder de samme bilder og symboler er brukt og der finne svar på hva de skal bety og hvordan de skal tolkes.

Kristne av vår tid
Det mest interessante av det hele er at når Bibelen forteller om menneskers bruk av egen visdom og om hvordan menneskene vil bli i de

siste dager, så slår den fulltreffer!
«For selv om de kjente Gud, æret de Ham ikke som Gud, men de ble tomme i sine tanker, og deres dåraktige hjerte ble formørket. Mens de gjorde krav på å være vise, ble de bare dåraktige, og de byttet bort den uforgjengelige Guds herlighet med et bilde gjort lik et forgjengelig menneske, og bilder av fugler, firbeinte dyr og krypdyr.» (Rom.1,21-23)

Bibelen forteller om troende, mennesker som er gudstroende i det ytre, men som følger sine lyster istedenfor Gud:
«**Men vit dette, at i de siste dager skal det komme harde tider. For da skal menneskene være slike som elsker seg selv, elsker penger, skryter, er stolte, spotter, er ulydige mot foreldre, er utakknemlige, vanhellige, uten naturlig kjærlighet, utilgivende, baktalere, slike som er uten selvtukt, brutale, slike som er uten kjærlighet til det gode, forrædere, framfusende, oppblåste og slike som elsker lysten høyere enn de elsker Gud. De har en ytre form for gudsfrykt, men fornekter dens kraft.» (2.Tim.3,1-5)**

Skriften forteller det følgende om kristne i de avsluttende tider:
«For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster hoper de seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret.» (2.Tim.4,3)

Dette er nettopp det vi finner hos kristne i dag. Bibelen tolker ikke lengre seg selv. Alt som kan regnes som «ikke-populære» troslinjer i Skriften blir omgjort eller luket ut og forkynnere gir folket det de vil ha, ikke det Gud har bedt dem om å gi. Kjærlighetens evangelium kaller de dette, og forvrenger skriftens egen tolkninger av hva de uttrykkene de hevder å representere betyr.
Kristendom i dag handler ikke om hva Gud vil, men hva mennesket vil, føler og tror. Så lenge mennesker er forskjellige og opplever ting forskjellige vil antall trosretninger fortsette å stige, og antall tolkninger av enkle skriftsteder og profetier. Hva vi selv ønsker å gjøre avhenger av oss.
Bibelens sannhet er ikke umulig å finne om man leter etter svar i skriften. Men man må være klar over at ikke alt man vil finne i Skriften «vil klø i øret». Jesus sa Han ville sende menneskene Den hellige ånd for å lede dem *«til hele sannheten»*. (Joh.16,13). Men Den hellige ånds oppgave ville være mer en det. Samtidig som den skulle lede mennesket til hele sannheten ville den overbevise mennesket om *«synd, og om rettferdighet og om dom» (Joh.16,8)*. Å få sine feil opplyst gjennom Skriften og å bli irettesatt er en del av det kristne budskap til mennesket. Hovedbudskapet er *«omvend dere»!* (Matt.3,2; 4,17). Mange ønsker et liv etter døden. Men når de setter seg ned og begynner å studere Skriften og gjennom studiet føler seg irettesatt kan mange mennesker vandre vekk

fra kristendommen eller velge vekk Bibelens autoritet i sitt kristne liv..
Om de som ifølge Bibelen vil gå fortapt er det skrevet at de hadde ikke *«kjærlighet til sannheten»*. Dette passer med beskrivelsen av de som skaffet seg lærere etter det *«som klør dem i øret»*. Om kristne som hevder å være etterfølgere av Jesus forteller Jesus Selv:
«Ikke alle som sier til Meg: «Herre, Herre», skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje.» (Matt.7,21)

Mange vil hevde å tjene Jesus og gjøre gjerninger i Hans navn. Men Jesus hevder Han ikke kjenner dem, nettopp fordi de har forkastet Guds retningslinjer og erstattet dem med egne. *(Se Matt.7,22-23)* Man kan ikke endre Jesus selv om man bruker Hans navn til støtte for sine gjerninger.
Det viktigste budskapet her blir vel at vi kan velge å forkaste Skriftens retningslinjer for kristendommen, eller man kan følge dem. Forskjellen vil være om vi tilber Bibelens Gud eller om vi lager vårt eget bilde av Gud for å tilbe vårt eget gudebilde. Tross alle trosretninger innen kristendommen, så må alle vite at ifølge Skriften er det mulig å finne sannheten blant all forvirringen. Det er mulig å vite hva som er sant, og det er mulig å finne ut hva Gud mener og syntes uten å spørre bibellærere og bibelforskere.
Den nye pakt kom med følgende løfte til alle som «leter», og «banker på»:
«Ingen av dem skal lenger lære sin neste, og heller ikke sin bror, og si: Kjenn Herren! For alle skal kjenne Meg, fra den minste til den største av dem.» (Jer.31,34; Heb.8,11)

Spørsmålet til det moderne mennesket er vel om det bryr seg om hva som er sant? For det moderne mennesket leter etter tilfredstillelse og elsker selvklokskap. Filosofien til mange er jo: *«om det er sant for deg, så er det greit».* Vil vi egentlig vite hva som er sant? Vil vi like Bibelens sannhet? Eller vil vi heller lage vårt eget bilde av Gud etter hva vi syntes, føler, tror og mener, og tilbe det? Kan vi ta en slik sjanse og håpe på frelse gjennom vårt gudebilde? Hva om mange har laget et likt gudebilde, er sjansen da større for at vi blir frelst gjennom det gudebildet? Hva ønsker vi å tro, hva sier Bibelen , og harmonerer de to? Hvis ikke, hva velger vi? Men dette må vi vite:
«...det var Guds visdom at verden ikke skulle kjenne Gud ved sin egen visdom...» (1.Kor.1,21)

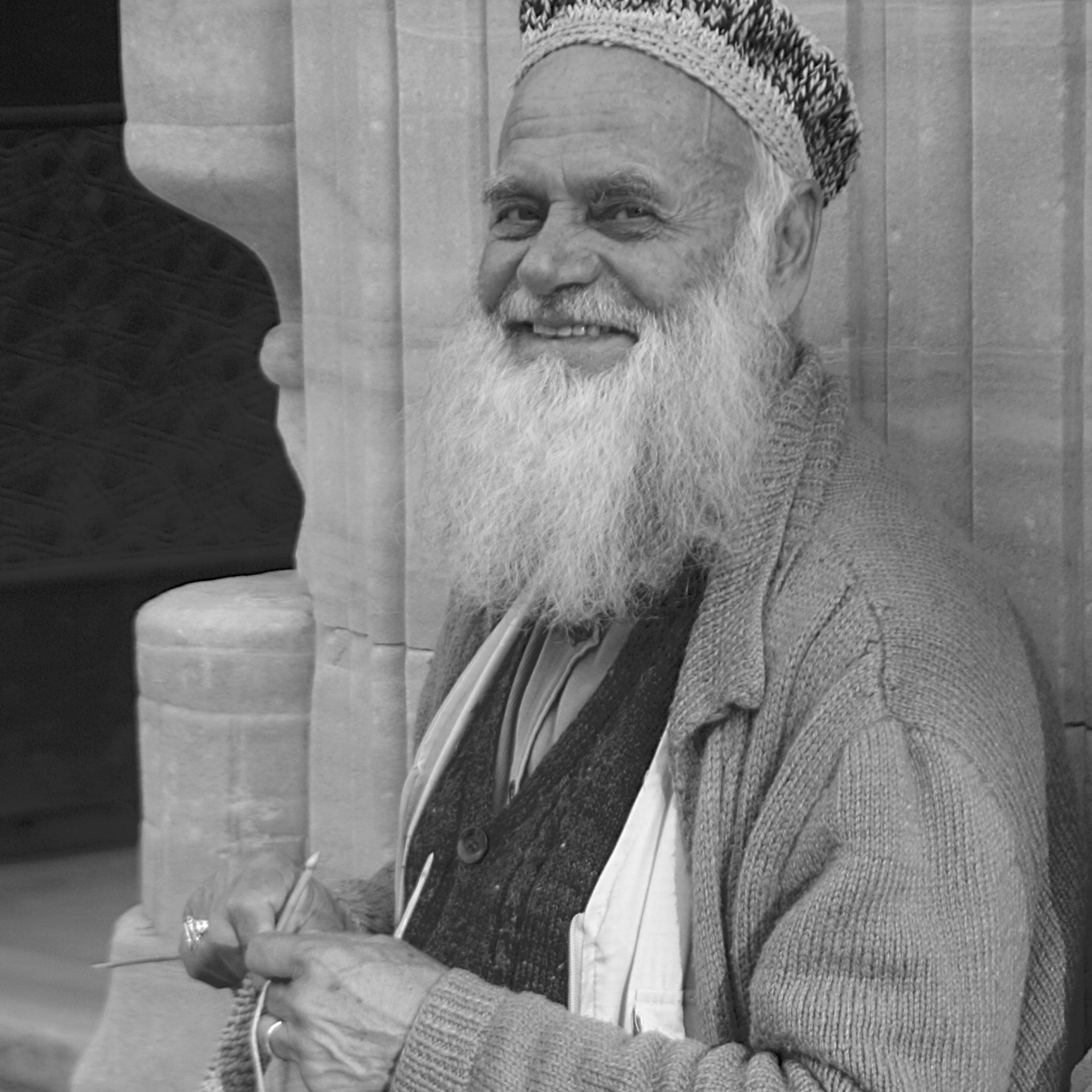

Fordi Han elsket først

Har du noengang opplevd at en person som du syntes var på villspor i enten liv eller lære fortalte om Guds spesielle bønnesvar i deres liv? Du lurte kanskje litt på hvorfor Gud var ”på deres side”, og ga dem slike opplevelser når du gjorde alt du kunne for å gjøre det rette og ikke hadde en slik vakker erfaring å fortelle?

Jeg opplevde engang at noen jøder, som vel og merke forkastet Jesus, hadde opplevd mirakuløse bønnesvar. Bønnesvar som ga dem en følelse at Gud brydde seg om dem og var nær hos dem.

Noen tenker at Guds inngripen, hjelp og bønnesvar er et tegn på at man har nådd det målet i tro og lære Gud ønsker, og at dette er en slags ”respons fra Gud” fordi Gud nå elsker deg. Opplever du lite, blir det fort et tegn på at Gud er misfornøyd med deg.

Johannes skriver:

”Vi elsker Ham fordi Han har elsket oss først.” (1.Joh.4,6)

Når Gud søker å nå et menneske, søker Han det med kjærlighet. Det første Gud trenger å gjøre synderen oppmerksom på er at synderen er elsket. Når ikke dette budskapet inn til synderen, vil synderen aldri forstå Jesu offer for dem. I forrige århundre skrev en av tidenes største kristne forfattere at:

”Kjærlighet er ikke noe en kan forlange, og den kan heller ikke vinnes ved makt eller myndighet. Kjærlighet kan bare vekkes ved kjærlighet.” (Ellen G. White, Slektenes Håp, s.11)*

Guds plan for mennesket i dag er å nå deres

hjerter. Han søker ikke etter slaver til sin regjeringsform, Han søker etter Sine skapninger, Sine bortkomne barn som Han elsker og vil redde. Det er viktig å forstå at dette er Guds utgangspunkt. Han kom ikke for å dømme, men for å frelse. *(Joh.12,47)* Hvis vi har behov for frelse betyr det at vi allerede er dømt. Mennesket har allerede fått dommen over seg. Derfor kom ikke Jesus for å sette dom over menneskeheten, men for å frelse mennesket fra dommen.

Guds første budskap til mennesket er derfor å få dem til å forstå at Han elsker dem. Mange har opplevd at lenge før de tok standpunkt for Ham så hørte Han deres bønner. Kanskje de var i en livskrise, kanskje de var i fare eller lignende situasjoner og ba Gud om hjelp. Selv om du ikke søkte Han før situasjonen og kanskje heller ikke etter, så valgte Gud å høre og hjelpe. Hvorfor? Fordi Han vil vise mennesket at Han er der og at Han bryr seg. Det Gud ber mennesket om, ber Han ikke om for noen annen grunn enn av kjærlighet til menneskene. Hver lov, hvert bud Gud har gitt ble gitt for menneskets skyld. Hans bønn om menneskets omvendelse er også basert på dette samme: for menneskets skyld. For Hans Egen skyld har Han frelst mennesket, fordi Han elsker og vil ikke miste de Han elsker. Derfor var Han beredt på å gjøre alt det som kunne gjøres for at ikke de som hadde gått til opprør mot Han skulle gå evig fortapt.

For hva tror du? Hvis noen du elsket meget høyt var i ferd med å dø, og du ikke skulle få se personen igjen, ber du for hans eller hennes liv for kun den døenes skyld? Ville du ikke mest av alt bedt for personens liv for din egen skyld? Fordi du selv ikke orket å kjenne smerten og tapet? Når noen vi elsker lider og har det vondt, lider ofte vi også. Tapet over en kjær som dør er aller størst for de som elsket og som måtte leve med tapet.

Gud elsker menneskene, derfor, og ikke bare for menneskets skyld, men for Sin Egen skyld, ønsket Han å frelse og lege.

En bekjent av meg viste engang fortvilelse over at en person han søkte å hjelpe og som var syk, ikke ville være med på de ting som kunne hjelpe personen til å bli bedre. Hvert forslag og hver iver ble møtt med avvisning. Personen ønsket kanskje helsen, men valgte å avvise den hjelpen som kunne gi ham helsen. Mange har dødd fordi de ikke har ønsket å kjempe eller søke mer hjelp. Å gjøre alt for å redde en person, men oppleve at personen selv ikke vil gå med på det og dermed miste personen er vondt. Dette opplever Gud hver dag i det Han søker å nå mennesker som Han elsker med sitt frelsestilbud. Gud får mange avvisninger når Han og Hans engler søker å påvirke et menneske til det gode og til frelse. Det er sorg over hvert tap.

Gud kan ikke tvinge frelse på noen, Han kan ikke tvinge legedom på noen, de må ta imot selv.

De fleste kristne i dag har blitt kristne nettopp fordi de har opplevd Guds kjærlighet i deres liv mens de ennå var uomvendte. Nesten ingen opplevde Gud for første gang etter de var blitt kristne. Gud vinner mennesker ved nettopp å vise dem at Han elsker dem. Hvor mange har ikke blitt vendt om til Gud og vekk fra synd ved å oppleve at Gud har hørt deres bønner og hjulpet dem i vansker til tross for at man har sviktet Gud eller trasset mot Han.
Jesus sa:
”Men Jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som ondskapsfullt utnytter dere og forfølger dere”. (Matt.5,44)

Hver dag følger Gud dette prinsippet Selv idet Han søker å nå Sine bortkomne barn. Mange har gjort Han stor urett i tale eller handling, og likevel møter Han dem med kjærlighet. Resultatet er for mange at denne kjærligheten driver dem til frelse og til Gud. Det vekker tillit og gjensidig kjærlighet.

Etter at apostelen Peter hadde sveket Jesus var han fullstendig knust. Han kjente Jesus og Hans godhet og hadde opplevd Hans kjærlighet. Den sorgen Peter følte var ekte og fra hjertet og ledet Han rett tilbake til Jesus.

”**I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at Han har elsket oss og har sendt Sin Sønn til soning for våre synder. Elskede! Hvis Gud elsket oss slik, så skylder også vi å elske hverandre.” (1Joh. 4:10)**

Fordi vi elsket først...
Ønsker vi å hjelpe Gud i å vinne mennesker til Ham må også vi vinne dem med kjærlighet. En kjærlighet kun Gud kan skape i oss. Det å møte et menneske som har gjort oss ondt, eller som vi føler gjør oss urett daglig, med det gode kan være veldig vanskelig. For vår første innskytelse er å ”ta igjen”, ”mislike” og ”avvise”. Hvis mennesker avviser oss, gir vi dem en kald skulder tilbake. Det som er verdt å legge merke til er at mennesker gjør unntak med sine barn. Her kan de tåle mye urett og opprør. Mange må tåle avvisning, men tålmodig venter de med kjærlighet. Dette orker de og utholder de fordi nettopp kjærlighet er involvert. Denne kjærligheten trenges også i vårt møte med andre mennesker, for med en slik kjærlighet kan vi vinne menneskers hjerter. Kanskje ikke i dag, eller i morgen, men en dag i fremtiden vil tålmodigheten og utholdenheten og det gjentatte ”svare ondt med godt” gi de beste resultater.

Hvordan Gud møter oss, og hvordan vi møter andre, er av vesentlig betydning. Vi kan aldri lede noen til frelse ved tvang, makt, stridighet, fordømmelse, men kun ved å elske i tålmodighet. Tvang skaper opprør, makt skaper undertrykkelse, stridighet skaper gjenstridighet og fordømmelse skaper forsvar. Kjærlighet føder erkjennelse, ønske om bedring og gjensidig kjærlighet. Kjærlighet er det eneste våpen i kamp mot det onde som kan skape en varig endring hos et annet menneske.

Det bortkomne får

Jesus ville forklare hvem Gud var. Han fortalte historien om det bortkomne får:

”For Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var fortapt. Hva tror dere? Hvis en mann har hundre sauer, og en av dem kommer bort, forlater han ikke da de nittini og går opp i fjellene for å lete etter den som er kommet bort? Og hvis han skulle finne den, sannelig sier Jeg dere: Han gleder seg mer over den ene sauen enn over de nittini som ikke var kommet bort. På samme måte er det heller ikke deres himmelske Fars vilje at en eneste av disse små skulle gå fortapt.” (Matt.18,11-14)

Slik møter Gud mennesker hver dag der ute. Han leter etter dem blant verdens mas i håp om å nå dem. Slik vil Han søke å nå våre fiender og kanskje også mennesker som har gjort oss vondt. Han sier: ”tilgi dem”. (Matt.6,12) Han sier: ”elsk dem” (Matt.5,44), kanskje kan vi nå dem!

«Slik vil Han søke å nå våre fiender og kanskje også menesker som har gjordt oss vondt. Han sier: «tilgi dem», Han sier «elsk dem», kanskje kan vi nå dem!

Kjærligheten og Guds bud

Vi elsker Gud fordi Han elsket oss først. Vi vender oss vekk fra det som er urett av kjærlighet og ikke av tvang eller undertrykkelse. Dette er også den eneste form for lydighet Gud ønsker av oss. En vilje til å gjøre det gode fra hjertet og ikke p.g.a en ytre bokstav. Loven som ble skrevet på steintavler er den samme som Gud ønsker å skrive på hjertets tavle. Det er ikke innholdet i loven som er anderledes i Paulus sine brev og det gamle testamentet. Det er hvordan lovens skal bli oppfylt i oss. Ved tvang og makt vil aldri Guds lov kunne bli opprettholdt uten at opprør blir et resultat. Kun ved at loven er et valg av kjærlighet kan freden opprett-holdes. Paulus skriver

”Og dersom den som i fysisk betydning er uomskåret, oppfyller loven, har han ikke da rett til å dømme deg, du som til tross for at du har bokstaven og omskjærelsen, er en lovbryter? For rett jøde er ikke den som er det i det ytre, og den egentlige omskjærelse er ikke den som er gjort i det ytre, på kjødet. Men den er i sannhet jøde, som er det i menneskets skjulte indre. Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse, i Ånden, ikke i bokstaven. Den som er omskåret på denne måten, har sin ros, ikke fra mennesker, men fra Gud.” (Rom.2,27-29)

Herren sa:
”For dette er pakten Jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren. Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.” (Heb.8,10)

Johannes skrev:
”På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder Hans bud. For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære.” (1.Joh.4,8) Jesus Selv sa: ”Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud. Og Jeg vil be Faderen, og Han skal gi dere en annen Talsmann, for at Han skal bli hos dere til evig tid, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, siden den verken ser Ham eller kjenner Ham. Men dere kjenner Ham, for Han blir hos dere og skal være i dere.” (Joh.14,15-17)

Jesus sa ikke at ”om dere frykter meg, så hold Mine bud”, men Han sa ”hvis dere elsker Meg...” Guds bud har aldri handlet om noe annet enn kjærlighet, de ble laget i kjærlighet og opprettholdt i kjærlighet. Når Gud ber oss om å ikke stjele, lyve, misunne og så videre er det ikke utfra en trang til herskesyke, men for å opprettholde kjærligheten blant menneskene. Enhver som elsker sin neste ville aldri ønsket å gjøre disse ting mot ham. Kjærligheten ville gjøre det til en selvfølge og en naturlig ting å ikke gjøre dette. Derfor er Guds bud og kjærlighet omtalt som samme sak i Skriften. Når Gud ber mennesket om lojalitet i de fire første av de ti bud er dette også en kjærlighetssak. En mann kan si til sin kvinne: “om du elsker meg er du meg tro,” uten at noen ville oppfattet det som noe annet enn kjærlighet. Var kvinnen utro mot han ville dette være et tegn på lite kjærlighet fra hennes side. Har mannen rett til å be om kvinnens troskap? Er det en byrde for kvinnen? Hvis kvinnen elsker mannen er troskap en selvfølge, en naturlig ting, ikke en ytre lovbokstav. På samme måte er det med de budene hvor Gud ber om menneskets troskap mot Ham. Får Gud skrive dem på hjertet vårt, når Gud har elsket oss først og vi elsker Ham, vil ikke loven

lenger være en ytre pekefinger men en naturlig respons. Derfor er også de budene som handler om troskap til Gud kjærlighetsbud. Det er dette Gud ønsker for og med oss. Å gjenopprette Sitt bilde i mennesket, å gjenopprette kjærligheten i mennesket. Dette er en ny fødsel og et nytt liv, ikke basert på frykt men på kjærlighet. Og kjærligheten oppfyller loven i oss.

”Kjærligheten er altså lovens oppfyllelse.” (Rom.13,10) Johannes skriver: ” **Og vi har lært kjærligheten å kjenne og kommet til tro på kjærligheten, den som Gud har til oss. Gud er kjærlighet, og den som blir i kjærligheten, blir i Gud, og Gud i ham. Ved dette er kjærligheten gjort fullkommen blant oss: At vi kan ha frimodighet på dommens dag. For som Han er, slik er vi i denne verden. Det er ingen frykt i kjærligheten. Men den fullkomne kjærligheten driver frykten ut, for frykten regner med straff. Men den som frykter, er ikke gjort fullkommen i kjærligheten. Vi elsker Ham fordi Han har elsket oss først. .. Hvis noen sier: «Jeg elsker Gud,» og hater sin bror, da er han en løgner. For den som ikke elsker sin bror, som han har sett, hvordan kan han elske Gud, som han ikke har sett? Og dette budet har vi fra Ham: At den som elsker Gud, skal også elske sin bror. Hver den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud. Og hver den som elsker Faderen, elsker også den som er født av Ham. På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder Hans bud.” (Joh.4,17-21;5,1-2)**

«Har mannen rett til å be om kvinnens trosskap? Er det en byrde for kvinnen? Hvis kvinnen elsker mannen er trosskap en selvfølge..»

Hvor det er lite kjærlighet...

Hvor det er lite kjærlighet er det mange lover. Dette syntes i våre samfunn. Hele tiden blir det behov for å vedta nye lover og forskrifter alt etter som noen har gjort noe nytt som har hatt en uheldig følge for andre samfunnsborgere. For mange blir disse lovene en enorm byrde. Noen regler blir vedtatt fordi enkelte har misbrukt posisjon eller tillit, for andre som ikke er skyl-dig i dette gir reglene mye arbeid. Nesten alltid kommer det nye lover og regler fordi noen har enten bedratt andre, noen har latt egenkjærlige tendenser få vonde konsekvenser for andre, noen har stjålet eller svindlet. Hvis kjærligheten til vår neste er der, hvis Guds ti bud ligger i menneskets hjerte, vil ikke disse tingene forekomme og det er heller

ikke behov for alle reglene og lovene.

I Norge trer det en ny lov i kraft på nyåret. En lov mot mobbing i skolen. Forekommer det mobbing kan de som ikke har forhindret det bli anmeldt. En slik lov ville vært unødvendig å bruke blekk og papir på å lovfeste om det var kjærlighet. Men fordi *"kjærligheten er blitt kald"* hos de fleste, fremmes det flere og flere lovforslag som skal kontrollere menneskene. Jo mindre kjærlighet blant menneskene, jo mer behov er det for kontroll. Hvor Guds bud ikke er skrevet på hjertene til menneskene i kristne forsamlinger blir det også mye regler og ytre kontroll. Kjærligheten blir erstattet med former, enten det er konservative eller liberale former. Former hos liberalister kan ofte være like kontrollerende som hos konservative. Mange har gått ut av karismatiske og såkalte "frie forsamlinger" og sitter med en vond bismak av lederes kontroll av menighetens medlemmer.

Paulus skriver: **"For så mange som syndet uten lov, skal også gå fortapt uten lov, og så mange som syndet i loven, skal bli dømt ved loven -for lovens hørere er ikke rettferdige for Guds åsyn, men lovens gjørere skal bli rettferdiggjort, for når hedningene som ikke har loven, av naturen gjør det loven lærer, er disse sin egen lov, selv om de ikke har loven; de viser at lovens gjerning er skrevet i hjertene deres; om det vitner samvittigheten sammen med dem; det samme gjelder tankene deres, som innbyrdes enten anklager dem eller unnskylder dem" (Rom.2,12-15)**

Satans filosofi gir motstridende resultat

Satans opprør var først et opprør mot Gud. Satan var misunnelig på Kristus og ønsket seg Hans posisjon. *(Jes.14,12-13)* Kjærligheten og lojaliteten til Gud ble erstattet med egenkjærlighet, og her begynte problemene. Satan var imot Guds styre og ville ha mer frihet. Resultatet av Satans egenkjærlige frihetsfilosofi kan sees blant menneskene på jorden. For at menneskene kunne holde orden og overleve var det nødvendig å lage tusener flere lover enn det Gud noensinne hadde laget. Guds lov var alltid der men ikke som en trussel. Guds lov var i skapningenes hjerter og holdninger, ikke i bøker. Hvorfor skulle Gud skrive ned i en lovbok "du skal ikke stjele", hvis tanken på å stjele ikke var i noen skapningers hjerte eller sinn? Når Satans kjærlighet til Gud forsvant og ble erstattet av egenkjærlighet følte Satan en følelse av tvang. Han opplevde å bli irettesatt for sine idèer og dermed var Satans anklage ute blant alle himmelens hærskarer klar: Gud hemmet deres frihet til utfoldelse. Bildet av en kjærlig Gud ble erstattet med et bilde av en herskesyk Gud. Satan utnevnte seg som en frihetsforkjemper, og

vant en stor del av englene på sin side. Deretter vant han mennesket på sin side.

Der det ikke var synd er det ikke behov for noen lov. Paulus skrev:

”Hvorfor kom så loven? Den ble lagt til for overtredelsenes skyld” (Gal 3,19)

På en måte kom ikke Guds lov til syne som en lov før overtredelsene begynte å komme. Anklagen var da at Gud var urettferdig som straffet og bestemte over individene.

Satans frihets filosofi skulle vise seg å være den filosofi som ville skape behov for mest kontroll, ikke Guds styremåte. I en verden der alle setter seg selv først, vil de sterke ta kontrollen over de svake. Selv om et land vedtok å ha fullstendig anarki ville dette forekomme. Om ikke staten satte regler ville enkeltmennesker sette regler. Når alle kan følge sine lyster og ønsker på tross av andre mennesker vil noen herske og noen styre over andre. Det ville ikke vært frihet, men mange regler laget av mennesker som ønsker å holde en viss posisjon overfor andre. Også i Satans verden vil man finne makt utøvelse over de som ikke følger hans regler. Satan selv har satt seg øverst over de alle og hersker.

«Guds ønske om å gjenopprette kjærligheten i mennesket dreier seg om å gi mennesket friheten tilbake»

Guds ønske om å gjenopprette kjærligheten i mennesket dreier seg om å gi mennesket friheten tilbake. Satan hadde påstått at han var frihetens forkjemper, men hans filosofi ledet ikke til likestilling og fred, men til vold, undertrykkelse, tvang og krig mellom enkeltmennesker og folkegrupper. Jesus ville at mennesket skulle se og forstå dette, og at Guds vei ledet til sann frihet. Hvis Guds bilde kunne gjenopprettes i mennesket, hvis Hans Ånd kunne få bo der, kjærlighetens ånd, ville Guds lov være en en del av mennesket. Ikke tvang, ikke undertrykkelse, ikke frihetsberøvelse, men menneskene ville bli frie. Kjærligheten ville lede til et naturlig lystbetont ønske om troskap til en Gud de elsket, og ville naturlig hindre dem i å ville gjøre deres «neste» noe vondt. Dermed ville det ikke være behov for titusener av lover, og lovbøker som er for tunge til å bæres.
Det ville ikke bli behov for kontroll av hverandre slik som alle mennesker vil oppleve et behov for kontroll i dagens samfunn. Kontroll i menigheter, kontroll på arbeidsplasser, kontroll i hjemmene og hvor ellers man kan tenke

seg. Jesus hevdet at Satans anklage mot Gud rettes mot ingen andre en han selv. Det var synd (opprør mot Guds veier) som ledet til undertrykkelse og ”fangenskap”, og Guds vei ledet til frihet for mennesker.

Jesus sa:
”Sannelig, sannelig sier Jeg dere: Den som gjør synd er syndens trell. Trellen blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir der til evig tid. Så hvis Sønnen gjør dere fri, da blir dere virkelig fri.” (Joh.8,34-36)

Jakob, Jesu bror, sa:
”Men den som ser inn i den fullkomne lov, frihetens lov, og fortsetter med det og ikke blir en glemsom hører, men en gjerningens gjører, han skal være salig i alt han gjør.” (Jak.1,25)

Var Guds kjærlighetsbud i menneskets hjerte ville det bli frihet hos mennesket og i hele samfunnet. Kontroll og maktbruk ville bli unødvendig. Var loven i hjertet var det frihetens lov, var den en bokstav i det ytre ville den være en tuktemester.
Når Jesus sier til Sine:
”Jeg går for å gjøre i stand et sted for dere” (Joh.14,2), og når Han snakker om en **”ny himmel og en ny jord”**, er det snakk om å gjenopprette Guds rike i mennesket og hos mennesket slik det engang var. Undertrykkelse vil opphøre.

Guds lov misbrukt
Jesus var i dialog med fariseerne. Kjærligheten var blitt kald hos dem. I det ytre hadde de loven og roste seg av å holde den. I tilegg til Moseboken hadde de en mengde lover og regler for å få mer kontroll over menneskenes religionsutøvelse. *(5.Mos.4,2; Mark.7,7-8)* De følte de på denne måten oppfylte Guds vilje. Dette bestred Jesus. Han anklaget dem for å bryte Guds lov til fordel for egne forskrifter. Kjærligheten til nesten var borte i den form for religionsutøvelse som de hadde laget. Guds lov var en tuktemester, en bokstav i det ytre som de skulle leve under. Loven var ikke skrevet i hjertene, i menneskets indre. Guds Ånd hadde ikke fått rom i deres hjerter, og Guds bilde var ikke blitt gjenopprettet i mennesket. Guds ønsker for Sitt folk var ikke oppfyllt og Gud hadde ikke fått slippe til i deres hjerter. Fordi loven ikke var i hjertene deres ble alle reglene og lovene lagt til loven, og ytre kontroll skulle sørge for at menneskene holdt dem. Dette var ikke det samfunn Gud hadde ønsket og heller ikke det Han ønsker å tilby i himmelen. Dette var ikke Guds frihetslov, men Guds lov tuklet med av mennesker.
Da en lærer i Israel, Nikodemus, oppsøkte Jesus prøvde Jesus å forklare han nettopp dette. Han sa:

«Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» Nikodemus sier til Ham: «Hvordan kan en mann bli født når han er gammel? Kan han for andre gang komme inn i sin mors liv og bli født?» Jesus svarte:
«Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd. Undre deg ikke over at Jeg sa til deg: Dere må bli født på ny. Vinden blåser dit den vil, og du hører lyden av den, men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den går hen. Slik er hver den som er født av Ånden.» Nikodemus svarte og sa til Ham: «Hvordan kan dette skje?» Jesus svarte og sa til ham: «Er du lærer for Israel og forstår ikke dette? .. Når dere ikke tror når Jeg har talt til dere om det jordiske, hvordan skal dere da tro hvis Jeg taler til dere om det himmelske?" (Joh.3,1-12)

"Er du lærer for Israel og vet ikke dette?" sa Jesus til Nikodemus. Guds ønske om å legge kjærlighetens lover i hjertene på mennesket, Hans ønske om å gjenopprette sitt bilde i dem ved Sin Ånd var ikke et nytt budskap. Herren Selv hadde sagt at dette var Hans ønske for Sitt folk. *(Jer.31-31-34; Esek.36,25-29)* Nå gjentok Jesus det samme for Nikodemus. Han var kommet for å frelse det fordømte mennesket og forløse dem, ikke bare forløse dem fra straff men fra det fangenskapet syndens mentalitet ga.

Jødene var veldig opptatt av alt som var i det ytre, men resultatet av deres strev var nyttesløse. Hvordan de en bevegde seg var de i syndens trelldom. Deres forventninger til Messias var også forbeholt det ytre. De ventet en Messias som skulle kontrollere mennesket i det ytre slik de selv gjorde, men i større omfang. Det var for dem "Guds rike". Jesus kom i dialog med dem.

"De ventet en Messias som skulle kontrollere mennesket i det ytre slik de selv gjorde, men i større omfang."

Da Han ble spurt av fariseerne om tiden for Guds rikes komme, svarte Han dem med å si:

"Guds rike kommer ikke slik at en kan se det med øynene. Heller ikke skal de si: Se her! eller: Se der! For sannelig, Guds rike er inne i dere." (Luk.17,20-21)

Jesus motsa ikke at Guds rike skulle få en fysisk gjenopprettelse, men det var noe ved Guds rike som de ikke hadde forstått og som de måtte påminnes. Guds rike begynte ikke ved makt

og ytre kontroll, men Guds rike begynte inne i menneskene. Kun ved at kjærligheten igjen fikk plass der hvor egenkjærligheten rådet, kunne Guds rike komme til dem og de bli en del av Guds rike. For at Guds rike skulle kunne råde i samfunnet måtte Guds rike først komme til deres hjerter.
Gud elsket David til tross for at David hadde gjort noen grusomme feil. Gud elsket og godtok ikke Davids synd, men valgte å tilgi ham dem fordi David søkte omvendelse og søkte etter det Gud ønsket å gi. David sa:

”Skap et rent hjerte i meg, Gud, og forny en stødig ånd i mitt indre! Kast meg ikke bort fra Ditt åsyn, og ta ikke Din Hellige Ånd

fra meg! Gi meg tilbake gleden over Din frelse, og hold meg oppe ved Din Ånd som leder meg. Så skal jeg lære overtredere Dine veier, og syndere skal omvende seg til Deg. Fri meg fra den skyld jeg fikk ved blodsutgytelse, Gud, min frelses Gud, og min tunge skal juble høyt over Din rettferdighet." (Salm.51,12-16)

I denne Davids bønn finner vi alle de samme ingrediensene som i Jesu samtale med Nikodemus. En ny fødsel, en ny Ånd i menneskets indre til å lede og Guds tilbud om nåde og tilgivelse. David sa også:

"De som elsker Din lov har stor fred, og det er ingenting som får dem til å snuble" (Salm.119,165)

Gud elsker

Mens verden snører sammen maktstrukturer og lager mer og mer kontroll ettersom menneskenes ondskap og falskhet bare øker og øker, står Gud med en hånd utstakt til hvert eneste menneske. Som en hyrde på leting etter sine bortkomne får, eller som en Far som søker å redde livene til Sine barn. En verden lurt til å tro at Guds veier leder til fangenskap og undertrykkelse, mens det i sannhet er det mennesket tror er frihet som er det som drar dem lengere og lengere ned. Satan har lurt mange til å tro at Gud er den som berøver menneskets frihet i full visshet om at den agenda han startet ledet til den verste form for fangenskap blant menneskene. Fortsatt er Gud ansett som tyrannen og den herskesyke. Gud sender engler og sin Ånd for å hjelpe mennesker til å se at dette ikke er tilfellet. Når de Han elsker og ønsker å frelse er lurt til å tro at Han vil dem vondt eller søker dem for å undertrykke dem, møter Han forakt. Blir Guds navn nevnt rister mange på hodet i forakt. Mange steder når ikke Gud inn til mennesket, og Han får ikke vist dem at Han er blitt løyet på. Mennesker vil ikke høre, de er sinte på Han og viser forakt for Selv Hans navn. Gud har gjort alt for å vise mennesket hvem Han er og hva Han ønsker. Jesus hadde sagt til Nikodemus:

"For så har Gud elsket verden at Han gav Sin Sønn, Den enbårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv." (Joh.3,16) Gud elsker.

Gud er baktalt og anklaget av mennesker. De samme som baktaler Han og anklager Han møter Han med et tilbud om frelse og sann frihet, men av de fleste blir Han avvist. Få ønsker å finne ut om anklagene mot Gud er sanne eller et produkt av fiendens løgn.

Hver dag, hvert minutt, hvert sekund fortsetter Gud sin søken etter fortapte mennesker som Han elsker. De som finner og tar imot Gud får et nytt syn på hvem Gud er og hva Han står for. Troskap mot Han og de andre menneskene som Han elsker blir mer og mer en kjærlighetssak og ikke en byrde. Ved kjærlighet har Gud vekket kjærlighet. Ved å tilgi har Gud vekket tilgivelsens ånd, og ved barmhjertighet har Gud vekket barmhjertigheten hos mennesker. En endring starter i mennesket, Guds rike får vokse i dem. De blir frie. Når man spør hvorfor de valgte å gå over til Guds side vil de fleste minnes hvordan Han nådde dem og viste dem omsorg mens de selv var full av urett og gjorde urett mot andre. De fleste vil svare:

”Vi elsker Ham fordi Han har elsket oss først.” (1.Joh.4,6)

7 GANGER I JORDAN ELVEN

Det populære i dag, er å tro at tro er uten gjerninger, og gjerninger er uten tro. Men den tro Paulus snakker om er tillit til Guds ord, og Bibelens tro er aldri uten gjerninger. Så hva er forskjellen?

1) Da Naaman søkte Elisjas råd for å bli frisk fra spedalskhet, ble han bedt om å bade seg 7 ganger i Jordan elven. Han ble bedt om å utføre en gjerning som i seg selv ikke frelste. Jordanelven kunne ikke gjøre Naaman frisk fra spedalskehet, kun Gud kunne.
Den gjerning Naaman gjorde var ikke en lovgjerning, men en trosgjerning. I tro badet han seg 7 ganger i Jordan elven og viste at kun Guds anstrengelse kunne gjøre han frisk. Likevel ville han ikke bli frisk om han ikke dukket seg, eller dukket seg selv bare 6 ganger.
Ble han så frisk på grunn av sine gjerninger? Alle vet det var Gud som gjorde han frisk.

Hadde Naaman dukket seg en, to , tre, fire, fem eller seks ganger i Jordan elven hadde han vist tillit til sine egne gjerninger.
Men fordi han dukket seg under 7 ganger, viste han tillit til Guds ord. Dette var derfor en trosshandling.

Begge deler innebar en anstrengelse fra Naamans side, men kun den ene typen anstrengelse kunne gi han den Guds gave som han søkte. Det var å vise tro og lydighet til Guds ord.

2) Abraham ble ikke frelst ved å sitte i sitt hjemland og bare ”tro”. Likevel står det at Abraham ble frelst ved tro. Hva slags tro er dette?

Gud ba Abraham dra til Kaanans land. Hadde Abraham besluttet seg for å bosette seg i Europa isteden, for der var det mer fredelig og mer passende for den lovede slekt å gå videre, så ville Abraham ha søkt Guds frelse utfra egne gjerninger.
Men Abraham gjorde ikke det, han gjorde heller

som Gud sa og dro mot det avguderiske landet Kaanan og bosatte seg der. Alene på grunn av sin tro tok han denne reisen. Reisen var derfor en troshandling. Troshandlingen besto av å tro det Gud talte og gjøre etter det.

3) Da Abraham ble lovet en sønn, og det tok lang tid før løftet ble innfridd, tok Abraham seg en trellkone. Ved sine egne handlinger søkte han å oppfylle Guds løfte. Dette var en gjerning som ikke ga frelsens frukt. Gud holdt løftet sitt, og fortalte Abraham at han skulle få en sønn med sin første hustru. Da Abraham trodde dette og gikk inn til sin eldre kone, var dette en troshandling.

Den største troshandlingen Abraham utførte, var å lyde Guds ord og ta med Isak for å ofre ham. Den fullkomne lydigheten til Guds ord er kreditert Abraham som tro.

4) Da Jakob søkte å få oppfylt Guds løfter om at han skulle være hans utvalgte, lurte han sin far Isak til å gi ham velsignelsen. Han lot som om han var sin bror Esau. Dette var å søke Guds løfter ved egne gjerninger.
Da Gud senere kalte på han og ga han løfter, og Jakob dro tilbake mot Kanaan, var det en handling i tro.

5) Da Moses slo ihjel en egypter og ville utfri Israel, søkte han å utfri dem ved egne gjerninger. Da Gud sendte ham, og Moses var lydig mot Gud ord og utførte det Gud ville, da var han en troens mann. Han viste med sine handlinger at han trodde Gud og dro opp til stormakten Egypt med kun en stav i hånden for å utfri titusener av slaver.

6) Da Gideons hær skulle knuse midianittene, skulle hæren først reduserers til kun noen få hundre. Resten ble sendt hjem. Da disse få hundre gikk til krig, gikk de til krig i tro. Det var en troshandling. Da hæren var på titusener og om de gikk til krig da, ville de søke å frelse seg selv ved sin egen hånd.
Troshandlingen også her var å vise at man trodde Gud ved å gjøre det Gud ba om.

7) Gjennom hele Israels historie, vises det til at de konger som var tro mot Gud var de som var lydige. Lydighet sto sammen med troen. Saul var Israels første konge, men ble forkastet av Gud. Saul ble bedt om å gå i krig og fikk en instruks av Gud. Saul gikk til krig, men fulgte ikke alle instruksene Gud hadde gitt. Saul gjorde ikke en troshandling, men viste tillit til sine egne gjerninger. Han trodde til og med at han hadde vært flink og gjort en god jobb da han offret slaktoffer til Herren med dyr som Gud hadde villet skulle bli lyst i bann. Men hadde Saul vært en troens mann, hadde han fulgte hele instruksen Gud ga, ikke kun en del av den. Saul trodde han kunne endre eller omgjøre på Guds ord så lenge det ble gjordt til Guds ære. (1.Sam.15,22) Han fikk dermed vite: **“Så**

sa Samuel: "Har Herren like stort velbehag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens røst? Se, lydighet er bedre enn slaktoffer, og lydhørighet er bedre enn fett av værer. For gjenstridighet er spådomsånd, og trass er avgudsdyrkelse. Siden du har forkastet Herrens ord, har Han og forkastet deg, så du ikke skal være konge." (1.Sam.15,22-23)

Naaman kunne ikke dukke seg 6 ganger i Jordan elven, bare 7 ville være en troshandling. Troen er i bibelen alltid knyttet mot lydighet.

8) Da Kain la frem sitt offet på alteret, grønnsaker og alt han hadde dyrket, fulgte han delvis Guds befaling. Gud hadde bedt om et offer, men han hadde bedt om et blodoffer. Da Abel bar frem det offer Gud hadde bedt om, viste han at han trodde på Gud. Det var en troshandling. Da Kain bar frem sitt offer, var det egne gjerninger han stolte på. Begge to utførte en handling og gjorde en anstrengelse, men bare en av handlingene er beskrevet som tro. Begge hadde gjordt det de gjorde til Guds ære, men bare en av dem var lydig. Kain var nok oppriktig da han samlet sammen grønnsakene og bygde et alter. Men han hadde erstattet det Gud hadde bedt om med sin egen visdom. Da Gud korrigerte han, var ikke Kain lengere interessert i å tilhøre Ham som elsket han så høyt. Mange kristne forlater også Gud når de blir korrigert og får vite at deres gudsdyrkelse ikke er til Guds behag. Noen vil bare tilbe Gud om de får gjøre det etter sine egne regler og metoder.

Det er ingen frelse i å være ulydig og trasse mot Guds veier. Hvis man gjør dette er man ikke omvendt. De kristne som hører Guds ord, og gjør etter dem, de viser tillit og tro til Gud og de alene utfører den bibelske tro.

Vi kan ikke dukke oss seks ganger i Jordan eleven og tro Gud vil frelse oss fordi vi har vist innsatsvilje og vilje til å høre på Guds ord. Vi må dukke oss 7 ganger og vise at vi tror på Han og det Han har sagt.

Som med Naaman vil vi vite at selve vår handling ved å bade oss i Jordan elven ikke kan helbrede spedalskhet. Men ved å gjøre det Han har bedt oss om viser vi tro på Ham, og Han vil utføre Sitt verk i oss.
Paulus selv var en av de største troens menn, da han ga avkall på hele sitt liv og omdømme for å bringe evangeliet til hedninger og jøder overalt. I tro gjorde han dette.

Gud har kommet med 10 bud, 10 morallover. Mens de fleste ser viktigheten av å holde budene som forbyr misbruk av Guds navn, avgudstilbedelse og drap, hor og vold, ser de ikke viktigheten i det fjerde bud, sabbatsbudet. Derfor holder de gjerne alle Guds morallover foruten den. Det er å prøve å tilbe Gud ved egne gjerninger.

Har de ti bud noe med frelsen å gjøre? Ja, for det er brudd mot disse vi trenger en omvendelse. For synd er lovbrudd. *(1.Joh.3,4)* Det er på grunn av våre lovbrudd vi ber Gud om nåde og tilgivelse. Har du bedt Gud om tilgivelse for å ha brutt det fjerde bud? Eller er du fortsatt i opprør mot et av Guds bud og nekter for at du har syndet?

Holder man Sabbaten er det en troshandling. Vi gjør det fordi vi tror på det Gud har sagt og har tillit til Ham. Sabbatshelligholdelsen er en trosprøve. Gjør vi som Kain eller som Abel? Bygger vi et alter etter Guds ord og ofrer det Han har bedt om, eller legger vi til våre egne prestasjoner i akten.

Holder vi den dagen som Gud har helliget og som Gud har bedt oss om å holde til Hans ære, eller innstifter vi en annen dag Gud ikke har bedt oss om å hellige?

Holder vi søndag, som er innstiftet av mennesker, har vi gått i Saul og Kain sine fotspor. Selvom det blir gjordt til Guds ære, blir ikke Gud æret. Nettopp fordi vi har erstattet det Han har bedt om med menneskers påfunn. Holder vi sabbaten gjør vi en troshandling. Vi tror på Guds ord og er lydige mot det. Vår handling frelser ikke, slik som Naaman ikke ble frisk av Jordanvannet eller ved å bade akkurat 7 ganger i det. Men når vi viser tro, vil Gud legge til sin sin rettferdighet.

Andre bøker av samme forfatter:

Paktens ark og dyrets merke, 2001
Åpenbaringer fra Gud. 2001
Gull renset i ild, 2001
Confrontation
(Eng utgv. av Paktens ark), 2002
Vår Gud og vår frihet, 2003
Den hellige ånds kraft, 2003
Paulus og loven, 2003
Paktens ark og dyrets merke,
ny versjon (Norsk og Eng utgv), 2009
Syv tordner, 2009
Paktens ark anno 2010, 2010

treenglers.com

Dokumentarfilmer av forfatteren av Paulus og loven:

Dyret og dets merke, 2006
Arkens Vitnesbyrd, 2008
Dyrets bilde, 2010

Reisedokumentarer:
Edens hage, 2006
Spor etter en vannflom, 2007
De utvalgte, 2008

BIBEL KANALEN.no

Paulus gikk inn på et vanskelig område da han forsøkte å få jøder til å forstå at offersystemene var erstattet med troen på Jesu frelse. En tung tåke med frykt og vantro var noe han søkte å bryte igjennom med sine brev.

I dag finnes det ikke en forfatter i Bibelens som er mistolket så mye som Paulus. Kanskje er det også derfor brevene fra Paulus er de eneste skrifter Bibelen selv advarer mot å mistolke.

Paulus gikk også i Jesu fotspor da han søkte å få menneskene til å forstå at loven kom for menneskenes skyld, og ikke menneskene for lovens skyld.

Ikke gå glipp av denne lille boken som vil oppklare problematikken rundt Paulus og loven på en ny - men samtidig historisk måte.

treenglers.com